Sfântul cuvios Paisie cel mare

(19 iunie)

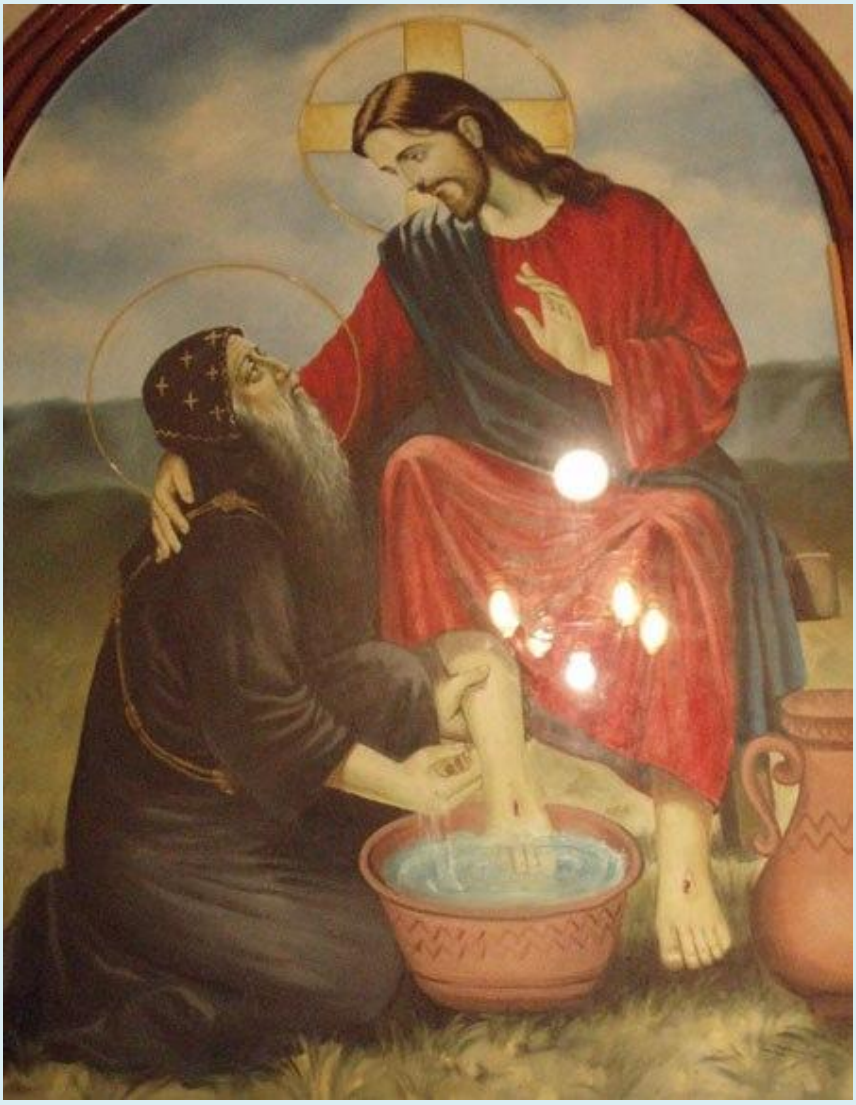

Sfântul Paisie a fost egiptean de neam şi născut în Egipt. În urma unei vedenii ce a avut-o, maica lui 1-a închinat slujirii lui Dumnezeu. Tânăr fiind, Paisie a sosit la Avva Pamvo, care 1-a primit ca ucenic şi ca împreună următor marelui Avvă Ioan cel pitic, care mai târziu a şi scris viaţa Sfântului Paisie. La el veneau şi îngerii lui Dumnezeu şi a venit însuşi Domnul Hristos, care i-a zis: *Pace ţie, nevoitorule al Meu ales!* Prin harul covârşitor al lui Dumnezeu, Sfântul Paisie postea zile şi chiar săptămâni în şir. Adesea el nu gusta nimic timp de câte cincisprezece zile şi mai adesea câte o săptămână, iar odată, după mărturia Sfântului Ioan cel pitic, el nu a gustat nimic timp de şaptezeci de zile. Sfântul Paisie s-a făcut vestit în tot Egiptul pentru străvederea lui şi pentru puterea facerii de minuni.

Index

În această lună (iunie), ziua a nouăsprezecea - Cuviosul părintele nostru Paisie cel mare (Minei).....4
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Paisie cel mare.....16
Acatistul Sfântului cuvios Paisie.....24
Imnografie.....36
Vieţile Sfinţilor - Cuviosul Paisie cel mare.....37
Sfântul Paisie cel mare - drumul spre sfinţenie.....73
Sinaxar - Pomenirea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Paisie cel mare.....74
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol Iuda, rudenia Domnului; Sfântul cuvios Paisie cel mare.....76
Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul apostol Iuda, ruda Domnului; Sfântul cuvios Paisie cel mare.....78
Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul apostol Iuda, ruda Domnului; Sfântul cuvios Paisie cel mare (Sâmbăta morților - Moșii de vară).....79
Proloage - Pomenirea prea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului, părintele nostru Paisie cel mare († 370).....82
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida (19 iunie).....89
Pomenirea Sfântului prea cuvios Paisie cel mare.....89
Pomenirea Sfântului apostol Iuda.....90
Pomenirea Sfântului cuvios Zosima.....91
Pomenirea Sfântului Ioan din singurătate.....91
Cântare de laudă la Sfântul Paisie cel mare.....91
Predică despre răzbunare şi răzbunător.....93
Cântare de laudă la Sfântul Paisie cel mare.....95
Sfântul Siluan Athonitul - Domnul iubeşte sufletul căruia îi este milă pentru orice făptură, pentru că atunci el se aseamănă Lui.....99
Sfântul Siluan Athonitul - Toți oamenii vor să aibă pace.....100
Sfântul Siluan Athonitul - Înfiați de Duhul Sfânt.....101
Cuviosul Paisie Aghioritul - Evlavia se transmite.....102
Cuviosul Paisie Aghioritul - Fiecare virtute are nevoie de discernământ.....104
Sfântul Paisie cel mare şi importanţa mărturisirii credinţei.....105
Arhimandrit Ilie Cleopa - A se învăţa omul a posti este o luptă şi trebuie voinţă. Dai voinţă, iei putere!.....113
Arhimandritul Arsenie Papacioc - Măreția călugăriei.....115

Nicolae Pintilie - Sfântul Paisie cel mare și coșurile cu trei torți 116
Pr. Eugeniu Rogoti - Sfântul Paisie cel mare, cuviosul vorbitor cu îngerii 118
Vasile Arcanu - Acasă la Sfântul Paisie cel mare 122
Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Paisie cel mare 127
Radu Alexandru - Moaştele Sfântului Paisie cel mare 131
Peştera Sfântului Paisie cel mare 135
Sfântul Paisie cel mare (Sec. IV) : Ascultarea aduce darul... 140
Icoane 150

În această lună (iunie), ziua a nouăsprezecea - Cuviosul părintele nostru Paisie cel mare (Minei)

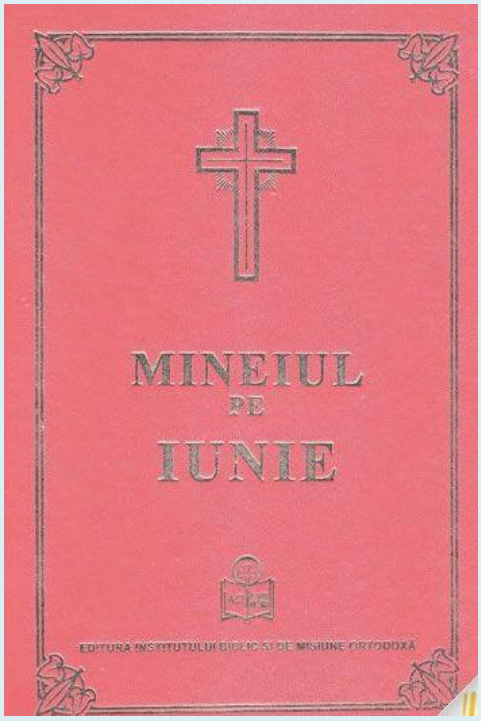

La Vecernie

La Doamne strigat-am...

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Precum pe David cel mai mic decât toţi fraţii săi, sfinţitul Samuil l-a ales lui Dumnezeu, asemenea şi pe tine Paisie, cel fără de trup ce s-a arătat maicii tale, din pruncie te-a osebit dintre toţi fraţii tăi. Ca prin minunatele tale isprăvi, să prea măreşti numele cel dumnezeiesc şi prea slăvit al Stăpânului.

Veniţi ceata monahilor, să lăudăm acum pe cetăţeanul pustiului, pe cel cu adevărat fierbinte iubitor de linişte, icoana bunătăţii, ajutătorul monahilor, şi podoaba aces-

tora, cumpăna dreptăţii, cheia desăvârşitei înfrânări, sicriul cel tare al bărbăţiei, şi străluciță comoara înţelepciunii.

Bucurându-te întru deasa citire a cuvintelor Ieremiei, arătat îl vedeai pe acesta, tâlcuindu-ţi proorociile sale, părinte. Ci şi pe Domnul L-ai văzut cu chip prietenesc, care arătat îţi vorbea: Pace ţie slugii mele celei prea iubite, căci tu Mă vei slăvi, adunând mulţimea sihaştrilor spre bună sporire.

Slavă..., glasul al 8-lea.

Mulţimile monahilor pe tine îndreptătorul te cinstim, Paisie părintele nostru, că prin tine, pe cărarea cea dreaptă cu adevărat a umbla am cunoscut. Fericit eşti, că lui Hristos ai slujit, şi a vrăjmaşului ai biruit puterea, cela ce eşti cu îngerii împreună vorbitor, cu drepţii şi cu cuvioşii împreună locuitor, cu care roagă-te Domnului să miluiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Stăpână primeşte rugăciunile robilor tăi, şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Ce priveală este aceasta ce se arată ochilor mei, o Stăpâne! Cela ce Ţii toată făptura pe lemn Te-ai înălţat, şi Te omori, cela ce dai tuturor viaţă, Născătoarea de Dumnezeu plângând, a zis, când a văzut pe Cruce înălţat, pe cel ce a strălucit dintr-însa negrăit, pe Dumnezeu şi Omul.

La Stihoavnă

Stihirile cuviosului, glasului 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Veniţi mulţimile iubitorilor de praznic să ne adunăm, şi prea luminată prăznuirea lui Paisie cu dragoste să o săvârşim. Căci acesta ca Moise cel de Dumnezeu ales, s-a învrednicit a vorbi împreună cu Hristos, precum prietenul cu prietenul său.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Veniţi să ne împărtăşim din masa lui Paisie cea cu chip străin, căci acesta are băutură nectar prea dulce; şi este plină de tot felul de aromate, de veselia cântărilor şi de prea multă lumină, din care bând, să mirosim, să auzim, să vedem şi să ne închinăm icoanei lui.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte.

Curăţindu-ţi ochiul duhului părinte, ai văzut cele ce erau să fie, ca şi cum ar fi de faţă. Pentru aceasta şi cele pentru Pimen cel minunat şi întocmai ca un înger, care încă tânăr fiind, şi de dragostea ta arzându-se, a venit la tine, mai înainte le-ai spus.

Slavă..., glasul al 4-lea

Arătat-ai cu dinadinsul, Mântuitorule, şi credincioasei Tale slugi Paisie, că este adevărată făgăduinţa cea din Evanghelie, căci şi lui care călătorea pe calea sihăstriei, zicându-i să se bucure, şi dar ai zis că-i dai, a lua orice ar cere întru numele Tău, cu îmbelşugare dând şi iertare păcatelor acelora pentru care el Te-ar ruga; deci dăruieşte-ne şi nouă prin el dezlegare de greşeli, ca un Prea bun.

Şi acum..., a Născătoarei

De toate primejdiile păzeşte pe robii tăi binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să te slăvim pe tine nădejdea sufletelor noastre.

Troparul Sfântului, glasul al 3-lea: Îngerul cel în trup, cununa călugărilor, omul cel fără de trup, locuitorul cerurilor dumnezeiescul Paisie, se bucură prăznuind împreună cu noi pomenirea sa, dă dumnezeiesc dar celor ce se ostenesc pentru el; pentru aceasta cu osârdie multă să-l slăvim pe el.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

La Utrenie

Canonul Sfântului

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel Prea-slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Mie celui ce mă apuc acum ca să cânt dumnezeiasca ta prăznuire, stând tu luminat înaintea Treimii, de unde auzind dumnezeieştile cântări ale Serafimilor, ca nişte lumini de foc, dă-mi împărtăşire de acelea ca să-ţi împletesc cuvenită cântare, fericite.

Dătătorul a toate, prin de departe mai-nainte dumnezeiască cunoştinţă, înţelegând bunătăţile ce vei să săvârşeşti mai presus de om, Paisie cel prea mare încă prunc fiind arătându-ţi-Se, de fraţii tăi mai-nainte te-a osebit.

Slavă...

Îmblânzeşte-mi mie părinte, pe Hristos, pe care din pruncie, nu am încetat al amărî eu ticălosul, cu faptele mele cele de ruşine; căci prea multă îndrăzneală ai către El, pe care tu, dimpotrivă L-ai veselit din pruncie prin a ta nevoinţă.

Şi acum..., a Născătoarei

Venit-a la tine Curată, Arhanghelul, aducându-ţi bucuria luminat îmbrăcat şi săl-tând, întâmpinând însă strălucirile cele de la tine, din asemănarea strălucirilor, mai mult s-a strălucit decât a strălucit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul Doamne, biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Înger ceresc s-a arătat maicii tale, mai-nainte vestindu-i bună sporirea ta cea din pruncie, precum Samuil, a proorocit împăratului.

Suitu-te-ai părinte pe gânditoarea scară ce ţi-ai aşezat, care prin bunătate, vieţuind încă te aducea la cele cereşti, unde împreună petreceai cu îngerii.

Slavă...

Înţelepţeşte-mă pe mine, sfinte, întru voinţele dumnezeieşti ca să nu greşesc întru acelea, precum şi pe tine mai-nainte, însuşi Ieremia te-a înţelepţit întru proorociile sale.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu grai de smerită grăire către mai marele Voievod, ai înălţat smerită firea oamenilor, Preacurată, pentru aceasta şi noi te înălţăm cu cântările.

Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioşii, şi să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbda şi a scula pe cei morţi, întru slăvită Învierea Sa.

Adunându-ne te lăudăm pe tine, Paisie, cel ce te-ai suit ca pe o căruţă, căci prin îndoite ostenelile tale, ca cu nişte roţi într-aripându-te, cu dragostea cea către Hristos, şi prin cea cu dinadinsul către aproapele, te-ai înălţat la ceruri, rugându-te pururea pentru noi Domnului, de Dumnezeu fericite.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Preasfântă Fecioară miluieşte-ne pe noi, cei ce năzuim cu credinţă la a ta milostivire, şi cerem ajutorul tău cel fierbinte, căci poţi cu adevărat, pe toţi a-i mântui, ca una ce ai fost Maică a lui Dumnezeu Celui Preaînalt, cu rugăciunile tale cele de Maică pururea folosindu-ne, ceea ce eşti de Dumnezeu cu dar dăruită.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Datu-te-ai pe sineţi peste măsură la nevoinţe, de Dumnezeu cugetătorule, încât a se pogorî adeseori la tine însuşi Domnul, şi arătându-ţi-Se, să-ţi vorbească aievea, mulţime prin tine se vor mântui.

Dumnezeiescul apostol Ioan osebit din cei doisprezece, s-a zis iubit Ziditorului, precum şi Paisie s-a numit de El, mai presus de toţi sihaştrii.

Slavă...

Ca cel ce ai câştigat prin ostenelile tale părinte, covârşitoarea dragoste, cea de la Împăratul tuturor, roagă-te să o dobândesc şi eu pe aceasta, ca să te propovăduiesc pe tine, că mult poți la Stăpânul.

Şi acum..., a Născătoarei

Sfinţeşte-mă pe mine cel prea necurat, care vieţuiesc întru necurăţie, şi fac lucruri care întinează, Preasfântă, vai mie păcătosului, ca să mă sfinţesc prin tine cu buze curate, şi să cânt a ta sfinţenie.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat izbăvirea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, începătorul luminii.

Nicicum te-a amăgit pe tine, înţelepte, înşelăciunea vicleanului vrăjmaş, căci pe boierul ce ţi l-a trimis, aducător de aur, l-ai izgonit împreună cu el, împroşcând pe dracul cel lacom.

Se nedumirea cumplit, vrăjmaşul cel cumplit, văzând cursele sale cele împotriva ta, că se sfărâmă de tine ca pânza păianjenului, şi striga cu glas, o silnicie! Ce te voi face pe tine Paisie?

Slavă...

Foarte fiind îmbogăţit cu putere asupra vrăjmaşului, prea puternice, mântuieşte-mă pe mine de acela, care mă împinge cu totul în prăpastie, şi câte puţin se sileşte a-mi omorî sufletul.

Şi acum..., a Născătoarei

Din mulţimea greşelilor m-am apropiat de moarte, o Preacurată! Şi afară de tine neştiind a afla alt ajutor, te rog pe tine singură, apucă înainte de mă mântuieşte pe mine.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

O de câtă cinste te-ai învrednicit Paisie! Încă cu trupul, spre cereasca înconjurare suindu-te, ca să vezi frumuseţile Raiului.

Îmbuibându-mă cu pântecele adeseori, Sfinte, m-am făcut ticălosul jertfă înţelegătorului viclean, ci tu prea alesule pustnic, ca alt Daniil mântuieşte-mă de acela.

Slavă...

Strălucit-a isprava ta întru mâncare, nici un om altul o a isprăvit, înţelepte, căci postire nedomolită întru zecimi de săptămâni ai îndelungat.

Şi acum..., a Născătoarei

Cu adevărat de trei ori fericit este neamul nostru, Preacurată, ca cel ce este îmbogăţit, avându-te pe tine mijlocitoare către Hristos, Fiul tău şi Ziditorul, măcar deşii greşim.

Condacul Sfântului, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Câştigat-ai nevoinţa şi petrecerea înfrânării, tu cuvioase Paisie făcătorule de minuni, roagă-te pentru noi, cei ce săvârşim cu credinţă, pomenirea ta.

Icos: Strălucit-a în lume, ca o rază prea luminoasă, viaţa ta părinte Paisie, şi luminând sufletele şi cugetele tuturor, pleacă pe toţi a striga ție:
Bucură-te, sfeşnicul Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, mare cetăţean al monahilor;
Bucură-te, surparea nevăzuţilor vrăjmaşi;
Bucură-te, pierzarea văzuţilor războinici;
Bucură-te, că te-ai suit la înălţimea Cerului prin fapte bune;
Bucură-te, că bine ai urât împătimirea cea despre lume;
Bucură-te, că ai trecut cu vederea lumeştile îndulciri;
Bucură-te, că ai stricat boldurile dracilor;
Bucură-te, înflorirea pustiului cea cu bun miros;
Bucură-te, slăvită lauda lumii;

Bucură-te, prin care satana s-a ruşinat;
Bucură-te, prin care Hristos S-a slăvit;
Bucură-te, părinte a toată lumea.

Sinaxar

În această zi, pomenirea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Paisie cel mare

Stih: Eu ţie, Paisie, de înger îţi dau numire,
Nu cu firea, ci cu străina vieţuire.
Întru această lună în a nouăsprezecea zi,
Paisie din viaţă se săvârşi.

Acest de trei ori fericit cuviosul şi purtătorul de Dumnezeu părintele nostru Paisie cel mare, era de neam din Egipt, de unde era şi Moise văzătorul de Dumnezeu, născut a fost de părinţi cinstitori de Dumnezeu, învăţaţi cu credinţa lui Hristos, şi cuprinşi fiind de multă bogăţie şi împodobiţi cu celelalte străluciri, au învăţat cu silinţă şi pe fiii lor întru sporirile cele dumnezeieşti şi omeneşti.

Iar după săvârşirea tatălui său, fericitul acesta, prunc încă şi mai mic decât ceilalţi fraţi, a rămas la maica sa, care foarte fiind amărâtă, i s-a arătat ceresc înger, mai înainte spunându-i ei bună sporirea lui, şi zicându-i: Pe fiul tău Paisie l-a ales Domnul, ca să slăvească şi să laude sfânt numele său, cel lăudat în vecii vecilor.

Acesta este plăcut lui Dumnezeu, şi l-a apucat pe el de mână, iar maica sa a răspuns cerescului înger: Toţi ai lui Dumnezeu sunt, şi acesta care este plăcut lui Dumnezeu. Deşteptându-se se minună de acea vedenie.

Deci după ce se făcu copilandru, pe marele şi fericitul între cuvioşi, se tunse monah, de cuviosul Pamvo, de către care sfătuit fiind să nu se uite în faţă de om, trei ani a petrecut neuitându-se în sus, ci avându-şi capul în jos plecat; şi dându-se pe sine la petrecerea sihăstrească, întru atâta a covârşit pe toţi, întrucât a vorbit împreună cu Hristos, şi i-a spălat picioarele lui, care apă după spălare o a băut, şi îndată s-a făcut începător vieţuirii celei mai presus de om, şi a ajuns la cel mai înalt hotar, precum despre vestitele lui bunătăţi şi despre minunata vieţuire cea întocmai cu a îngerilor, şi despre toată aspra vieţuire cea prin pustii, şi despre minunile sale, va citi iubitorul de ştiinţă la cartea numită noul Ecloghion (şi la vieţile sfinţilor) pentru care pe scurta povestire zicem iubitorilor de prăznuire întru atâta, că aflându-se fericitul cu trup muritor se ridicase mai presus de trup.

Deci ajungând la bătrâneţi prea adânci, s-a mutat către Domnul în ceruri, unde împreună cu îngerii, cântă Ţiitorului a toate cântarea cea întreit sfântă.

A căruia pomenirea cu credinţă săvârşind, prin rugăciunile lui, o de ne-am învrednici veşnicelor bunătăţi, şi fericirii celei veşnice, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Câştigat-ai de la Stăpânul tău, pentru nevoinţele tale părinte, degrab ai ascultat, întru orice ai cere, precum de-a dreptul venind la tine ţi-a făgăduit-o, de darul cel mare.

Râvnind lui Pavel, prea fericite, mai mult ai ales a te lipsi de plata ostenelilor tale, dacă numai alesul călugăr ar scăpa de pierzarea evreilor, care şi izbăvindu-se cu adevărat, laudă pe Domnul.

Slavă...

Răpit-ai vremelniceşte, din întunericimile iadului pe sufletul cel nesupus, Paisie, şi l-ai pus la repaus, îmblânzind pe Hristos; pe care roagă-L, să ne mântuiască şi pe noi de osândă.

Şi acum..., a Născătoarei

Bună între femei pe tine te numeşte cântarea, şi iarăşi frumoase între tinere pruncă a lui Dumnezeu, şi Mireasă nenuntită între fecioare, curată, căci nu este deopotrivă cumpănă frumuseţii tale şi darului.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon lucrările şi-a despărţit, cu dumnezeiasca poruncă pe haldei arzând, iar pe credincioşi răcorind, pe cei ce cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Arătatu-ţi-S-a ţie Hristos întru doime de îngeri, închipuindu-se că cere de la tine, să-i faci găzduire, iar tu l-ai primit pe El cu osârdie, precum Avraam de demult, fericite, şi spălându-i picioarele, ai băut apa cea din spălare.

De mult dar te-ai învrednicit, înţelepte, căci nefăcând ucenicul tău poruncile tale, a înviat moaştele Sfântului, din porunca ta, cele de acest fel i-a poruncit acela: Săvârşeşte fiule, cuvintele folositorului tău.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Du-ne pe noi la viaţă, prea sfinte, cei omorâți prin înşelăciune, şi ridică-ne pe cei căzuţi întru tot felul de călcări de poruncă, şi ne curăţeşte pe noi cei cu desăvârşire întinaţi întru dulceţile vieţii, prin îndrăzneala cea negrăită, ce ai către Domnul.

Şi acum..., a Născătoarei

Fecioară Maria, făptura îţi datoreşte ţie, prea multe haruri a-ţi mărturisi, căci Cel ce L-ai născut, Dătător de lumină vestindu-Se, milostivindu-Se spre ea, care dintru neştiinţă era întunecată, ca un Ziditor cu adevărat, o a strălucit cu lumina.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Zburat-ai în sus Paisie, unde se află cetele îngerilor, şederile mai întâi ale proorocilor, cununile mucenicilor, scaunele dumnezeieştilor apostoli, şi strălucite praznicele sihaştrilor, cu care împreună cântă Atotţiitorului, cântarea cea întreit sfântă.

O, lumină mai presus de fire! O, flori prea mirositoare! O, roduri dulce hrănitoare! O glas prea veselitor! O frumuseţe mai presus de ceruri! Întru care te desfătezi părinte Paisie, negrăit unindu-te, cu Treimea, prea fericite.

Slavă...

Contenit-a dorirea ta prea marele al cuvioşilor, câştigând după poftă vârful dorinţelor, şi umplându-te întru cele cereşti, de strălucirea cea dumnezeiască; ci pomeneşte-ne şi pe noi cei ce cu credinţă te pomenim pe tine.

Şi acum..., a Născătoarei

Încăput-ai tu Fecioară, pe Cel singur bunul bunurilor, născând negrăit pe Cel mai presus de fire, care pogorându-Se S-a arătat peste fire şi Om, Dumnezeu fiind, întru amândouă firile şi lucrările şi voinţele.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele: Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Constantin mai marele între împăraţi din Cer zburând, s-a arătat ţie ca celui mai mare al sihaştrilor, zicând că fericeşte viaţa călugărilor, iar mai ales pe tine cel prea mare, ca pe un ajutor al acelora, de care el zicea cu mâhniciune, că este lipsit de a lor îndrăzneală, deşii a câştigat dumnezeiasca slavă.

A Născătoarei

Taina cea mare şi prea slăvită a naşterii tale, doamnă de Dumnezeu dăruită, şi Fecioară de Dumnezeu Născătoare, proorocii o au propovăduit mai înainte, apostolii o au învăţat, mucenicii o au mărturisit; iar îngerii cu cântări o laudă, şi oamenii i se închină.

La Laude

Stihirile, glas 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Zburând împrejurul crugurilor cereşti, prin îndumnezeita viaţă, o Paisie părinte! Ai intrat în nor, prin care cu adevărat nu prin chipuri umbroase, ci prin dar te-ai arătat lui Dumnezeu, cuvioase, primind în sineţi strălucirile.

Tu pe toate cele vremelnice, împreună cu Cuvântul le-ai trecut cu vederea; căci din pruncie ai defăimat slava lor, şi ca un însetat un oarecare cerb, înţelepţeşte ai aler-

gat la Dumnezeul tuturor. Pentru care umplându-te de acolo de râuri, împărtăşeşte-ne şi nouă, sfinte.

Şi pe pământ petrecând încă, fericite, vedeai tainic cetele cereşti, păzind pe călugării cei de sub tine, cu mult mai vârtos acum mutându-te în ceruri, cu veselie dănţuieşti împreună cu acelea pururea, Paisie.

Slavă..., glasul al 5-lea.

Arătatu-te-ai tuturor stâlp purtător de lumină, căci împodobindu-te cu toată bunătatea, şi înfrumuseţându-te cu înţelepciunea şi cu cunoştinţa şi încuviinţat fiind cu smerenia, aprins de dragostea către aproapele, şi împodobit cu celelalte fapte bune, ca soarele ai strălucit lumii, Paisie, povăţuind pe ucenicii tăi, şi cetele celor de un obicei, la limanul cel neînserat; ci ca cel ce ai îndrăzneală către Domnul, roagă-te şi pentru noi, cei ce cu dragoste săvârşim sfânta ta pomenire, să se izbăvească sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Fericimu-te, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, şi te slăvim credincioşii după datorie, pe tine cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare, şi scăparea sufletelor noastre.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Paisie cel mare

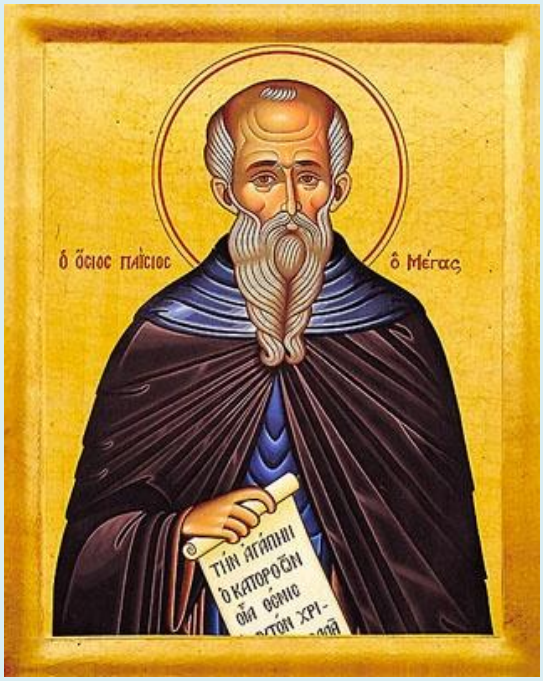

Troparul Sfântului cuvios Paisie cel mare, glasul al 3-lea: Îngerul cel în trup, cununa călugărilor, omul cel fără de trup, locuitorul cerurilor, dumnezeiescul Paisie se bucură prăznuind împreună cu noi pomenirea sa, dând dumnezeiesc dar celor ce se ostenesc pentru el; pentru aceasta cu multă osârdie să-l slăvim.

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea întrarmată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel Preaslăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mie celui ce mă apuc acum ca să cânt dumnezeiasca ta prăznuire, stând tu lumina înaintea Treimii, de unde auzind dumnezeieştile cântări ale serafimilor, ca nişte lumini de foc, dă-mi împărtăşire de acelea ca să-ţi împletesc cuvenită cântare, fericite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dătătorul a toate, prin dumnezeiască cunoştinţă mai înainte înţelegând bunătăţile ce aveai să săvârşeşti în chip mai presus de fire, Sfinte Paisie cel mare, încă prunc fiind tu, arătându-ţi-se, de fraţii tăi mai înainte te-a deosebit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îmblânzeşte părinte, pe Hristos, pentru mine, pe care din pruncie nu am încetat ticălosul a-L amărî cu faptele mele cele de ruşine; căci ai multă în drăzneală către El, pe care tu dimpotrivă L-ai veselit din pruncie prin a ta nevoinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Venit-a la tine, Curată, Arhanghelul aducându-ţi bucuria, luminat îmbrăcat şi săltând; întâmpinând însă strălucirile tale, din asemănarea strălucirilor a strălucit şi mai mult deci strălucea.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul Doamne, biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înger ceresc s-a arătat maicii tale, mai înainte vestindu-i bună sporirea ta cea din pruncie, precum Samuil a proorocit împăratului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suitu-te-ai, părinte, pe scara cea cugetătoare ce ţi-ai aşezat, care vieţuind tu în bunătate, încă te aducea la cele cereşti, unde împreună petreceai cu îngerii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înţelepţeşte-mă pe mine, sfinte, întru voinţele dumnezeieşti ca să nu greşesc în acelea, precum şi pe tine mai înainte însuşi Ieremia te-a înţelepţit în proorociile sale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu grai de smerită grăire către mai-marele voievod ai înălţat smerită firea oamenilor, Preacurată; pentru aceasta şi noi te înălţăm cu cântările.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Te-ai dat pe sine peste măsură la nevoinţe, de Dumnezeu cugetătorule, încât însuşi Domnul S-a pogorât adeseori la tine şi arătându-ţi-se ţi-a vorbit aievea; pentru aceasta prin tine mulţi se vor mântui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Precum dumnezeiescul apostol Ioan, deosebit din cei doisprezece a fost numit cel iubit de Ziditorul, tot aşa şi Sfântul Paisie a fost numit de El, mai presus de toţi sihaştrii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca cel ce ai câştigat prin ostenelile tale, părinte, covârşitoarea dragoste cea de la Împăratul tuturor, roagă-te să o dobândesc şi eu pe aceasta, ca să te propovăduiesc pe tine, că mult poţi la Stăpânul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Sfinţeşte-mă pe mine cel peste măsură de întinat, care vieţuiesc în necurăţie şi fac lucruri de ruşine, Preasfântă, ca să mă sfinţesc eu păcătosul prin tine şi cu buze curate să cânt sfinţenia ta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat izbăvirea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, începătorul luminii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nicidecum nu te-a amăgit pe tine, înţelepte, înşelăciunea vicleanului vrăjmaş, căci pe bogatul trimis de el ca să-ţi aducă aur l-ai izgonit împreună cu el, împroşcând pe demonul cel lacom.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nedumerit foarte era vrăjmaşul cel cumplit, văzând că toate cursele sale cele împotriva ta, se sfărâmau de tine ca pânza păianjenului şi striga cu glas: O, ce putere! Ce voi face cu tine, Paisie?

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind foarte dăruit cu putere asupra vrăjmaşului, prea puternice, izbăveşte-mă pe mine de cel care mă împinge cu totul în prăpastie şi câte puţin se sileşte să-mi omoare sufletul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din pricina mulţimii de greşeli m-am apropiat de moarte, Preacurată şi afară de tine neştiind a afla alt ajutor, te rog pe tine singură, apucă mai înainte şi mă mântuieşte.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

O, de câtă cinste te-ai învrednicit, Sfinte părinte Paisie, încă în trup fiind, spre cereasca înconjurare suindu-te, ca să vezi frumuseţile Raiului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbuibându-mi adeseori pântecele, sfinte, m-am făcut eu ticălosul jertfă duhului josniciei; dar tu, prea alesule pustnic, ca alt Daniil izbăveşte-mă de acela.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strălucita ta înfrânare de la mâncare, nici un om n-a săvârşit-o, înţelepte; căci în postire nedomolită zeci de săptămâni ai trăit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu adevărat de trei ori fericit este neamul nostru, Preacurată, fiindcă este îmbogăţit avându-te pe tine mijlocitoare către Hristos, Fiul tău şi Ziditorul, măcar deşi gre-şim.

Condac, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Câştigat-ai nevoinţa şi petrecerea înfrânării, tu, cuvioase părinte Paisie, făcătorule de minuni; pentru aceea roagă-te pentru noi, cei ce săvârşim cu credinţă sfântă pomenirea ta.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Preaslăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Câştigat-ai de la Stăpânul tău, pentru nevoinţele tale, părinte, a fi ascultat degrab în orice a-i cere, precum ţi-a făgăduit când a venit la tine şi te-ai învrednicit de harul cel mare.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râvnind lui Pavel, prea fericite, mai mult ai ales a te lipsi de plata ostenelilor tale, numai dacă alesul călugăr ar scăpa de pierzarea iudeilor, iar acela izbăvindu-se cu adevărat, laudă pe Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răpit-ai vremenicește, din întunecimile iadului sufletul cel nesupus, părinte Paisie şi l-ai pus la odihnă, îmblânzind pe Hristos; pe care roagă-L să ne mântuiască şi pe noi de osândă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Bună între femei pe tine te numeşte cântarea şi iarăşi: Frumoasă între tinere, pruncă a lui Dumnezeu şi mireasă nenuntită între fecioare, Curată, căci nu este deopotrivă cumpănă frumuseţii tale şi harului.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon lucrările şi-a despărţit, cu dumnezeiasca poruncă pe haldei arzând, iar pe credincioşi răcorind, pe cei ce cântau: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-ţi-S-a ţie Hristos în chip de doi îngeri, cerând de la tine să-I faci găzduire; iar tu L-ai primit pe El cu osârdie ca Avraam cel de demult, fericite şi spălându-I picioarele, ai băut apa cu care L-ai spălat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De mult har te-ai învrednicit, înţelepte, căci neîmplinind ucenicul tău poruncile tale, la porunca ta au înviat moaştele sfântului care i-a poruncit aceluia: săvârşeşte, fiule, cuvintele folositorului tău.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Adu-ne la viaţă, prea sfinţite, pe noi cei omorâţi prin înşelăciune; ridică-ne pe noi cei căzuţi întru tot felul de călcări de poruncă; şi ne curăţeşte pe noi cei întru totul întinaţi de dulceţile vieţii, prin îndrăzneala cea de negrăit pe care o ai către Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară Maria, făptura este datoare a-ţi mărturisi prea multele haruri, căci Cel pe care L-ai născut, Dătător de lumină fiind numit şi milostivindu-Se spre ea, care dintru neştiinţă era întunecată, ca un Ziditor cu adevărat, o a făcut să strălucească cu lumina.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Te-ai înălţat, cuvioase Paisie, acolo unde se află cetele îngerilor, scaunele cele dintâi ale proorocilor, cununile mucenicilor, scaunele dumnezeieştilor apostoli şi strălucitele praznice ale sihaştrilor, cu care împreună cântă Atotţiitorului cântarea cea întreit sfântă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Paisie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

O, lumină mai presus de fire! O, flori prea mirositoare! O, roduri dulce hrănitoare! O, glas prea veselitor! O, frumuseţe mai presus de ceruri! Întru care te desfătezi, Sfinte părinte Paisie, în chip de negrăit, unindu-te cu Treimea, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Contenit-a dorirea ta, cel prea mare între cuvioşi, câştigând după poftă culmea dorinţelor şi umplându-te în cele cereşti de strălucirea cea dumnezeiască; ci pomeneşte-ne şi pe noi cei ce cu credinţă te pomenim pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ai încăput în tine Fecioară, pe Cel Singur Bun al bunurilor, născând în chip de negrăit pe Cel mai presus de fire, care pogorându-Se S-a arătat peste fire şi Om, Dumnezeu fiind, în amândouă firile şi lucrările şi voinţele.

Sedelna, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul cel împreună...

Adunându-ne te lăudăm pe tine, cuvioase părinte Paisie, cel ce te-ai suit la cer ca într-un car; căci prin îndoitele tale osteneli, ca şi cu nişte roţi te-ai într-aripat cu dragostea cea către Hristos; iar prin dragostea cea către aproapele, te-ai înălţat la ceruri, rugându-te pururea pentru noi Domnului, de Dumnezeu fericite.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul cel împreună...

Preasfântă Fecioară, miluieşte-ne pe noi, cei ce năzuim cu credinţă la milostivirea ta şi cerem ajutorul tău cel fierbinte, căci poţi cu adevărat să izbăveşti pe toţi, ca una ce ai fost Maică a lui Dumnezeu Celui Preaînalt; cu rugăciunile tale cele de Maică pururea fii folositoare nouă, ceea ce eşti de Dumnezeu cu har dăruită.

Acatistul Sfântului cuvios Paisie

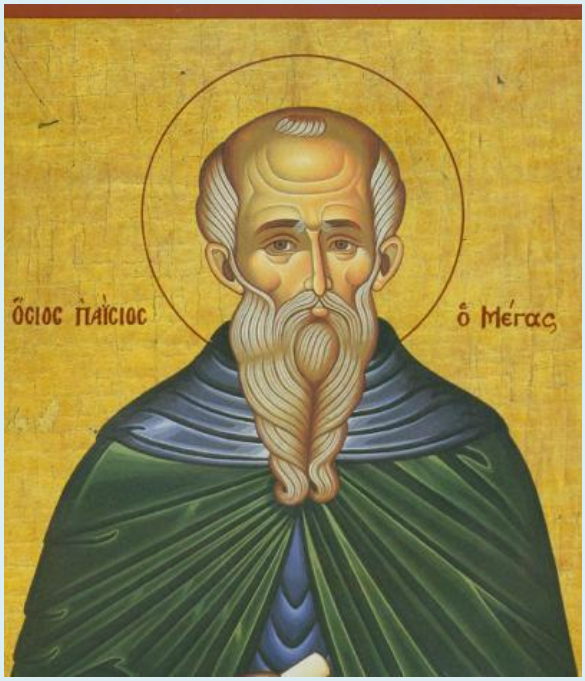

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Alesule de Dumnezeu, dintre fraţii tăi, spre a-I sluji Lui, cu bună credinţă ne rugăm ţie, sfinte, ca să te rogi pentru noi, neamul tău, ca cei ce suntem în multe ispite şi primejdii; ocroteşte-ne pe noi cu rugăciunile tale, ca să strigăm ţie: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!***

Icosul 1:

Viaţa ta a strălucit în lume ca o rază prea luminoasă, părinte Paisie şi luminând sufletele şi cugetele tuturor, pleacă pe toţi a striga ţie:
Bucură-te, sfeşnicul Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, între monahi ca un soare luminos;
Bucură-te, surparea nevăzuţilor vrăjmaşi;
Bucură-te, că de a ta putere sunt arşi;
Bucură-te, pierzarea văzuţilor războinici;
Bucură-te, că ai biruit pe cei potrivnici;
Bucură-te, că te-ai suit la înălţimea cerurilor prin fapte bune şi rugăciune;
Bucură-te, că în toată lumea s-a vestit al tău nume;
Bucură-te, că ai trecut cu vederea dulceţile lumeşti;
Bucură-te, că boldurile diavoleşti le-ai tâmpit cu rugăciunea;
Bucură-te, că părinţii tăi ajutau pe cei în nevoi;
Bucură-te, că pe tine te-au crescut în dreapta credinţă;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul al 2-lea

Arătatu-s-a îngerul Domnului în vis maicii tale şi i-a zis: Dumnezeu, Tatăl sărmanilor, m-a trimis să-ţi spun: Să nu te mai întristezi atât pentru grija copiilor tăi, ca şi cum numai tu singură ai avea grijă de ei şi nu Dumnezeu, deci nu te întrista, ci dăruieşte-I pe unul din fiii tăi şi strigă: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Toţi copiii mei sunt ai lui Dumnezeu, a zis cinstita ta mamă către înger, să ia pe care va voi să-I slujească Lui mai cu osârdie; iar îngerul, apucându-te de mână, a zis: Acesta este bine plăcut lui Dumnezeu. Deci noi cu laude te fericim, zicând:
Bucură-te, că maica ta voia să dăruiască Domnului pe unul dintre fraţii tăi mai mari;
Bucură-te, că îngerul a zis că puterea lui Dumnezeu în cei mici se lucrează;
Bucură-te, că de îngerul lui Dumnezeu ai fost ales;
Bucură-te, că tu ai adus lui Dumnezeu rugăciuni mai des;
Bucură-te, că rugăciunile tale au fost făcătoare de minuni;
Bucură-te, că până la cer s-au suit şi pe mulţi din rătăcire i-a izbăvit;
Bucură-te, că maica ta s-a mirat de porunca Domnului;
Bucură-te, că a slăvit pe Dumnezeu, zicând: Facă-se voia Ta;
Bucură-te, că pe tine te-a dăruit Domnului din pruncie;
Bucură-te, că din pruncie ai slujit Domnului cu osârdie şi dragoste;
Bucură-te, că de Dumnezeu te-ai ţinut şi Lui ai slujit;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul al 3-lea

Ajungând la vârsta potrivită ca să lucrezi după poruncile Domnului, părinţii tăi te-au dus în pustie la dumnezeiescul Pamvo, iar el, mai înainte ştiind cele ce aveau să fie cu tine, te-a primit cu bună bucurie şi te-a îmbrăcat în chipul monahicesc, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Văzând Avva Pamvo că doreşti isprăvile cele mai înalte, a zis către tine: Nu se cuvine celui ce este nou începător să caute în faţa vreunui om, ci să-şi plece de-a pururea capul în jos, iar cu mintea să gândească neîncetat la cele cereşti, la negrăita slavă a lui Dumnezeu, pentru care auzi aşa:
Bucură-te, că bun dascăl ai avut;
Bucură-te, că ţi-a zis: Cu mintea să slăveşti pe Dumnezeu, Făcătorul a toate;
Bucură-te, că auzind acestea, te-ai umplut de dumnezeiasca dorire;
Bucură-te, că pe dascălul tău l-ai iubit;
Bucură-te, că trei ani te-ai păzit şi faţă de om n-ai văzut;
Bucură-te, că pe diavolul l-ai biruit;

Bucură-te, căci cu citirea Sfintei Scripturi te îndeletniceai;
Bucură-te, sad lângă izvoarele apei sădit şi cu bunătăţile înflorit;
Bucură-te, că adesea cântai: Cât de dulci sunt cuvintele Tale, Doamne;
Bucură-te, că trupul ţi-1 strâmtorai cu postul şi privegherea;
Bucură-te, că Avva Pamvo se bucura de sporirea ta;
Bucură-te, că blagoslovindu-te a adormit;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul al 4-lea

Înfierbântându-te, o, Sfinte Paisie, cu căldura Duhului Sfânt, ai ajuns la mai înaltă priveghere, postind toată săptămâna, iar sâmbăta, pâine, apă şi sare gustai. Iar noi, lăudând nevoinţele tale, slăvim pe Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Iubit-ai a vorbi numai cu Dumnezeu în linişte; deci Ioan, cel împreună nevoitor cu tine, a zis să vă despărţiţi, să vă liniştiţi fiecare deosebi; pentru aceea auzi de la noi:
Bucură-te, că Domnul v-a poruncit să vă despărţiţi;
Bucură-te, că Ioan, rămânând acolo, pe mulţi a adus la mântuire;
Bucură-te, că tu în pustia cea de către apus te-ai dus;
Bucură-te, că prin tine s-a adunat norod mult nespus;
Bucură-te, căci cu Dumnezeu te-ai împrietenit şi cu El faţă către faţă ai vorbit;
Bucură-te, că Hristos cu îngerii Săi din cer la tine a venit şi te-a blagoslovit;
Bucură-te, că tu L-ai întrebat: De ce Te-ai pogorât la mine?
Bucură-te, că El ţi-a spus că pustiul se va umple de lume;
Bucură-te, că tu, căzând la pământ, cu smerenie te-ai închinat şi ai întrebat: Dar cine le va purta de grijă?
Bucură-te, că Domnul a zis că de-L vor iubi pe El şi vor păzi poruncile Lui, nimic nu le va lipsi;
Bucură-te, că întrebai cum vor scăpa de cursele celui rău;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul al 5-lea

Mântuitorul a răspuns că de vor păzi poruncile cu blândeţe şi bunătate, cu dreptate şi cu inima smerită, nu numai că-i va izbăvi de cursele vrăjmaşului, ci îi va apăra şi moştenitori Împărăţiei Cerurilor îi va face; apoi S-a suit la ceruri, iar tu, cuprins de frică, ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Meşteşugind vrăjmaşul curse asupra ta, a trimis la tine pe un boier cu mult aur şi argint ca să-l împarţi la monahii săraci, dar Dumnezeu descoperindu-ţi aceasta, ai

ieşit înaintea lui şi i-ai spus că monahii n-au trebuinţă de bani, ci să-i dea la săraci; iar noi te lăudăm aşa:
Bucură-te, că pe boier l-ai mângâiat să dea banii la văduve şi la orfani;
Bucură-te, că pe satana l-ai ruşinat şi planul lui l-ai stricat;
Bucură-te, că vrăjmaşul în faţă ţi s-a arătat;
Bucură-te, că el a mărturisit că e biruit;
Bucură-te, că te-ai făcut văzător de cele cereşti;
Bucură-te, căci ca Pavel ai fost răpit la cer;
Bucură-te, că de bucurie inima ţi s-a umplut;
Bucură-te, că de la acea vedenie ai luat duhul înfrânării;
Bucură-te, că altă hrană nu primeai decât Sfânta Împărtăşanie;
Bucură-te, că fără hrană ai petrecut şaptezeci de ani;
Bucură-te, că lui Ilie proorocul te-ai asemănat;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul al 6-lea

Precum albinele fagurele, aşa te înconjura pe tine mulţime de monahi şi de mireni, care se împărtăşeau de învăţătura ta şi creştea numărul celor ce se aşezau în pustie şi urmau porunca ta, de a nu face nimic fără blagoslovenie şi măreau toţi pe Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Arătându-ţi-Se Domnul, când te rugai în pustia cea mai dinăuntru, a zis: Pace ţie, slugii Mele, Paisie; iar tu cu frică ai căzut cu faţa la pământ, iar Domnul te-a ridicat şi ţi-a dat dar, ca pentru orice păcătos ce vei mijloci la El, să i se ierte păcatele; pentru care noi te lăudăm aşa:
Bucură-te, că pentru orice păcătos te vei ruga, El te va asculta şi-l va ierta;
Bucură-te, că ai fost plin de fapte bune, smerit şi blând, plăcut Domnului;
Bucură-te, că un bătrân avea un ucenic neascultător şi a murit;
Bucură-te, că s-a rugat să afle unde se afla;
Bucură-te, că Domnul i-a descoperit că se munceşte în iad;
Bucură-te, că bătrânul a postit 40 de zile şi rugându-se a auzit glas din cer: Că aşa se va munci până la a doua venire;
Bucură-te, că bătrânul a mai postit 40 de zile şi a primit acelaşi răspuns;
Bucură-te, că Mântuitorul a vrut să te pună pe tine mijlocitor să-ţi adevereze făgăduinţa;
Bucură-te, că bătrânul a alergat la tine, ştiind îndrăzneala ta către Domnul;
Bucură-te, că el a nădăjduit că vei mijloci pentru ucenicul său;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul al 7-lea

Cuvioase părinte Paisie, mare făcătorule de minuni, cine dintre pământeni ar putea pleca îndurarea lui Dumnezeu, aşa ca rugăciunea ta cea fierbinte, când te-ai rugat pentru acel păcătos? Pentru aceea cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Tu, Doamne, cel ce toate le ştii, ştii că mă rog pentru ucenicul bătrânului care se munceşte în iad, ai zis tu şi te-ai rugat Lui să se pogoare cu slavă, ca la a doua venire, să scoată pe păcătos din iad. Iar noi, minunându-ne de o taină ca aceasta, zicem:

Bucură-te, că Mântuitorul cu mare slavă şi cu îngerii S-a pogorât şi trâmbiţele au sunat;
Bucură-te, că sufletul ucenicului din iad a venit;
Bucură-te, că prin rugăciuni ţi s-a dăruit;
Bucură-te, că şi bătrânul a auzit pe Domnul zicând: Ia sufletul ucenicului din mâinile slugii mele Paisie cel iubit;
Bucură-te, că îndată a venit sufletul ucenicului înaintea bătrânului;
Bucură-te, că el mărturisea câte a pătimit din cauza neascultării;
Bucură-te, că bătrânul s-a încredinţat de mântuirea ucenicului;
Bucură-te, că tu l-ai încredinţat de venirea Domnului pe nori;
Bucură-te, că amândoi aţi dat slavă lui Dumnezeu;
Bucură-te, că a voastră smerenie a scos pe ucenic din iad;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul al 8-lea

Îndulcindu-te de mare linişte în pustia cea fără de apă, Dumnezeu te-a scos ca pe un liman luminos ca să luminezi şi pe alţii cu lumina învăţăturilor tale, să-i povăţuieşti spre mântuire şi să-i faci părtaşi petrecerii tale celei asemenea cu îngerii, că mai mare este plata celor ce se ostenesc pentru mântuirea altora. Iar noi, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Auzind aceasta din gura Domnului, ai ieşit în pustia cea mai dinafară unde s-au adunat fraţii din toate părţile să-ţi asculte învăţăturile, de aceea zicem aşa:

Bucură-te, izvorul învăţăturilor;
Bucură-te, că a venit la tine şi Ioan, cel mai înainte cu tine petrecător;
Bucură-te, că, mai înainte de a bate la uşa ta, auzea glas de om vorbind cu tine;
Bucură-te, că bătând la uşă ai ieşit şi l-ai îmbrăţişat;
Bucură-te, că s-a mirat nevăzând pe nimeni la tine în chilie;
Bucură-te, că tu i-ai spus că marele împărat Constantin a venit la tine;

Bucură-te, că împăratul era mâhnit că nu are la Domnul trecere ca monahii;
Bucură-te, că ai văzut sufletele monahilor zburând ca vulturii;
Bucură-te, că ceata demonilor nu se poate apropia de sufletele monahilor care bine s-au nevoit;
Bucură-te, că i-ai spus că Dumnezeu dă plată egală cu osteneala;
Bucură-te, că i-ai arătat lui toate nevoinţele pentru care se încununează monahii;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul al 9-lea

Acestea auzind Ioan, a lăudat pe Dumnezeu, bucurându-se şi a spus la toţi fraţii cele aflate de la tine, ca şi ei să se întărească în nevoinţe pentru a lua plata de la Domnul, căruia îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Văzând pe un bătrân că s-a rătăcit de la dreapta credinţă şi învaţă pe oameni să nu cinstească pe Sfântul Duh, cu blândeţe îl povăţuiai pe el, iar noi, te lăudăm aşa:
Bucură-te, că n-ai lăsat pe bătrân să-şi piardă osteneala pustiei;
Bucură-te, că Taina Sfintei Treimi i-ai desluşit;
Bucură-te, că Tatăl, în Fiul şi în Sfântul Duh, o fiinţă, o voie şi o putere cu trei feţe mărturisim;
Bucură-te, că pe toţi i-ai făcut a crede şi a mărturisi Sfânta Treime;
Bucură-te, că ei totdeauna mai multe învăţături au cerut de la tine;
Bucură-te, că învăţăturile ereticilor le-ai defăimat;
Bucură-te, că din Sfânta Scriptură i-ai învăţat;
Bucură-te, că la calea cea dreaptă i-ai îndemnat;
Bucură-te, că, întorcându-te în pustie, o mare lumină a strălucit şi de îngeri toată pustia s-a umplut;
Bucură-te, că îngerul tău ţi-a spus că ei păzesc pe monahi, cum ţi-a făgăduit Domnul;
Bucură-te, că dar proorocesc ai luat de la Domnul;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul al 10-lea

Cuviosul Pimen, cel mare între părinţi, fiind încă tânăr în acea vreme, dorind să te vadă, a venit la chilia ta cu cuviosul Pavel şi a rămas la uşă, ca măcar glasul tău să-l audă şi striga lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Acestea zicând Pimen, s-a mirat cuviosul Pavel de smerenia lui şi l-a adus la chilia ta, iar tu ai zis către Pavel: Nu este bine ca unul ca acesta să rămână afară când vine la noi, că ei lesne merg în ceruri; iar noi te lăudăm:
Bucură-te, că ai văzut mâna Domnului povăţuindu-l;
Bucură-te, că, blagoslovindu-l, cu Pavel l-ai trimis;
Bucură-te, că douăzeci şi una de zile postind, Domnul Hristos S-a arătat, mângâindu-te;
Bucură-te, că te-ai dus cu El la o peşteră, unde de două zile postea un monah;
Bucură-te, că Iisus i-a lăudat nevoinţa, arătând că pe tine darul te întărea şi răsplăteşte la fel osteneala şi nevoinţa;
Bucură-te, că Domnul S-a suit la cer, unde şi tu acum te veseleşti;
Bucură-te, că te-ai întors degrab în pustie după ce ai cercetat pe fraţi, că nu suferi să fii departe de Domnul;
Bucură-te, că Domnul era pururea cu tine şi te învăţa cum să scapi de mânie, să nu ocărăşti şi să nu defaimi pe nimeni;
Bucură-te, că ai întrebat pe Domnul ce plată vor avea cei ce slujesc altora şi ţi-a răspuns că mare plată vor avea în ceruri;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul al 11-lea

Zis-a Domnul: “Cel ce se nevoieşte pentru Mine, e ucenicul Meu, iar cel ce sluşeşte pe alţii, e fiul Meu şi moştenitorul Meu”; iar noi, cântăm Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Un ostenitor din Siria se întreba de mai este un nevoitor asemenea ca el la fapte bune. Domnul i-a zis să vină în Egipt să vadă pildă de smerenie şi dragoste faţă de Dumnezeu; iar tu, ieşindu-i înainte, ai început împreună cu el a lăuda pe Dumnezeu. Pentru aceea, noi îţi zicem aşa:
Bucură-te, că tu, neştiind limba siriană, te-ai rugat lui Dumnezeu să-ţi dea acest dar;
Bucură-te, că îndată ai vorbit limba bătrânului;
Bucură-te, că aţi povestit unul altuia vedeniile;
Bucură-te, că ţi-ai chemat ucenicii să ceară sfat de la dânsul;
Bucură-te, că toţi au primit blagoslovenia sa;
Bucură-te, că bătrânul a fost dus pe nori la chilia sa;
Bucură-te, că un frate a văzut un înger care te păzea când dormeai;
Bucură-te, că te-ai rugat Domnului pentru un monah simplu care, fiind amăgit de un evreu, a pierdut darul Sfântului Botez;
Bucură-te, că duhul de hulă a ieşit ca un fum din gura lui;
Bucură-te, că l-ai învăţat să slăvească pe Dumnezeu, care l-a iertat;

Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul al 12-lea

Cuvioase părinte, rugatu-te-ai către Mântuitorul: Doamne, Iisuse Hristoase, să nu laşi zidirea Ta să se piardă de vrăjmaşul; iar îngerul Domnului ţi-a dat legat pe diavol, care zicea către tine: Vai mie, Paisie, până când mă munceşti cu rugăciunea ta şi păzeşti pe toţi din pustia aceasta? De aceea, cu bucurie, îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Când veneau la tine fraţii să-şi spună gândurile, tu le spuneai mai înainte pe cele bune şi pe cele rele, iar când ţi-au spus de fratele care a căzut prin evreică, le-ai spus că mulţi oameni mari au căzut, din darul lui Dumnezeu, prin femei; iar noi îţi zicem aşa:

Bucură-te, că pe tânăr l-ai izbăvit din războiul vrăjmaşului;
Bucură-te, că spuneai tuturor gândurile lor;
Bucură-te, că ai răscumpărat pe fratele cu evreica;
Bucură-te, că pe preotul care te batjocorea l-ai adus la pocăinţă;
Bucură-te, că venind Hristos la tine, cu doi îngeri, I-ai spălat picioarele;
Bucură-te, că după plecarea Lui, ai băut apa din spălător;
Bucură-te, că pe ucenic, de trei ori l-ai trimis să bea şi n-a ascultat;
Bucură-te, că apoi plângea neîncetat;
Bucură-te, că spre mângâiere, l-ai trimis la un bătrân ce stătea pe gunoi;
Bucură-te, că ai izbăvit pe cei doi fraţi de năpăstuire, iar pe bătrân l-ai adus la pocăinţă;
Bucură-te, că lui Pavel i-ai spus că nu se cade a înceta niciodată fapta bună;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, prea minunate părinte Paisie, ţie îţi aducem aceste cântări de laudă, ca să ne păzeşti pe noi, nevrednicii, nevătămaţi de toate cursele vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi, de neînţelegerile dintre noi, şi ne acoperă cu puterea rugăciunilor tale, ca să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Viaţa ta a strălucit în lume ca o rază prea luminoasă, părinte Paisie şi luminând sufletele şi cugetele tuturor, pleacă pe toţi a striga ţie:
Bucură-te, sfeşnicul Bisericii lui Hristos;

Bucură-te, între monahi ca un soare luminos;
Bucură-te, surparea nevăzuţilor vrăjmaşi;
Bucură-te, că de a ta putere sunt arşi;
Bucură-te, pierzarea văzuţilor războinici;
Bucură-te, că ai biruit pe cei potrivnici;
Bucură-te, că te-ai suit la înălţimea cerurilor prin fapte bune şi rugăciune;
Bucură-te, că în toată lumea s-a vestit al tău nume;
Bucură-te, că ai trecut cu vederea dulceţile lumeşti;
Bucură-te, că boldurile diavoleşti le-ai tâmpit cu rugăciunea;
Bucură-te, că părinţii tăi ajutau pe cei în nevoi;
Bucură-te, că pe tine te-au crescut în dreapta credinţă;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!

Condacul 1

Alesule de Dumnezeu, dintre fraţii tăi, spre a-I sluji Lui, cu bună credinţă ne rugăm ţie, sfinte, ca să te rogi pentru noi, neamul tău, ca cei ce suntem în multe ispite şi primejdii; ocroteşte-ne pe noi cu rugăciunile tale, ca să strigăm ţie: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie!***

Rugăciune

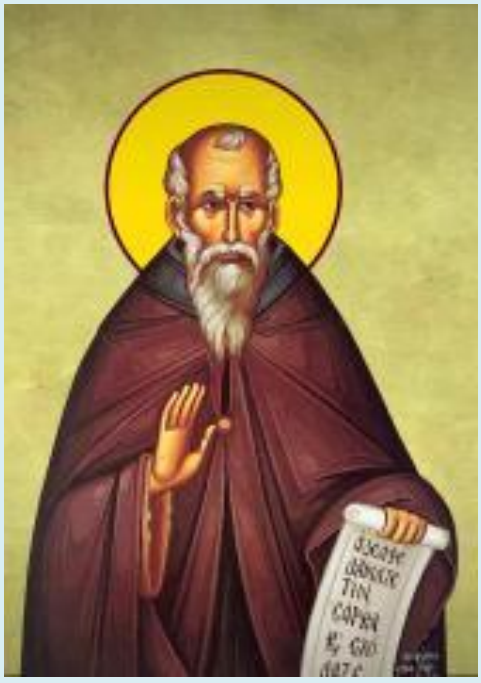

O, prea bunule părinte Paisie, învăţătorule şi rugătorule cu inimă curată către Dumnezeu pentru monahii din mănăstirea ta şi din toate părţile! Venim şi noi,

nevrednicii, ca la un adevărat izvor de vindecări, cerând ca, prin rugăciunile făcute, cu darul lui Dumnezeu, să scăpăm de toate ispitele ce ne vin de la trup, de la lume şi de la diavol.

Încă ne rugăm, cu credinţă şi cu inima curată, ca să te rogi lui Dumnezeu să ne ierte şi să ne păzească de venirea altor neamuri, de cutremur, de foc, de secetă, de grindină, de trăsnete şi de alte calamităţi ce pot păgubi omenirea.

Şi precum ai ascultat pe monahul căzut din credinţa ortodoxă în credinţa evreiască şi te-ai rugat pentru mântuirea lui, aşa şi pentru noi, păcătoşii, cei căzuţi în păcate, roagă-te lui Dumnezeu să ne ierte.

Credem cu adevărat, cuvioase părinte Paisie, că, pentru nevoinţele cu care te-ai ostenit pentru Dumnezeu, vor fi bine primite rugăciunile tale, ca şi noi să cunoaştem că suntem miluiţi, ca să te lăudăm pe tine şi să slăvim pe Dumnezeu, cu toţi sfinţii Săi, acum, în veacul acesta şi în vecii vecilor. Amin!

Sursa:
https://doxologia.ro/ceaslov/acatiste/acatistul-sfantului-cuvios-paisie-cel-mare

https://ziarullumina.ro/teologie-si-spiritualitate/rugaciuni/acatistul-sfantului-cuvios-paisie-cel-mare-19-iunie-154929.html

Imnografie

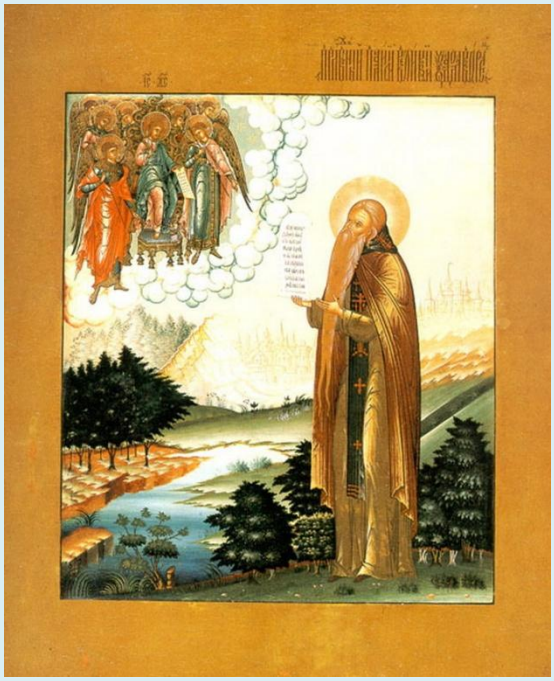

Troparul Sfântului cuvios Paisie cel mare: Îngerul cel în trup, cununa călugărilor, omul cel fără de trup, locuitorul cerurilor, dumnezeiescul Paisie se bucură prăznuind împreună cu noi pomenirea sa, dând dumnezeiesc dar celor ce se ostenesc pentru el; pentru aceasta cu multă osârdie să-l slăvim.

Condacul Sfântului cuvios Paisie cel mare: Câştigat-ai nevoinţa şi petrecerea înfrânării, tu, cuvioase părinte Paisie, făcătorule de minuni; pentru aceea roagă-te pentru noi, cei ce săvârşim cu credinţă sfântă pomenirea ta.

Vieţile Sfinţilor - Cuviosul Paisie cel mare

Cuviosul părintele nostru Paisie a fost din Egipt. El s-a născut din părinţi drept credincioşi, îmbunătăţiţi şi îmbogăţiţi de obiceiuri bune şi creştineşti care aveau şapte copii asemeni lor în obiceiuri şi fapte bune. Bogăţia lor le era destulă, încât puteau să ajute şi pe cei ce aveau trebuinţă; căci cu cât împărţeau la săraci averile lor, cu atât mai mult Dumnezeu le înmulţea toate.

Murind tatăl lor, a rămas toată grija copiilor şi a lucrurilor pe seama maicii lor. Însă cea mai mare grijă a avut ea pentru Paisie, ca unul ce era mai mic decât toţi copiii ei.

Drept aceea, fiindcă ea se întrista mult, i s-a arătat îngerul Domnului şi i-a zis: "Dumnezeu, Tatăl sărmanilor, m-a trimis să-ţi spun pentru ce te îngrijeşti atât pentru creşterea copiilor tăi, ca şi cum ai avea grijă de ei numai tu singură şi nu şi Dumnezeu? Deci, nu te întrista, ci încredinţează lui Dumnezeu pe fiul tău, căci prin el se va slăvi numele Său cel sfânt".

Ea, auzind acestea, a zis: "Toţi copiii mei sunt ai lui Dumnezeu, să-şi ia pe care voieşte".

Dar îngerul, apucând de mână pe Paisie, a zis: "Acesta este bineplăcut Domnului!"
Atunci ea a zis către înger: "Acesta nu este vrednic pentru slujirea şi slujba lui Dumnezeu, ci ia mai bine pe unul din cei mai mari care va fi vrednic".

Îngerul a zis: "O, prea bună femeie, tu zici că Paisie nu este vrednic spre slujirea lui Dumnezeu, însă să ştii că puterea lui Dumnezeu se sălăşluieşte în cei neputincioşi. Acesta, cel mai mic decât ceilalţi, este cel ales de Dumnezeu". Acestea zicând, îngerul s-a dus.

Femeia, deşteptându-se din somn, se minună de dumnezeiasca poruncă şi-L slăvea pe Dumnezeu, zicând: "Doamne, facă-se mila Ta spre noi şi spre robul tău Paisie!" Acestea şi altele asemenea a zis, rugându-se şi mulţumind lui Dumnezeu. Apoi, luând pe copil, l-a afierosit lui Dumnezeu.

Dumnezeiescul Paisie, fiindcă era temător de Dumnezeu, odată cu creşterea vârstei, a crescut şi în dumnezeiescul dar; astfel inima lui s-a rănit de dumnezeiasca dragoste şi a dorit petrecerea monahicească. Deci, ajungând la vârsta când putea să lucreze poruncile Domnului, s-a povăţuit de dumnezeiescul dar şi s-a dus în pustia schitului, ca un miel fără de răutate, la păstorul oilor cuvântătoare; adică la dumnezeiescul Pamvo, care, având darul de a vedea mai înainte, a cunoscut cele ce erau să fie pentru Paisie. Deci, primindu-l cu multă bucurie, l-a îmbrăcat în cuviosul chip al monahilor.

Paisie, fiind vas ales al dumnezeiescului dar, se povăţuia de acesta la toată fapta bună. Întâi a isprăvit bine nevoinţele ascultării, făcând cu osârdie toate acelea, pe care i le poruncea părintele lui cel duhovnicesc. Apoi s-a apucat de mai multă şi mai aspră pătimire, dorind a ajunge la cele desăvârşite.

Dumnezeiescul părintele nostru Pamvo, văzându-l că dorea nevoinţele cele mai înalte, i-a zis: "Fiul meu, Paisie, nu se cuvine celui nou începător să caute la faţa unui om, ci să-şi plece pururea capul în jos şi cu mintea sa să gândească necontenit la cele cereşti, primind frumuseţile şi podoabele negrăitei slave a lui Dumnezeu şi dintr-o privire ca aceasta, să slăvească atotputernicia lui Dumnezeu, Făcătorul nostru de bine".

Paisie, auzind aceste cuvinte folositoare de suflet, s-a umplut de dor dumnezeiesc şi le-a săvârşit cu lucrul. De atunci au trecut trei ani, păzind această poruncă cu atâta tărie, încât n-a văzut deloc faţă de om, ci se îndeletnicea cu totul în citirea dumnezeieştilor Scripturi şi în cercetarea dumnezeieştilor dogme şi cu acestea, ca

şi cu nişte ape dulci, adăpa şi roura sufletul său, precum zice proorocul David: Era ca un sad pururea înverzit şi răsădit lângă izvoarele apelor, care, adăpându-se, sporeşte şi înfloreşte şi, la vremea potrivită, face rod copt şi foarte dulce. Adeseori obişnuia a zice cu mult dor şi acest grai al lui David: Cât sunt de dulci cuvintele Tale gâtlejului meu, mai mult decât mierea!

Astfel Paisie, rugându-se necontenit ca şi apostolul, strâmtora şi muncea trupul său cu postiri şi privegheri şi avea supus trupul voinţei sufletului.

Dumnezeiescul Pamvo, văzându-l că sporea în duhovnicească nevoinţă şi în fapte bune, îl îndemna părinteşte şi-l povăţuia cu luare aminte la cele plăcute lui Dumnezeu; şi aşa, conducându-l bine şi cu dreapta credinţă, l-a arătat iscusit şi lămurit, după faptă şi după privire.

Dar bătrânul, ajungând la sfârşitul său, se silea de aici să ajungă la cereştile bunătăţi, pe care dorea de mult să le dobândească, binecuvântând pe Paisie cu multe binecuvântări şi spunând multe proorocii despre dânsul, a trecut de la pământ către cele cereşti.

Deci, în acest chip Paisie se îndulcea de nădejdile cele bune, pe care le avea, iar eu, smeritul Ioan, care am scris această povestire de faţă, am rămas împreună cu Paisie în una şi aceeaşi chilie, având amândoi aceeaşi socoteală, petrecând aceeaşi petrecere şi vieţuire, după canonul ce luasem de la duhovnicescul nostru părinte, îndemnându-ne unul pe altul la fapte bune şi lucrând amândoi pentru mântuirea sufletelor noastre.

Trecând puţină vreme, iar Paisie încălzindu-se cu căldura Sfântului Duh, se nevoia cu o mai mare petrecere. El a început a posti toată săptămâna şi numai sâmbăta mânca, iar hrana lui era doar puţină pâine şi sare. În celelalte zile ale săptămânii, în loc să se hrănească cu pâine simţită, se îndulcea şi se veselea cu pâine gândită, adică cuvântul lui Dumnezeu. ***Adeseori citea şi cugeta la proorocia dumnezeiescului Ieremia, care i s-a arătat de multe ori, precum zic unii, şi îi tâlcuia înţele-surile cele ascunse ale proorociei şi cu acestea îl îndemna spre îndrăgirea şi dragostea bunătăţilor celor făgăduite. Dar el totdeauna se întindea la cele dinainte, după dumnezeiescul Pavel, adică totdeauna se silea să facă şi alte fapte bune şi nu se mulţumea cu cele mai dinainte.***

Deci, pe lângă săptămâna care postea mai întâi a adăugat şi alta, şi postea împreună două săptămâni, iar sâmbăta iarăşi mânca hrana lui cea obişnuită, adică puţină pâine şi sare. Şi îi era hrana cea mai minunată, căci nimeni nu ştia petrecerea lui

cea întocmai cu a îngerilor, afară de Dumnezeu, care vede cele ascunse şi nearătate. Drept aceea, robindu-se de dragostea liniştii, numai pe aceea o iubea; adică a se ruga şi a vorbi totdeauna cu Dumnezeu şi prin strălucirile ce se trimit afară de la El a se apropia de marginea dorinţelor - care este Dumnezeu.

Cunoscând eu, zice ucenicul lui, că dumnezeiescul Paisie avea nişte gânduri ca acestea, adică să petreacă singur, măcar că despărţirea îmi era lucru nesuferit, cu toate acestea, am făcut încercare, ca să cunosc chipul acelei linişti. Deci am căutat să aflu, de unde venea acea dorinţă. Din povăţuirea lui Dumnezeu, ori din însăşi voia lui? Pentru aceea am zis către el: "Frate Paisie, iată, te văd că te stăpâneşti de îndrăgirea liniştii. Să ştii bine, că şi eu am acelaşi dor, însă nu ştiu de unde ne-a venit nouă un gând ca acesta. Deci, vino să rugăm pe milostivul Dumnezeu, ca să ne arate voia Lui cea sfântă şi după acea voie să facem: ori să locuim împreună, ori să ne despărţim unul de altul".

Acestea auzindu-le Paisie, a răspuns: "Bine zici, iubitul meu Ioan, aşa să facem, ca osârdia noastră cea duhovnicească să fie bineprimită la Dumnezeu".

Acestea zicând, am petrecut noaptea aceea priveghind şi rugând fierbinte pe Dumnezeu, ca să ne arate voia Sa cea sfântă. Dumnezeu, ca un bun şi milostiv ce este, a ascultat rugăciunea noastră, şi în vremea Utreniei, ***un înger dumnezeiesc ni s-a arătat nouă, zicând: "Dumnezeu porunceşte să vă despărţiţi şi fiecare să aibă locuinţa deosebită. Iar tu, o, Ioane rămâi în acest loc şi fă-te multora povăţuitor spre mântuire. Iar tu, o, Paisie, sluga lui Hristos, du-te de aici şi mergi în partea de apus a pustiei. Acolo se va aduna prin tine popor nenumărat - zice Domnul - şi vei zidi o mănăstire, că şi în acel loc, numele Meu se va slăvi".***

Acestea zicând, îngerul s-a făcut nevăzut. Deci noi, ascultând porunca Lui, ne-am despărţit unul de altul, şi am rămas la locul acela; iar Paisie, mergând în partea pustiei dinspre apus, a tăiat o piatră şi făcând o peşteră, a locuit într-însa. Atâta s-a apropiat de el Dumnezeu, prin covârşitoarea lui curăţenie şi pentru înalta lui petrecere, încât şi Însuşi Hristos i se arăta lui de multe ori, şi-l povăţuia la fapte bune, precum va arăta adevărul din cuvântul ce urmează.

***

Într-una din zile, dumnezeiescul Paisie, şezând în peştera sa şi prea mărind pe Dumnezeu, i s-a arătat Mântuitorul nostru, zicându-i: "Pace ţie, iubitul meu Paisie!"

Paisie, sculându-se în picioare, s-a înfricoşat şi a zis: "Iată robul Tău. Ce porunceşti, Stăpâne? Şi care este pricina pogorârii Tale către mine?"

Iar Hristos a răspuns: "Vezi pustia aceasta, care are atâta lungime şi lăţime? Aceasta toată am s-o umplu de pustnici, care vor slăvi numele Meu, prin mijlocirea ta!"

Paisie, alesul lui Dumnezeu, căzând la pământ, a zis: "Acestea care le zici, Doamne, sunt supuse mâinii Tale celei puternice şi îndată, cu voinţa Ta, le-ai şi săvârşit. Mă rog însă bunătăţii Tale, de unde vor avea cele de nevoie cei ce se vor aduna în pustia aceasta?"

Iar Mântuitorul a răspuns: "Crede mie, că de îi voi afla pe dânşii având dragoste între ei - maica tuturor faptelor bune - şi, de vor păzi poruncile Mele, eu voi avea toată grija de dânşii, încât nu le va lipsi nimic din cele trebuincioase!"

Apoi dumnezeiescul Paisie a zis iarăşi către Domnul: "Încă odată întreb bunătatea Ta: "Cum vor trece ei cursele vrăjmaşului şi cum vor scăpa de cumplitele lui ispite?"

Iar Mântuitorul a zis: "De vor păzi cu blândeţe, cu dreptate şi cu inima smerită, precum ţi-am zis, poruncile Mele, nu numai că îi voi elibera de războaiele vrăjmaşului şi de cursele lui cele viclene, ci îi voi arăta şi moştenitori ai Împărăţiei Cerurilor!"

Acestea zicând Mântuitorul, S-a înălţat cu slavă la cer, iar sfinţitul Paisie a luat mai multă frică întru sine, cucerindu-se de porunca Mântuitorului către dânsul.

***

Dar ce meşteşugeşte zavistnicul şi urâtorul de oameni vrăjmaş? Văzând pe dumnezeiescul Paisie că trece cu întemeiere peste cursele lui şi rămâne nevătămat de bântuielile lui, scrâşnea cu dinţii săi. Şi, neputând a se apropia de dânsul, pentru puterea ce luase de la Dumnezeu, a căutat să-l biruiască cu vicleşug prin altă mijlocire, adică a încercat doar l-ar lipsi de binele necâştigării şi cu acest chip să se apropie de dânsul şi să-l biruiască.

Drept aceea vrăjmaşul s-a dus la un om bogat al Egiptului şi i s-a arătat lui în chip de înger şi a zis: "Du-te în pustie şi acolo vei afla un om sărac, cu numele Paisie, însă bogat şi împodobit cu strălucire şi cu faptele bune şi vas ales al dumne-

zeiescului dar. Deci, închină-te lui, ducându-i bani mulţi, ca să împartă milostenie monahilor, care pustnicesc acolo".

Bogatul, necunoscând diavoleasca amăgire, a luat o mulţime de argint şi de galbeni şi s-a dus la Cuviosul Paisie.

Dar Dumnezeu a descoperit robului Său bântuirea diavolului şi măiestria ce s-a meşteşugit să-i facă prin dărnicia boierului.

Deci, Cuviosul Paisie a ieşit întru întâmpinarea lui, iar boierul acela, văzându-l, l-a întrebat: "Cine este Paisie şi unde se află?"

Iar Paisie i-a zis: "Dar ce voieşti cu el?"

Iar boierul i-a răspuns: "Am adus mulţi bani ca să-i împartă milostenie la monahi".

Iar cuviosul i-a zis: ***"Iartă-mă, omule, iubitorule de Hristos! Noi nu avem trebuinţă de bani, dacă voim să locuim în pustia aceasta. Ia-i pe ei şi du-te în pace şi nu te întrista, căci Dumnezeu a primit dăruirea ta. Dacă ai adus aceşti bani ca să-i dai monahilor, apoi mai bine îi împarţi săracilor, căci în satele Egiptului sunt mulţi săraci şi văduve. Iar dacă-i vei chivernisi pe dânşii, vei lua plata de la Dumnezeu mult mai multă".***

Acel boier, ascultând cuvintele sfântului, s-a întors în Egipt.

Întorcându-se şi Paisie în peştera sa, i s-a arătat diavolul, zicând: "O, Paisie, silă nu pot să-ţi fac, căci ai izgonit meşteşugirile mele. Deci, fug de la tine şi mă duc să mă lupt cu alţii şi la tine nu mai vin, căci m-ai biruit!"

Cuviosul, certându-l pe diavol, i-a zis: "Taci, diavole, că eşti plin de răutate!"

Astfel, ruşinându-se diavolul, a fugit şi nu mai îndrăznea să se mai apropie de dânsul.

După aceea, dumnezeiescul Paisie s-a dus în pustia cea mai dinăuntru şi acolo cu trupul ducea viaţa cea mai aspră, iar cu duhul socotea cele cereşti şi vorbea cu Stăpânul Hristos. Drept aceea şi dumnezeiescul Duh, ce locuia în Paisie, a binevoit a-l face iubitor al dumnezeieştilor vistierii şi al veseliei, de care se îndulcesc cei drepţi.

Cuviosul Paisie, rugându-se odată, a venit întru uimire şi s-a răpit la cer. Astfel fiind, întâi privea la cele veselitoare şi la frumuseţile Raiului şi din acelea s-a umplut de bucurie şi de veselie. Apoi a văzut Biserica celor întâi-născuţi, care este în cer, adică pe toţi sfinţii şi împărtăşindu-se de desfătarea cea netrecătoare şi de îndulcirea din vedenia aceea, s-a învrednicit de la Dumnezeu şi a luat darul înfrânării şi al ajunării.

Deci, cuminecându-se cu Preacuratele Taine, petrecea fără de alta hrană. Dar să nu fie cineva necredincios, din cei ce se pleacă dumnezeiescului cuvânt, nici să se îndoiască de cele zise, căci toate se supun dumnezeieştilor ameninţări. Pentru aceasta, nu voi ascunde adevărul, căci cu împărtăşirea dumnezeieştilor Taine a petrecut şaptezeci de ani, negustând altă hrana trupească. Aceasta nu este minunată, pe lângă neasemuita putere a lui Dumnezeu, căci hrana cea trupească o cere firea pentru alcătuirea şi petrecerea trupului, iar la cei mai înalţi şi mai presus de fire, cum era dumnezeiescul Paisie, puterea ziditoare a lui Dumnezeu, care este fără lipsă şi nu se supune legii firii desăvârşit, da cu adevărat acest dar, care este mai presus de puterea şi de firea omenească. În acest chip a păzit fără hrană până acum pe proorocul Ilie şi pe Enoh, mai presus de legea firii, şi îi va păzi până la vremea cea de pe urmă. Acestea sunt destule spre dovada acestui dar mai presus de fire.

Mulţi monahi şi mireni alergau la dumnezeiescul Paisie după buna voire a lui Dumnezeu, poftind să locuiască împreună cu el, ca albinele în fagure. Astfel, se împărtăşeau fără de saţ din mierea cea gândită şi din prea dulcea lui învăţătură. Aceia, îndulcindu-se de ea, lăsau lumea şi cele din lume şi în fiecare zi se înmulţea numărul monahilor.

Pe unii, care doreau să se liniştească deosebit, îi învăţa să vorbească împreună cu Dumnezeu prin rugăciune, iar pe cei ce voiau să fie în supunere şi ascultare, cum şi în petrecerea cea cu adevărat fericită, îi punea să locuiască în viaţa de obşte, împreună cu alţi fraţi, rânduindu-le, potrivit lor, să lucreze şi lucrul de mâini. Pe de o parte ca să nu şadă degeaba, ci să se iscusească şi să aibă trup cu îndemânare la ostenelile faptelor bune; iar pe de alta, ca să-şi scoată hrana vieţii lor din sudorile şi ostenelile lor şi să miluiască pe cei săraci. Peste toate acestea le-a dat poruncă necălcată, să nu facă nimic, nici cel mai mic lucru, fără socoteală şi voia duhovnicescului lor părinte. În acest mod învăţa şi purta grijă de fraţi. Iar nevoinţa ce o purta el în linişte şi în depărtare, cine putea să o povestească cu de-amănuntul?

Dumnezeiescul Paisie a intrat odată în pustia cea mai dinăuntru şi, găsind acolo o peşteră, a locuit într-însa trei ani. Fiindcă perii capului au crescut mult şi s-au

lungit, ce a socotit pururea fericitul? A pus un păr în partea cea de sus a peşterii, a legat de el părul său, şi astfel se ruga mai cu sârguinţă şi mai cu osteneală. Nu numai aceasta, ci şi alte osteneli făcea ziua şi noaptea, înfierbântându-se de dragostea lui Hristos în acele nevoinţe aspre. Pentru aceasta şi Mântuitorul s-a arătat lui precum s-a făgăduit în Sfânta Evanghelie.

***

În vremea când Paisie se ruga, iată se arată înaintea lui, Mântuitorul nostru, cel mai mult dorit decât toate. Iar el, nesuferind a vedea dumnezeiescul Lui chip, a căzut la pământ, cutremurat şi înfricoşat, zicând: "O, Hristoase Împărate, nepovestita Ta dragoste care o ai spre slugile Tale!"

Iar Mântuitorul, întinzând mâna Sa, l-a ridicat şi i-a zis: "Pace ţie, sluga mea! Nu te înfricoşa, căci bunătatea Mea se veseleşte foarte mult de lucrurile tale. Rugăciunea ta este foarte primită şi bine plăcută Mie. Deci, veseleşte-te şi ia plata prea strălucită pentru aceste lucruri ale tale. Iată îţi dau un dar ca acesta: Orice cerere vei face în numele Meu, să ţi se dea, şi pentru oricare păcătoşi vei mijloci la Mine, să se ierte păcatele lor".

Sfântul Paisie a zis: "Împărate Hristoase, măcar de m-aş învrednici eu ticălosul să iau de la bunătatea Ta o iubire de oameni ca aceasta, adică să mi se dea dar, ca să cer cele ce se cuvin şi cele ce-mi sunt trebuincioase mie, ca să petrec lesne căile cele mântuitoare ale poruncilor Tale şi să dobândesc sfârşit bun, căci fără de pronia Ta, nu ne este cu putinţă să facem vreun bine. Căci dacă Tu Ţi-ai vărsat Sângele Tău, cel de mult preţ, pentru mântuirea noastră, ai primit să rabzi moarte şi îngropare şi prin Învierea Ta ne-ai dăruit nouă viaţa veşnică, câte morţi oare nu suntem noi datori să răbdăm pentru dragostea Ta?"

După ce Paisie a zis acestea, Mântuitorul l-a binecuvântat şi S-a înălţat la ceruri.

***

Iar cum cuviosul a luat cu adevărat un dar ca acesta de la Dumnezeu, se va arăta în cele ce urmează:

Un ascultător al unui bătrân a murit. Acela, amăgindu-se de zavistnicul diavol, se afla în osânda nesupunerii şi a neascultării şi lucrul cel mai rău a făcut, că a căzut în alt păcat şi nu s-a pocăit, ticălosul. Deci, bătrânul lui ruga de multe ori pe Dumnezeu să-i arate unde a ajuns sufletul leneşului lui ascultător.

Drept aceea, i s-a arătat că se muncea în iad cu munci cumplite şi aspre şi, rănindu-se groaznic cu inima, nu înceta a ruga pe Dumnezeu pentru el şi adăugind noi postiri pe lângă postirea sa cea mai dinainte, a postit patruzeci de zile şi atunci a auzit un glas ce zicea: "Acest suflet, pentru care te rogi fierbinte se cade să fie în iad până când voi veni cu îngerii şi cu trâmbiţele judecăţii şi atunci va lua cuviincioasa plată pentru lucrurile sale".

Bătrânul, auzind această hotărâre, s-a întristat foarte mult şi, pe lângă cele patruzeci de zile de mai înainte, a adăugat alte patruzeci de zile de postire şi, umilindu-se pe sine mai mult, ruga pe Dumnezeu.

Dar iarăşi a auzit de la Dumnezeu: "Rămâne în iad, până voi veni pe norii cerului!"

Deci, de vreme ce n-a putut să plece dumnezeiasca milostivire să-l ierte - şi aceasta poate a făcut-o Mântuitorul, ca bătrânul să pună mijlocitor pe dumnezeiescul Paisie şi astfel, ascultându-l, să se adeverească pentru făgăduinţa ce i-a dat-o - a alergat la Paisie în pustia cea mai dinăuntru, ştiind îndrăzneala ce avea către Dumnezeu şi nădăjduind către acela care singur poate să milostivească pe Dumnezeu.

Cuviosul Paisie, cunoscând prin dumnezeiescul dar venirea bătrânului, a ieşit întru întâmpinarea lui şi după sărutarea lor a zis către el: ***"O, părinte, pentru ce ai venit la mine prostul şi păcătosul şi te-ai umilit atât de mult?"***

Dar bătrânul, povestind întâmplarea ucenicului său şi rugile ce le-a făcut la Dumnezeu pentru el şi hotărârea ce a auzit-o că se va pedepsi în iad până la venirea Domnului, i-a zis: "Pentru aceasta am venit să rog pe cuvioşia ta, ca împreună să te doară inima pentru el şi să rogi pe Dumnezeu pentru ticălosul meu ucenic, căci cred că dacă Îl vei ruga, te va asculta. Deci, nu mă lăsa supărat, ci roagă-L, căci altfel nu mă duc de aici".

Acestea zicând acel bun bătrân, a îndupleca pe marele Paisie, mai mult cu lacrimile lui decât cu cuvintele, să se roage lui Dumnezeu şi să milostivească îndurările Lui.

Deci, a zis cuviosul Paisie: ***"O, sfinţite părinte, nu-mi este cu putinţă să mă apuc de lucrul acesta, căci acesta este lucrul tău şi al marii tale minţi, măcar că de astădată nu te ascultă Dumnezeu, pentru pricinile pe care El singur le ştie, căci judecăţile Lui sunt multe şi adânci. Însă, ca să ascult porunca ta, iată, rog pe Dumnezeu împreună cu cuvioşia ta şi orice se va afla plăcut Lui, facă-se. Deci,***

rămânând tu în acest loc, roagă pe Dumnezeu, iar eu mă duc să-L rog în pustia cea mai dinăuntru".

Ducându-se acolo, a stat la rugăciune şi, înălţându-şi mâinile şi mintea la cer, a zis: ***"Ziditorule al tuturor, caută spre slugile nevrednicilor robilor Tăi şi ca un bun liberează din legăturile iadului sufletul ucenicului bătrânului!"*** Acestea şi cele asemenea acestora rugându-se lui Dumnezeu, n-a fost chip să nu fie auzit - după nemincinoasa făgăduinţă ce a luat.

Atunci îndată, Hristos, Cel ce este de faţă pretutindeni, dar nevăzut, i s-a arătat lui şi i-a zis: "Robul meu Paisie, ce ceri cu tot sufletul?"

El a răspuns: ***"Doamne, Tu eşti Cel ce cunoşti toate! Tu ştii că cer să miluieşti pe neascultătorul şi păcătosul ucenic al bătrânului, care se munceşte, ticălosul, în iad. Deci mă rog Ţie, ascultă-mă pe mine robul Tău şi izbăveşte-l ca un iertător şi mult milostiv".***

Mântuitorul a zis către dânsul: "Eu am hotărât ca el să rămână în iad, să se muncească pentru neascultarea şi păcatul lui, până când voi veni cu îngerii pe norii cerului!"

Paisie, alesul Domnului, rugându-l, a zis: ***"Stăpâne al tuturor, dar ce lucru nu se supune poruncii Tale când voieşti? Îţi este lesne Ţie, Stăpânul veacurilor şi Făcătorul tuturor celor ce sunt, să faci şi acum acelaşi chip al venirii Tale".***

Mântuitorul, auzind acestea, S-a înălţat la ceruri. Apoi S-a pogorât pe nori cu multă slavă, cu îngeri şi cu arhangheli, cu trâmbiţe, cu cete de drepţi şi cu toate acelea câte are să se pogoare în ziua cea de apoi a judecăţii şi a aşezat scaune şi divan înfricoşat. Pe urmă a fost chemat şi sufletul ascultătorului ce murise şi, ieşind din iad, a stat înaintea Judecătorului. Acela s-a dat în mâinile lui Paisie, apoi a fost dat bătrânului lui, care, în ceasul acela, se rugă cu multă nevoinţă, precum se învoise mai înainte, ca să se roage amândoi.

Deci, a auzit glas de sus, zicându-i: ***"Ia sufletul ucenicului tău, prin mâinile slugii mele Paisie, care s-a eliberat din iad, şi nu-l vei mai vedea în munci, ci în odihnă!"***

Atunci îndată a venit sufletul ucenicului şi a stat înaintea bătrânului şi mărturisea ca multe a pătimit în iad din schingiuirile munci pentru neascultare, fiindcă aceasta i s-a făcut pricina să cadă în păcat, şi pentru păcat a încercat muncile cele cumplite

ale iadului. Apoi zicea: "Dar prin rugăciunile tale şi ale dumnezeiescului Paisie, iubitorul de oameni, Dumnezeu, S-a milostivit de m-a dezlegat din legăturile iadului, ca să mă duc la locul drepţilor!"

Acestea s-au arătat bătrânului în vremea rugăciunii lui. Apoi, după ce s-a încredinţat de aceasta pe deplin, adică despre mântuirea ucenicului său, s-a dus îndată la marele Paisie şi l-a găsit mulţumind lui Dumnezeu pentru mântuirea ucenicului care murise. Deci, i-a spus vedenia ce o văzuse.

Apoi Paisie i-a povestit bătrânului de înfricoşata venire a Domnului şi de toate cele ce văzuse, mulţumind amândoi lui Dumnezeu, Care a făcut nişte lucruri minunate ca acestea.

Apoi bătrânul a zis către marele Paisie: "Dumnezeiescule Paisie, îţi mulţumesc foarte mult că prin rugăciunile tale ai mântuit nu numai pe deznădăjduitul meu ucenic, dar ai mântuit şi sufletul meu, care suferea cumplit de întristare! Deci, te rog să-mi spui care este fapta ta minunată şi care sunt nevoinţele tale, prin care te-ai învrednicit a lua nişte daruri ca acestea?"

Marele Paisie i-a răspuns: ***"Iartă-mă, cinstite părinte, la mine smeritul nu se află nici un lucru care să fie vrednic de vreun dar ca acesta. Dar dumnezeiasca pronie, care iconomiseşte nişte lucruri ca acestea la cei ce cer din tot sufletul ajutorul ei, auzind rugăciunile tale, n-a trecut cu vederea multa ta dragoste, ce ai arătat-o către ucenicul tău, căci ai urmat cu lucrul pe Dumnezeu iubitorul de oameni, Care, pentru noi oamenii, cei ce am fost izgoniţi din Rai pentru neascultarea noastră şi ne-am făcut vrăjmaşi ai lui Dumnezeu din amăgirea celui viclean, S-a născut din pururea Fecioara Maria, a crescut ca un copil, a pătimit ca un om şi cu patima Sa, ne-a eliberat. Apoi, arătând către noi cu fapta atâta covârşitoare dragoste, a legiuit şi cu cuvântul că nu este nici un alt bine mai mare decât dragostea cea curată, pentru care cineva îşi pune viaţa sa pentru prietenul său, precum ţi-ai pus şi tu, părinte, pentru ucenicul tău. De aceea Domnul a ascultat rugămintea ta şi a mântuit pe ucenicul tău. Eu sunt un păcătos şi nu cunosc în mine nici un bine, pentru aceea sunt nevrednic de darurile lui Dumnezeu. Deci, iartă-mă, o, prea sfinţite suflete şi vino să mulţumim şi să slăvim pe Dumnezeu milostivul şi iubitorul de oameni".***

Zicând acestea cu smerita cugetare, a slăvit împreună cu bătrânul pe Dumnezeu dătătorul tuturor darurilor. Apoi, luând binecuvântare unul de la altul şi luându-şi rămas bun, s-a întors fiecare la locuinţa sa.

***

Părintele nostru Paisie, uitând de cele din urmă, după dumnezeiescul Pavel, şi întinzându-se spre cele de mai înainte, s-a dat pe sine la nevoinţe şi mai aspre. Deci înconjura pustia cea fără apă, pe de o parte ca să se ascundă de oameni să nu-i vadă nevoinţele, iar pe de altă parte, ca să se îndulcească de mierea liniştii fără nici o supărare. Însă Dumnezeu n-a lăsat în pustie pe un luceafăr atât de luminos, ci voind să lumineze pe alţii cu lumina învăţăturii aceluia şi să-i povăţuiască spre mântuire, i-a poruncit să iasă din pustie afară, ca să întărească pe fraţii ce se aflau acolo şi să-i facă, cu învăţătura sa, următori ai faptelor celor bune ale lui şi prieteni ai sfinţitei lui petreceri cea întocmai cu a îngerilor.

Cuviosul a zis: "O, Doamne al meu, dar ce câştig voi lua, dacă voi lăsa pustia în care mă îndulcesc cu bucurie de cercetarea Ta şi mă voi duce spre cercetarea altora, pe care nu m-am făcut vrednic încă îndestulat să-i ocârmuiesc? Mă tem, Stăpâne, ca, îndeletnicindu-mă de ocârmuirea acelora, nu voi putea face poruncile Tale cum se cuvine şi, astfel, mă voi osândi eu, ticălosul, pentru lenevirea mea".

Mântuitorul i-a răspuns la acestea: "Nu are plată întocmai osteneala ce o vei face pentru mântuirea altora, cu osteneala ce faci aici în pustie. Deci, pentru aceea vei lua plată îndoită în Ierusalimul cel de sus, cu înmulţite şi strălucite răsplătiri".

Atunci dumnezeiescul Paisie a ieşit afară din pustia aceea, după dumnezeiasca poruncă şi, aflând fraţii de venirea lui, alergau la dânsul mulţime multă şi ascultau învăţătura lui prea dulce, căci după adevăr învăţătura lui era izvor de-a pururea curgător, care izvora apa.

***

Drept aceea, dorind să-l văd şi eu, zice Cuviosul Ioan, fiindcă era cu putinţă ca din singura privirea lui să primesc dar dumnezeiesc, m-am dus la dânsul şi mai înainte de a bate în chilia lui, l-am auzit dinăuntru vorbind cu un om şi, sfiindu-mă a bate, stăteam afară, însă am făcut puţin zgomot.

Cinstitul părinte, auzind acel zgomot, a ieşit afară şi văzându-mă pe mine, s-a bucurat şi m-a sărutat, asemenea şi eu pe el. Apoi, intrând împreună cu dânsul în chilie şi nevăzând pe nimeni altul, socoteam cine să fi fost oare acela, ce cu puţin înainte a vorbit cu cuviosul, căutând într-o parte şi în alta să văd pe cineva. Atunci el m-a întrebat: ***"De ce te uiţi încoace şi în colo şi nu te dumireşti, ca şi cum ai vedea un lucru prea slăvit?"***

Eu i-am răspuns: "Cu adevărat văd lucru prea slăvit, căci, nedumerindu-mă, nu ştiu ce să zic, fiindcă cu puţin mai înainte am auzit glasul unui om; dar ce este aceasta nu ştiu? Deci, te rog să-mi arăţi aceasta taină prea slăvită!"

Dumnezeiescul părinte mi-a spus: ***"O, Ioane, taină prea slăvită ţi-a descoperit ţie Dumnezeu astăzi şi mie mi se cădea să-ţi arăt dragostea ce o are spre noi bunătatea Lui. Acela, alesule prieten, pe care l-ai auzit vorbind cu mine, era marele Constantin, întâiul împărat al creştinilor. El s-a pogorât din cer şi mi-a zis: "Fericiţi sunteţi voi care v-aţi învrednicit a vedea petrecerea monahicească, căci după adevăr a voastră este fericirea Mântuitorului".***

Iar eu i-am zis: ***"Cine eşti tu, domnul meu, care zici acestea şi ne fericeşti pe noi monahii?"***

El mi-a răspuns: ***"Eu sunt marele Constantin şi m-am pogorât din cer ca să-ţi arăt slava pe care o dobândesc monahii în ceruri, prietenia şi îndrăzneala care o au către Hristos. Deci, te fericesc pe tine, o, Paisie, pentru că îi îndemni pe dânşii la această sfinţită petrecere a pustniciei, iar eu mă ocărăsc pe mine, că n-am nimerit o rânduială prea mare ca aceasta a monahilor, suferind astfel paguba ce am luat".***

Atunci eu iarăşi i-am zis: ***"Pentru ce, o, împărate, te ocărăşti pe tine? Oare n-ai dobândit slava cea pururea fiitoare şi dumnezeiasca fericire?"***

El mi-a răspuns: ***"Aşa este, am dobândit-o! Dar nu am aceeaşi îndrăzneală ca monahii, nici cinstea întocmai cu ei! Căci am văzut sufletele oarecăror monahi, care, despărţindu-se de trup, zburau ca nişte vulturi şi se suiau la cer cu multă îndrăzneală, iar ceata cea potrivnică a diavolilor nu îndrăznea să se apropie de dânsele, că erau cu totul desăvârşite. Apoi am văzut că li se deschideau uşile cerului şi intrau înăuntru şi, arătându-se cerescului Împărat, stăteau de faţă cu multă îndrăzneală la scaunul lui Dumnezeu. Deci, pentru această vrednicie, minunându-mă de voi monahii, va fericesc şi mă ocărăsc pe mine, că nu m-am învrednicit a lua o îndrăznire ca aceasta. O, de aş fi lăsat această vremelnică împărăţie, haina şi coroana împărătească şi să mă fi făcut sărac; să fi purtat sac şi să fi primit câte le cere petrecerea monahicească!"***

Atunci eu i-am zis: ***"Toate le zici bine, o, sfinţite împărat, şi ne mângâi cu acestea. Însă unele ca acestea se cuvin să fie judecăţile lui Dumnezeu şi nu este cu dreptate a zice în alt fel, pentru dumnezeiasca dreaptă judecată, căci dreptul Judecător le dă toate cu dreptate după vrednicie, şi după ostenelile fiecăruia îi***

dă lui plata. Viaţa ta nu avea ostenelile cele întocmai cu ale noastre, nici nu era asemenea cu viaţa monahilor; pentru că tu aveai femeie ajutătoare, aveai copii şi slugi şi multe alte feluri de îndulciri şi odihne; iar monahii, defăimând toate cele dulci şi veselitoare ale acestei vieţi, în loc de toate bunătăţile lumii, au lăudat pe Dumnezeu şi pe Dânsul îl aveau de bucurie şi de bogăţie. Aceasta socotesc monahii desfătare şi mare îndulcire, să facă cele bine plăcute Lui. Şi ei erau, după cum zice apostolul, lipsiţi, necăjiţi şi rău pătimitori. De aceea cu neputinţă îţi este ţie, împăratul meu, să te faci întocmai cu ei". Deci, în timpul când noi vorbeam aceasta, atunci ai venit tu, fratele meu Ioan; iar el îndată s-a suit la cer.

Acum, învăţându-te prin această taină câte bunătăţi pricinuiesc durerile pustniciei, întăreşte pe fraţi.

Acestea auzindu-le eu, am dat mare mulţumire lui Dumnezeu. După aceea, vorbind din destul cu dumnezeiescul Paisie, m-am întors la locuinţa mea, bucurându-mă şi veselindu-mă.

***

Cuvântul ne va arăta şi înfocata râvnă pe care o avea cuviosul Paisie pentru credinţă.

Un bătrân oarecare locuia într-un sat ce se învecina cu părţile Egiptului. Acela, rătăcindu-se din neştiinţă, zicea că se cuvine creştinilor să cinstească şi să slujească numai Tatălui şi Fiului, iar Sfântului Duh să nu-i slujească, nici să-I zică Dumnezeu. Această rătăcire şi rea cugetare au urmat-o o mulţime de oameni. Însă Domnul, voind să nu fie în deşert şi să se piardă pustniceştile osteneli şi sudori ale bătrânului, i-a descoperit lui relele cugetări ale aceluia şi satul în care locuia.

Atunci, dumnezeiescul Paisie, făcând o mulţime de zimbile (coşniţe) cu trei urechi, le-a luat şi le-a dus acelui bătrân. În acel ceas, se aflau acolo mulţi dintre cei care erau părtaşi ai acelei nedumnezeieşti dogme. Deci, văzând zimbilele cu trei urechi şi necunoscând pe Paisie, se minuna şi se mira mult de facerea zimbilelor şi întrebau ce sunt acelea şi ce are de gând să facă cu ele?

Iar el a zis: ***"Voiesc să le vând".***

Atunci iarăşi l-au întrebat: "De ce le-ai făcut cu trei urechi?"

El a zis: ***"Fiindcă sunt prieten şi iubitor al Sfintei Treimi şi se cade să arăt cu lucrurile cele trei feţe ale Sfintei Treimi, să o laud şi să o slăvesc în trei***

ipostasuri, având în mâinile mele semnele Sfintei Treimi, pentru că acum Sfânta Treime este o fire şi are trei feţe - iar de o înţelege cineva altfel, atunci nu o înţelege drept - tot aşa se cade să socotim şi aceste zimbile, pentru că în fiecare dintre dânsele are o fiinţă privindu-se în trei şi în fiecare din ele se află întocmai toată fiinţa conştiinţei. Deci, tot aşa şi cu nematerialnică fire şi dumnezeirea cea mai presus de fiinţă se află întocmai în trei chipuri, adică în trei feţe: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh petrece toată în fiecare faţă şi nici mai mult decât trei fete se zice, nici mai puţin, adică nici pătrime, nici doime, ci treime, fiindcă această faţă a Sfintei Treimi nu este mai mult decât cealaltă nici cealaltă mai puţină decât aceasta".

Acestea zicându-le pe scurt dumnezeiescul Paisie, bătrânul şi toţi câţi se aflau acolo au cunoscut adevărul şi cucernicindu-se de dânsul i-a zis: "Minunatule, spune nouă şi altele mai curate despre dreapta credinţă, uneltind şi alte dovezi ca acestea descoperite, căci ne-ai înspăimântat de la începutul cuvintelor tale".

Dumnezeiescul Paisie, cu glas îndrăzneţ a răsturnat toate cuvintele cele hulitoare ale ereticilor şi le-a arătat mai neputincioase decât ţesătura păianjenului, iar dreapta credinţă le-a arătat-o mai pe larg şi cu mai multe pilde, întărind-o în inimile lor. El i-a adus la adevărata cunoştinţă a Sfintei Treimi, dovedind cu multe mărturii luate din Scripturile cele insuflate de Dumnezeu, că şi Sfântul Duh este Dumnezeu precum este şi Tatăl şi Fiul. Apoi, sfătuindu-i pe toţi să-şi mărturisească neştiinţa lor şi să se pocăiască pentru defăimarea lor, s-a întors iarăşi în pustie, slăvind şi mulţumind lui Dumnezeu.

Ajungând în pustie, a strălucit deodată o lumină înaintea lui şi, privind la acea lumină, vedea cete de îngeri umplând pustia. Şi se minuna ce să fie oare ceea ce se arată? Atunci a auzit pe îngerul său păzitor, zicând: "Paisie, când tu eşti aici şi când lipseşti, noi păzim pe monahii care locuiesc într-aceasta pustie, precum ţi-a făgăduit Dumnezeul tuturor". Iar el, cu laude mulţumitoare, slăvea pe Dumnezeu, care poartă grijă de toţi.

***

Iar despre proorocescul dar, pe care s-a învrednicit a-l lua marele Paisie, vă arăt următoarea povestire:

Fiindcă vestea despre Cuviosul Paisie s-a auzit în toată lumea, mulţi iubitori de fapte bune se îndemnau să meargă şi să ia binecuvântarea lui.

Pentru aceasta şi cuviosul Pimen, cel mai mare între părinţi, fiind încă tânăr într-acea vreme, şi dorind foarte mult a-l vedea, s-a dus la Cuviosul Pavel şi-l rugă să meargă împreună la marele Paisie; căci Pavel era cunoscut şi prieten al lui Paisie şi se ducea des la el.

Părintele nostru Pavel i-a zis: "Fiul meu, mă sfiesc să te duc la el, căci eşti prea tânăr şi acela este bogat în fapte bune. Noi nu ne ducem la el aşa cum se întâmplă, ci cu multă chibzuire şi cu cucernicie, şi nu întotdeauna îl întâmpinăm pentru folos, ci la vreme potrivită".

Pimen i-a zis: "Voi rămâne afară din chilia lui, când vom merge şi numai de voi auzi dumnezeiescul lui glas vorbind cu tine, voi avea bucurie şi voi cunoaşte dumnezeiescul lui dar, iar de va fi cu anevoie de a auzi glasul lui, atunci voi pipăi numai chilia lui şi voi dobândi mântuire; iar când vei ieşi din chilia lui, voi săruta picioarele tale, care au călcat pământul acela, pe care calcă frumoasele lui picioare, şi cu aceasta voi dobândi binecuvântare îndestulată".

Pimen zicând acestea, Cuviosul Pavel s-a minunat de smerenia lui şi de multa credinţă ce avea către Paisie. Deci, luându-l împreună cu el, s-a dus la Paisie. Şi, ajungând la chilia lui, Pavel a intrat singur înăuntru, iar dumnezeiescul Paisie, primindu-l părinteşte şi prietenește, l-a întrebat despre Pimen. Atunci Pavel i-a spus că a rămas afară, căci se sfieşte a intra înăuntru; dar el a poruncit să intre înăuntru.

Apoi a zis către Pavel: ***"Nu este bine a opri pe unii ca aceştia să rămână afară când vin la noi, căci aceştia mai lesne merg în cer, zice Mântuitorul nostru".***

Zicând acestea, a îmbrăţişat pe tânărul Pimen şi, binecuvântându-l, i-a zis: ***"O, prea iubite Pavel, să-ţi aduci aminte că acest tânăr va mântui sufletele multor oameni şi prin dânsul se vor învrednici mulţi a dobândi Raiul, căci mâna Domnului, Care îl păzeşte şi îl povăţuieşte la dumnezeieştile învăţături, se vede cu el".***

Apoi a pus mâinile sale pe capul lui şi, binecuvântându-l, l-a trimis înapoi cu Pavel, care, câştigând ceea ce dorise, slăvea foarte mult pe Dumnezeu.

***

Odată, sfinţitului Paisie, având douăzeci şi una de zile de postire, i s-a arătat ***Domnul Hristos*** şi i-a zis: ***"O, alesul meu, Paisie, mult rău pătimeşti pentru Mine!"***

Iar el a zis: ***"Ce mare lucru este această proastă şi rea pătimire, o, bunul meu Stăpân! Mai ales că bunătatea Ta îmi dă putere".***

Iar Mântuitorul a zis: ***"Tot lucrul bun, este bine primit de Mine şi, celor ce-l fac, le voi da plată întocmai cu ostenelile lor; deci, urmează-Mă***!"

Paisie L-a urmat până ce au mers la o peşteră a pustiei. Atunci Mântuitorul a zis către el: ***"Intră înăuntru şi vezi un bărbat cu adevărat nevoitor!"***

Paisie, intrând în peşteră, a văzut un om care se tăvălea pe pământ, care-şi freca gura şi faţa de pământ. Deci, mirându-se de covârşitoarea nevoinţă a acelui bărbat, a ieşit afară, rugându-se de Domnul Hristos să-i spună pricina nevoinţei celei mari a acelui bărbat.

Iar Domnul i-a zis: ***"Ai văzut pe nevoitorul Meu, ce fel de osteneli mari rabdă pentru Mine?"***

Paisie a zis: "***L-am văzut, Stăpâne, şi m-am înspăimântat de ostenelile nevoinţei lui; dar rog bunătatea Ta să-mi descopere cum are atâta nevoinţă?"***

Mântuitorul i-a zis: ***"Are numai două zile de postire şi, iată îl vezi în ce fel se chinuieşte de foame şi de sete?"***

Paisie, auzind acestea, a zis: ***"Şi cum eu, care am douăzeci şi două de zile de post, n-am pătimit nimic asemenea?"***

Mântuitorul i-a zis: ***"Pentru că tu te întăreşti de darul Meu şi posteşti fără de osteneală, iar acela ca un pătimitor, din însăşi voia lui posteşte cu multă osteneală şi, încălzindu-se de dorul pe care-l are către Mine, suferă să pătimească mai presus de puterea sa".***

Apoi Paisie a întrebat pe Domnul: ***"Ce plată are să ia de la bunătatea Ta, pentru cele două zile?"***

Domnul i-a răspuns: ***"Acesta va lua aceeaşi plată pentru cele două zile, la fel cu plată ce ai s-o iei tu pentru cele douăzeci şi două de zile! Şi voi zice deopotrivă: "Intră în bucuria Domnului tău, şi ţie care ai luat cinci talanţi şi aceluia care a luat doi, căci întocmai aţi făcut binele şi amândoi v-aţi arătat vrednici după puterea voastră!"*** Mântuitorul, zicând acestea, S-a făcut nevăzut.

Deci, părintele nostru Paisie, întorcându-se la chilia sa, şi-a adăugat mai multe nevoinţe şi se ruga lui Dumnezeu să se facă mai presus de hrană. Astfel, hrana lui acum nu mai era alta, cum am zis mai înainte, decât împărtăşirea în fiecare Duminică cu preacuratul Trup şi cinstitul Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos.

Iar Mântuitorul, cu iubire de oameni, i S-a arătat iarăşi robului Său Paisie şi i-a zis: ***"Ce Mă mai rogi pentru hrană, de vreme ce nu mănânci nimic. De-ţi trebuie ceva, cere!"***

El i-a zis: ***"Mă rog Domnului meu, când ies din această pustie şi mă duc spre cercetarea fraţilor, să am voie să vin îndată înapoi în pustie, pentru că nu sufăr să zăbovesc în cercetarea altora şi să mă lipsesc de a Ta!"***

Iar Domnul i-a zis: ***"Nu te întrista de asta, căci atunci când ieşi din pustie Eu nu mă depărtez de tine, ci sunt cu tine".***

Pe urmă Paisie I-a zis: ***"Mă rog Ţie, Hristoase al meu, întăreşte-mă pe mine!"***

Iar Domnul i-a zis: ***"De voieşti a birui mânia şi iuţimea, ia aminte să nu răneşti ori să ocărăşti ori să defaimi pe cineva; şi, de vei păzi acestea, nu te vei mânia".***

Paisie iarăşi L-a întrebat, zicând: ***"Stăpâne, Iubitorule de oameni şi îndelung răbdătorule, dacă cineva face poruncile Tale şi se duce la cei ce Te iubesc pe Tine, să slujească la trebuinţele lor, oare are câştig din aceasta sau pagubă?"***

Domnul i-a răspuns: ***"Precum cel ce lucrează într-o ţarină, ia plata de la stăpânul ţarinii, aşa şi cei ce fac binele şi ajută sau învaţă pe alţii, vor lua în ceruri plată însutită".***

Apoi Paisie L-a mai întrebat: ***"Domnul meu, dacă cineva se nevoieşte la fapta bună şi slujeşte şi pe alţii, iar altul se nevoieşte numai pentru sine şi pe alţii nu-i slujeşte, se deosebeşte unul de altul?"***

Domnul i-a răspuns: ***"Cel ce se nevoieşte numai pentru el este ucenicul meu, iar cel ce se nevoieşte pentru el şi slujeşte şi pe alţii este fiu şi moştenitor al Meu!"***

Paisie a întrebat iarăşi: ***"Dacă cineva se sârguieşte a face slujba altuia şi se nevoieşte şi pentru sine cât îi este cu putinţă, însă, fiind împiedicat de slujirea altuia, nu ajunge la nevoinţele celor ce nu au nici o împiedicare, unul ca acesta va lua aceeaşi plată ca cei care se nevoiesc mai mult?"***

Mântuitorul i-a răspuns: ***"Da, aceeaşi plată va lua".*** Zicând aceasta, s-a suit la cer.

***

În părţile Siriei, era un nevoitor împodobit cu multe feluri de fapte bune. El, rugându-se odată, i-a venit un gând ca acesta: "Oare o fi ajuns cineva din cei ce au bineplăcut lui Dumnezeu a se face asemenea cu mine?" Şi, în aceeaşi vreme, a auzit un glas de sus, zicându-i: "Du-te în Egipt şi acolo vei găsi un nevoitor, cu numele Paisie, care se îndeletniceşte cu smerenia şi cu dragostea către Dumnezeu ca şi tine".

Atunci, acel cinstit bătrân n-a socotit nicidecum osteneala drumului, şi a pornit îndată spre Egipt. Deci, ajungând în muntele Nitriei, întreba unde se găseşte Paisie? Dar, fiindcă numele lui era propovăduit de toţi, nu s-a ascuns bătrânului locul unde locuia Paisie, nici lui Paisie nu i s-a ascuns dorinţa bătrânului; căci, cum a intrat bătrânul în pustie şi mergea drept spre Paisie, îndată Paisie l-a întâmpinat în drum.

Deci, cunoscându-se între dânşii prin dumnezeiescul dar, s-au îmbrăţişat cu bucurie şi au făcut sărutarea cea întru Hristos. Apoi, ducându-se la chilia lui Paisie şi rugându-se, au şezut. Deci, bătrânul, începând a grăi către dumnezeiescul Paisie, vorbea în limba siriană, iar Paisie, fiind egiptean, ştia numai limba egipteană. Pentru aceea, s-a întristat foarte mult că nu înţelegea cuvintele cele folositoare de suflet ale bătrânului.

Deci, înălţând îndată la cer ochii şi mintea, a suspinat din adâncul inimii şi a zis: ***"Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, dă-mi darul Tău mie, robul Tău, ca să cunosc puterea cuvintelor bătrânului".*** Dar, o minune, pentru ascultarea Domnului cea repede, îndată, împreună cu cuvântul, vorbea şi înţelegea limba siriană.

Vorbind între ei multe, au povestit unuia altuia vedeniile ce s-au învrednicit a le avea fiecare, cu care părinţi au vorbit şi au petrecut împreună şi ce fapte bune aveau acei părinţi; căci amândoi erau plini de bucurie pentru o împreună vorbire ca aceea. După ce au trecut şase zile şi au sfârşit câte aveau de vorbit, bătrânul voia a se întoarce la locul său.

Atunci, Paisie a chemat pe ucenicii săi şi le-a zis: ***"Iată, prea iubiţi fii, un om sfânt, din cei desăvârşiţi în fapte bune, plin de Duh Sfânt şi de dumnezeiesc dar; deci, luaţi toţi binecuvântările lui cu cucernicie, ca să le aveţi ca pe nişte turnuri şi strajă împotriva vrăjmaşilor".***

Atunci, îndată au căzut toţi la pământ şi închinându-se acelui sfânt bătrân, precum se cădea, cereau fierbinte rugile şi binecuvântarea lui. Acela, făcând rugăciune pentru dânşii, i-a binecuvântat şi, luându-şi rămas bun de la toţi, s-a dus.

***

După puţină vreme, a venit la marele Paisie un pustnic, iar ucenicii cuviosului i-au zis: "O, părinte, mare câştig ai fi nimerit dacă ai fi venit puţin mai înainte, căci a venit la noi un om dumnezeiesc din Siria, strălucit cu mintea şi cu inima şi ne-a întărit cu cuvinte mântuitoare; apoi s-a dus în ţara sa. Dar, dacă vrei, poţi să-l ajungi, că nu este departe".
Alergând pustnicul acela să-l ajungă, dumnezeiescul Paisie i-a zis: ***"Stai, pentru că acela acum a trecut cale mai mult de 18 mile, fiind dus de un nor la locuinţa sa".***
Auzind aceasta, toţi s-au minunat şi au crezut şi au slăvit pe Dumnezeu.

***

Un alt frate s-a dus la marele Paisie să-l vadă, dar l-a găsit dormind şi având păzitor un înger prea frumos, s-a minunat şi a zis: "Într-adevăr Dumnezeu păzeşte pe cei ce nădăjduiesc spre Dânsul". Deci, s-a întors înapoi, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce iubeşte pe cei ce-L slăvesc.

***

Un monah foarte simplu cu socoteala minţii, era ucenic al Sfântului Paisie şi asculta bine de toate poruncile lui. Acesta, ducându-se odată în Egipt să vândă nişte lucruri de mână, s-a găsit în cale cu un evreu şi mergea împreună cu dânsul. Evreul, cunoscând simplitatea monahului, a vărsat într-însul cuvinte de hulă cu pângărita lui limbă, zicându-i: "O, monahule, pentru ce credeţi voi în Cel Răstignit, fiindcă nu este El Mesia ce se aşteaptă, ci altul! Deci, nu este Mesia acesta în Care credeţi voi creştinii!"

Monahul, din nerăutate şi din prostimea minţii sale, s-a amăgit şi a răspuns: "Poate să fie aşa precum zici tu".

Şi îndată, vai de primejdia ce a pătimit ticălosul, căci a căzut din darul Sfântului Botez, precum se va vedea în cele următoare.

Întorcându-se în pustie şi văzându-l dumnezeiescul Paisie, nu voia să-l primească nicidecum, nici chiar să-l vadă, nici a se apropia de dânsul să-i vorbească, ci se întorcea de el.

Ucenicul, văzând pe bătrânul său că se întoarce de la el, s-a întristat foarte mult şi se mira care să fie pricina. De aceea, căzând la picioarele lui, i-a zis: "Părinte, pentru ce te întorci de la mine ticălosul şi nu voieşti să mă vezi şi te îngreţoşezi ca de o urâciune? Acest lucru nu mi l-ai făcut niciodată!"

Bătrânul i-a zis: "O, omule, cine eşti tu că nu te cunosc?"

Ucenicul i-a răspuns: "Cum, părinte, dar ce lucru neobişnuit ai văzut la mine că nu mă cunoşti? Oare nu sunt eu ucenicul tău?"

Bătrânul a zis: ***"Ucenicul meu era creştin adevărat; dar tu nu eşti acela! Dacă eşti ucenicul meu, apoi de la tine a fugit Botezul şi semnele creştinilor! Spune-mi ce ţi s-a întâmplat şi ce ai pătimit pe drum?"***

El a răspuns: "N-am păţit nimic!"

Bătrânul i-a zis: ***"Fiule, du-te departe de la mine, că nu sufăr a auzi vorbe din gura omului care s-a lepădat de Hristos! Dacă ai fi fost tu ucenicul meu, ai fi fost cum erai mai întâi".***

Atunci el a suspinat adânc şi, vărsând lacrimi care porneau pe bătrân spre milostivire, a zis: "Eu însumi sunt ucenicul tău, iar nu altul, şi nu cunosc nicidecum greşeala făcută şi nici că am făcut vreun rău".

Marele Paisie a zis: ***"Cu cine ai vorbit când te-ai dus pe drum?"***

Acela a răspuns: "Cu un evreu".

"Ce ţi-a zis el şi ce i-ai răspuns tu?"

Nu mi-a spus altceva decât aceasta, că nu este Hristos acela la Care ne închinăm noi creştinii, ci un altul care are să vină. Eu i-am răspuns: "Poate aşa este cum zici tu"".

Bătrânul a zis către dânsul: ***"Ticălosule, dar ce este mai rău şi mai urât decât aceasta care ai zis? Cu aceasta te-ai lepădat de Hristos şi te-ai dezbrăcat de Sfântul Botez. Deci, du-te şi te pocăieşte cum voieşti, căci cu mine nu ai parte, deoarece numele tău s-a scris împreună cu aceia care s-au lepădat de Hristos şi te vei munci împreună cu dânşii!"***

Ucenicul, auzind acestea, a suspinat din adâncul inimii şi se tânguia şi striga, zicând: "Miluieşte-mă, părinte, pe mine, cel rău căzut, că nu ştiu ce să mai fac! Din neluarea mea aminte, am lepădat dumnezeiescul Botez şi m-am făcut bucurie diavolilor; însă alerg către tine, după Dumnezeu, nu mă trece cu vederea pe mine ticălosul!"

Ucenicul, rugându-se în acest chip, cu lacrimi mai mult decât cu cuvinte, a pornit pe bătrân spre milostivire.

Deci i-a zis: ***"Fiule, îngăduieşte puţin să rog îndurările şi mila lui Dumnezeu Iubitorul de oameni, pentru tine".*** Zicând aceasta, ruga fierbinte pe Dumnezeu şi cerea iertare pentru ucenicul său. Iar Dumnezeu n-a zăbovit, ci a iertat îndată păcatul ucenicului şi l-a învrednicit iarăşi de darul Sfântului Botez, pentru că dumnezeiescul Paisie a văzut Duhul cel Sfânt intrând ca un porumbel în gura ucenicului; iar duhul cel de hulă a ieşit ca un fum, risipindu-se în văzduh.

Astfel s-a adeverit pe deplin că marele Paisie şi-a primit cererea sa şi întorcându-se, a zis către ucenicul lui: ***"O, fiule, slăveşte pe Dumnezeu şi mulţumeşte-i împreună cu mine, că a ieşit din tine duhul cel necurat al hulei şi în locul lui a intrat Duhul Sfânt şi ţi-a dat iar darul Botezului. Deci ia aminte să nu cazi şi altădată în cursele păgânătăţii din neluare aminte şi din lenevirea ta, nici să dai sufletul să ardă în focul muncii pentru vreun alt păcat".*** Astfel a îndreptat pe ucenic.

***

Odată, a venit la sfinţitul Paisie un bătrân cu numele Ioan. Acela umblase multe zile prin pustie şi, fiind obosit tare, avea trebuinţă de hrană şi de odihnă. Deci, după ce au vorbit multă vreme unul cu altul, Paisie a zis către ucenicul său, să gătească masa şi să pună mâncare să mănânce împreună cu Ioan. Ucenicul a făcut după porunca cuviosului. Apoi Paisie a îndemnat pe Ioan să mănânce, că era flămând de multă înfrânare.

Ioan i-a zis: "Iartă-mă că astăzi este post şi se cade să postesc pentru păcatele mele cele multe".

Dumnezeiescul Paisie, uimindu-se de minunatul lui gând, s-a sculat îndată şi înălţând ochii şi mintea la cer, a zis din adâncul inimii: ***"Doamne, cercetează pe ro-bul tău Ioan, care se nevoieşte pentru numele Tău".***

La sfârşitul rugăciunii, Sfinţitul Paisie a dat lui Ioan bun şi prea slăvit dar, pentru că a venit în uimire şi i s-a părut că a văzut un tânăr care ţinea în mâini hrană şi băutură şi îi dădea lui; apoi Ioan, venindu-şi în sine, era plin de bucurie şi sătul de hrană. După aceea, netrebuindu-i lui hrana trupească, fiind sătul de cea îngerească, s-a sculat şi mulţumind lui Dumnezeu şi dumnezeiescului Paisie, s-a dus iar în pustie, adăugând astfel altă postire la cea dintâi. El îşi zicea în sine: "Ioane, ai mâncat cu săturare, acum se cade să posteşti cu toată osârdia". În acest chip se lupta viteazul şi biruia cu rugăciunea Sfinţitului Paisie.

***

Alt monah nou începător locuia în pustie deosebit şi supărându-se mult de gânduri necurate, s-a dus la marele Paisie şi i-a zis: "Cuvioase părinte, roagă-te pentru mine păcătosul, că sunt muncit cumplit de diavol".

Cuviosul, cunoscând că el îşi face voia sa şi urmează cu osârdie diavolului desfrânării şi al slavei deşarte şi voind a-l opri pentru a nu se purta fără rânduială şi după voia sa, a zis către dânsul: ***"O, fiule, nu te lupţi cu diavolii, precum socoteşti, fiindcă aceia încă n-au simţit că ai venit în pustie; ci te lupţi cu gândurile tale. Deci du-te şi te nevoieşte cu bună rânduială şi roagă-te lui Dumnezeu să te cerceteze, că altfel ai să te ispiteşti cumplit de diavoli. Atunci vei cunoaşte bine asuprelile lor şi ce fel de rele pătimesc cei ce se luptă cu dânşii".***

Zicând acestea, a trimis pe tânăr la locuinţa lui; apoi a rugat pe Dumnezeu cu tot sufletul să-l păzească nevătămat.

Dar mai marele diavolilor, răcnind ca un leu, s-a arătat cuviosului, zicându-i: "O, Paisie, ce ai cu mine de mă izgoneşti şi mă nedreptăţeşti, nesupărându-te pe tine?"

Cuviosul i-a zis: ***"Fugi de la monahul cel tânăr şi nu-l supăra cu gânduri viclene".***

Diavolul i-a răspuns cu obrăznicie şi cu multă mândrie: "Crede-mă, că încă n-am ştiut că a venit acest tânăr în pustie, nici nu l-am supărat vreodată, dar el se luptă cu lenevirea sa; însă, de acum înainte să se gătească să încerce ispitele mele şi asuprelile ce am socotit să le dau".

Cuviosul i-a zis: ***"Dumnezeu să te certe, vrăjmaş al adevărului şi să te arunce pe tine în focul cel nestins al muncii".***

După aceea, vicleanul diavol s-a făcut nevăzut. Iar aflătorul răutăţii n-a încetat răutatea sa; ci cele ce a zis, a făcut şi cu fapta. Deci, pornind război împotriva tânărului monah, a arătat tot felul de meşteşugiri viclene. Tânărul, ispitindu-se de măiestriile vrăjmaşului şi neputând suferi, a năzuit la turnul cel neclintit, adică la marele Paisie şi povestindu-i ispitele vrăjmaşului, îi spunea că nu poate suferi relele ce-i face.

Cuviosul i-a zis: ***"O, fiule, nu ţi-am spus că vrăjmaşul încă nu ştie că ai venit în pustie?"***
Apoi, certându-l şi sfătuindu-l cum să petreacă, s-a întors la rugăciune, zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Fiule şi Cuvântul lui Dumnezeu, să nu laşi zidirea Ta să se piardă de vrăjmaş, ci ajută-i lui din cer, că puterea Ta este nebiruită şi toate sunt supuse Ţie!"***

După aceea, îndată i-a stat de faţă un înger al Domnului, având pe diavolul legat cu lanţuri şi a zis: "Ia-l pe acest pierzător şi ceartă-l precum vrei. Iată, ţi s-a dat legat acela care are mulţi oameni legaţi cu meşteşugirile lui viclene".

Atunci diavolul a zis către dumnezeiescul Paisie: "Vai mie, până când ai să mă munceşti cu rugăciunea ta şi să păzeşti prin ea pe cei ce locuiesc în pustia aceasta? Ticălos voi fi şi multe voi pătimi, dacă voi mai şedea aici, ca să-i pândesc pe cei ce vin; de aceea mă voi duce departe numaidecât".

Dumnezeiescul Paisie i-a zis: ***"Depărtatule şi vrăjmaşule al neamului omenesc, spune-mi pentru ce superi şi ispiteşti pe acest tânăr, luptându-l cumplit? Pentru care pricină lupţi de la început cu atâta nebunie şi sălbăticie contra celor ce se nevoiesc? “***

Diavolul a răspuns: "Eu nu mă apropii de cei ce încep nevoinţele faptei bune; căci darul lui Dumnezeu nu-mi dă voie să mă apropii de dânşii, fiindcă atunci se nevoiesc cu mai mare fierbinţeală. Însă, după ce se duce de la dânşii dumnezeiescul dar, atunci pentru lenevirea lor, mă apropii de dânşii şi îi stăpânesc ca pe un vânat gata şi astfel îi am jucărie precum voiesc; de aceea nu-i ispitesc de la început, pe de-o parte pentru că ard de fierbinţeala şi osârdia ce o au spre fapta bună, iar pe de alta, pentru că-i defaim, aşteptând să înceteze osârdia aceea, să cadă în lenevire, şi atunci ispitesc, neavând nici o împiedicare. La început nu ispitesc pentru pricinile zise, iar când îi văd mult mai fierbinţi şi mai osârdnici, sporind spre cele dinainte, atunci nu-i mai ispitesc, ca să nu se unească cu darul lui Dumnezeu; ca astfel, prin osârdia cea de-a pururea a nevoinţei şi a sporirii

lucrurilor celor bune, să se facă nebiruiţi". Acestea le zicea diavolul fără voia sa, apoi îndată a fugit.

De atunci monahul a scăpat de supărarea diavolului şi n-a mai putut vicleanul să-l ispitească. Deci, întărindu-se fratele prin rugăciunile sfinţitului Paisie, a săvârşit cu plăcere de Dumnezeu pustnicească petrecere şi s-a odihnit în linişte.

***

În vremea când m-am dus eu - zice Cuviosul Ioan, scriitorul acestei vieţi - către dumnezeiescul Paisie ca să mă îndulcesc de dânsul, au venit câţiva monahi să se mângâie de cuvintele lui cele folositoare, zicând: "Părinte, spune-ne nouă cuvinte mântuitoare de suflet".

Iar el le-a zis: ***"Păziţi predania sfinţilor şi mai mult decât cele rânduite să nu căutaţi să faceţi".***

Monahii au zis: "Mai spune-ne şi altceva din cele ce se potrivesc monahilor".

Iar dumnezeiescul Paisie, văzând cu ochii săi cei prevăzători şi cunoscând cugetele şi gândurile lor, le-a spus fiecăruia dintre dânşii ce gândeau, care dintre ei au gânduri bune şi care rele şi din ce pricină le-au venit lor nişte gânduri ca acestea.

Monahii, minunându-se de aceasta, mi-au spus de o parte: "Într-adevăr, părinte Ioane, toate patimile inimilor noastre, pe care numai singur Dumnezeu le cunoaşte, ni le-a spus nouă una câte una".

Atunci eu le-am spus cele ce le-am adeverit de multe ori: "Credeţi-mă că cele ce le-am gândit în mintea mea şi cele ce le-am făcut eu singur, mi le-a arătat de multe ori cu bucurie, când ne întâlneam, şi toate mi le spunea, ca şi când ar fi fost împreună cu mine".

Deci, monahii au zis: "Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Lui", şi s-au dus.

***

Un frate, urmând voii sale şi făcându-şi socoteala sa, a lăsat pustia şi s-a dus aproape de o cetate şi s-a sălăşluit acolo. Dar, pentru că adeseori mergea în cetate să-şi vândă lucrul mâinilor sale, i s-a întâmplat de a întâlnit o femeie evreică a cărei inima ardea de patimă satanicească spre el. Deci, monahul, amăgindu-se de gânduri prin lucrarea diavolească, a căzut în cursele evreicei. O, dar ceva mai cumplit s-a întâmplat; deoarece el s-a lepădat de credinţa creştinească şi a luat

credinţa evreiască; a locuit împreună cu ea şi atât de mult a urmat sfatul ei, încât s-a făcut asemenea cu ea la păgânătate. Deci, acea femeie de trei ori blestemată, căzuse într-o aşa prăpastie fără de fund, încât de multe ori punea capul ticălosului acela în braţele sale şi deschizându-i gura, curăţa cu un lemn subţire dinţii lui ca să nu se întâmple să fi rămas vreun mărgăritar din Sfânta Împărtăşire a Preacuratelor Taine. O, ce nedumnezeire în viaţa şi în gura lui!

Ştiu, că v-aţi întristat şi v-a durut inima, fraţilor, auzind unele ca acestea, dar eu mă înspăimânt de îndelungata şi marea răbdare a lui Dumnezeu! Vă voi mai spune şi lucrul cel prea slăvit ce s-a făcut cu dânsul, ca să vă minunaţi de prea slăvită şi nemărginita iubire de oameni a lui Dumnezeu şi de dumnezeiasca lui cercetare cu care ne cercetează de sus.

Omul, care cu neascultarea lui s-a despărţit de creştini pentru păgânătatea sa, mai pe urmă - după un timp oarecare - luminându-se de lumina dumnezeieştilor iconomii, şi-a venit în sine şi s-a căit de ceea ce a făcut printr-o pricină ca aceasta.

Câţiva monahi care locuiau în pustia aceea, în care se pustnicea şi el mai înainte, mergând în oraşul acela pentru trebuinţele lor, au trecut pe lângă casa acelei evreice şi, văzându-i pe dânşii, s-a rănit la inimă, aducându-şi aminte de vechea şi sfinţită însoţire a monahilor. Deci, i-a întrebat pe ei de unde sunt, cum se numesc şi pentru care pricină au venit în acel oraş. Monahii au răspuns că sunt ucenici ai dumnezeiescului Paisie din Nitria şi au venit în oraş pentru oarecare trebuinţă. Atunci acela l-a rugat să spună marelui Paisie să se roage lui Dumnezeu pentru mântuirea lui.

Apoi monahii, întorcându-se în pustie, au arătat dumnezeiescului Paisie cele întâmplate acelui ticălos călugăr şi cele ce i-a rugat.

Cuviosul, auzind acestea, a suspinat din adâncul inimii şi a zis: ***"Vai, fiii mei iubiţi, câţi oameni mari, din pricina femeilor au căzut din dumnezeiescul dar! Despre aceasta să ne aducem aminte din Sfânta Scriptură de strămoşii noştri cei de demult, pentru că nu poate vrăjmaşul a unelti altă ispită mai îndemânatica pentru a pierde pe oameni decât femeia; căci, uneltind această armă, adică pe femeie, obişnuieşte a birui pe oamenii cei mari, precum ştiţi că prin femeie a biruit pe marele David, pe strămoşii şi nepoţii lui. De aceea, se cade să rugăm şi noi de-a pururea pe Dumnezeu, ca să ne izbăvească de nişte ispite ca acestea ale vrăjmaşului".***

Acestea zicând Cuviosul Paisie, a făcut rugăciune pentru cel ce a căzut, zicând: ***"Doamne Iisuse Hristoase, Fiule şi Cuvântul lui Dumnezeu, nu lăsa zidirea mâinilor Tale să piară până în sfârşit, ci caută cu nerăutate spre dânsul, din cereştile Tale locaşuri. Primeşte rugăciunile ce-Ţi aduc, pentru cel ce s-a lepădat de Tine mai înainte, că acum a venit iarăşi întru sine şi îşi cunoaşte greşeala ce a făcut-o. Deci, rog bunătatea Ta, să-l chemi din nou la pocăinţă!"***

Cuviosul, rugându-se în acest chip multe zile, a înduplecat bunătatea lui Dumnezeu ca să se milostivească spre zidirea Sa. Astfel rugăciunea sa a fost auzită şi Mântuitorul, arătându-se lui, l-a întrebat - El, Care pe toate le ştie şi pentru cine Îl roagă - zicând: ***"Nu cumva sluga Mea, Paisie, se roagă pentru acela care s-a lepă-dat de Mine, care a ieşit din rânduiala Mea şi s-a dus cu potrivnicii Mei, acel care era monah şi acum s-a făcut evreu?"***

Cuviosul a răspuns: ***"Pentru acela mă rog, Iubitorule de oameni, Doamne, căci, căutând la îndurările Tale Care totdeauna chemi la pocăinţă şi nu voieşti moartea păcătosului, ci aştepţi întoarcerea lui, am îndrăznit să rog bunătatea Ta pentru el şi ca un milostiv ce eşti, cheamă iarăşi oaia Ta cea rătăcită".***

Atunci Mântuitorul a zis către el: ***"Dacă voieşti să miluiesc pe acest păcătos şi lepădat de credinţă şi din nou să-l chem la pocăinţă, se cade să iau din răsplătirile şi nevoinţele tale şi să dau iubirea Mea de oameni aceluia, care este vrednic de nenumărate munci".***

Paisie i-a răspuns: ***"Da, Doamne, primesc cu bucurie! Însă eu nu ştiu de se află în mine vreun lucru care să fie plăcut înaintea Ta! Dar din a Ta bunătate, mai ales, prin care şi mie făcîndu-mi-se bine în fiecare zi, mulţumesc Ţie. Deci, revarsă peste el mila Ta, pentru că eu mă mulţumesc să mă muncesc în iad în locul aceluia, numai el să se mântuiască. Primesc osânda mai bine, decât să mă îndulcesc de ale Tale faceri de bine, iar acela să se muncească!"***

Mântuitorul a zis: ***"Vrednică şi minunată este socoteala şi dragostea ce o ai către aproapele tău, Paisie, fiindcă urmezi dragostei ce o am Eu către oameni! Deci, de vreme ce ai ales să cazi din vrednicia ta pentru mântuirea păcătosului, iată, nu vei cădea din vrednicia ta şi păcătosul se va mântui, după rugămintea ta!"*** Mântuitorul, zicând acestea, S-a suit la cer.

După puţină vreme, acea femeie rea a murit, iar Isaac - acesta era numele monahului cel căzut - s-a dus iarăşi în pustie şi, catehizându-se de marele Paisie, a primit credinţa creştinească cea de mai înainte şi astfel petrecea cu mare osârdie

viaţa cea pustnicească, trecând rămăşiţa vieţii sale în ascultare, în nevoinţa cinstită, în statornicie îmbunătăţită, şi aşa s-a odihnit în Domnul. Deci, acela a dobândit mântuire cu rugăciunile sfinţitului Paisie, iar noi, auzind prea slăvitele lui minuni, se cuvine a slăvi şi a mări pe Dumnezeu.

***

În mănăstirea marelui Paisie, era un preot care avea cuget lumesc. Când ceilalţi monahi voiau să meargă la cuviosul ca să audă cuvintele lui cele folositoare de suflet, se ducea şi el; dar nu lua aminte la cuvintele lui, pentru că nu avea gând bun, nici inima curată. El nu numai că nu se folosea, dar şi batjocorea cuvintele cuviosului şi le strica cu alte cuvinte lumeşti. Deci, ceilalţi monahi supărându-se, s-au dus la un bătrân iubitor de Dumnezeu şi cârteau împotriva acestui preot; iar bătrânul acela s-a dus împreună cu ei la marele Paisie, urmându-le şi preotul acela.

Dar bătrânul, ducându-se la cuviosul, i-a zis deosebi: "Să ştii, părinte, că acest preot pricinuieşte vătămare şi sminteală fraţilor; deci, se cuvine să opreşti pornirea lui cea fără de rânduială şi să o îndreptezi cu cercetări".

Marele Paisie i-a zis: "De mult aş fi făcut ceea ce-mi zici, de aş fi cunoscut că s-ar fi folosit; dar iată, diavolul stă gata să-l târască în pierzare şi când va auzi de la mine vreun cuvânt aspru, va fugi dintre fraţi şi se va duce în lume. Atunci mă voi arăta eu vinovat şi pricinuitor al pierzării lui, pentru că n-am putut să rabd un frate ce se luptă cu vrăjmaşul; însă se cade să rugăm pe Dumnezeu să-l scape de o patimă ca aceasta".

Acestea zicând, au făcut rugăciune pentru preot către Dumnezeu şi îndată au izgonit dintr-însul pe diavolul neruşinării. Apoi preotul s-a umplut de pocăinţă şi având mustrarea conştiinţei, se întrista mult. Deci, mărturisindu-şi greşelile sale, mai mult cu lacrimi decât cu cuvânt, cerea iertare pentru cele făcute, făgăduind să se îndrepteze. Deci, de atunci înainte s-a făcut cucernic şi bun, asculta cu evlavie dumnezeieştile cuvinte ale cuviosului şi le împlinea cu bucurie. Drept aceea, covârşind pe mulţi în faptele bune, s-a făcut pustnic iscusit, cu lucrarea rugăciunilor sfinţitului Paisie şi cu ajutorul mult îndelungatei răbdări a lui Dumnezeu.

***

Acum noi, în continuare, avem a povesti altă minune prea înfricoşătoare, prea slăvită şi mai înaltă decât toate povestirile.

Odată, dumnezeiescul Paisie, rugându-se în chilia sa, Hristos cu doi îngeri a mers la el, precum a mers şi la patriarhul Avraam, şi a zis: ***"Bucură-te, Paisie, că astăzi trebuie să ne găzduieşti!"***

Paisie, după urmarea patriarhului, i-a primit cu osârdie, însă nu se silea să pregătească mâncări şi băuturi pentru Hristos. Apoi, punând apă în spălătoare, a spălat preacuratele Lui picioare. Astfel, Paisie se silea cu osârdie la primirea de străini, iar Mântuitorul îi arătă lui dragostea Sa cea mare. Şi fiindcă din bunătăţile primirii de străini, nu este alta mai bineprimită decât a spăla picioarele celor ce vin la el, pe care o săvârşise Paisie, pentru aceasta Mântuitorul a zis către dânsul: ***"Pace ţie, slugii Mele".*** Apoi S-a făcut nevăzut.

Dumnezeiescul Paisie, încălzindu-se de dumnezeiasca dragoste a acelei vorbiri cu Mântuitorul, şi urmând pe Cleopa, adică având ca acela inima caldă, a alergat la apa aceea vie care a spălat picioarele Lui şi pe care i-o lăsase Hristos ca un lucru mare şi vrednic de credinţă, şi a băut-o cu mare cinste şi poftă, lăsând puţin şi ucenicului său, care era dus în Egipt.

Acela venind foarte ostenit din călătorie, cuviosul i-a zis: ***"Du-te fiule, la spălătoare şi bea apa ce este într-însa ca să stingi setea ce o ai din pricina arşiţei soarelui".***

Ucenicul a zis că va face după porunca lui, însă gândea altceva în inima sa, zicând în sine: "Eu am venit cu atâta căldură şi bătrânul, în loc să mă trimită la izvor ca să beau apă curată şi rece, îmi porunceşte fără socoteală să beau apa din spălătoare, care este şi murdară!" Acestea le gândea ucenicul, iar cuviosul a zis iarăşi: ***"Du-te, fiule, la spălătoare şi bea apa!"***

Iar ucenicul a zis: "Mă duc", însă nu s-a dus.

Cuviosul a zis pentru a treia oară să bea, dar n-a ascultat. Atunci cuviosul i-a zis: ***"O, fiule, ai luat plata neascultării tale, adică te-ai lipsit de dumnezeieştile daruri!"***

Ucenicul, auzind acestea, s-a întristat foarte mult şi alergând la spălătoare, n-a mai găsit nimic şi a zis către bătrân: "Părinte, nu găsesc apă în spălătoare ca să beau".

Iar dumnezeiescul Paisie a zis către el: ***"Cum este cu putinţă să mai afli, făcându-te netrebnic? Pentru că neascultarea alungă darul de la cel neascultător, precum şi ascultarea îi aduce darul celui ascultător".***

Ucenicul, întristându-se de cele ce a auzit, întreba ce era acel mare dar de care s-a lipsit, şi cum s-a scurs din spălătoare?

Cuviosul i-a povestit după aceea toate cele făcute, precum am spus mai înainte, zicându-i lui încă şi aceasta: ***"De vreme ce ai rămas în neascultare şi n-ai primit a bea apa aceea, pentru care ţi s-a poruncit de trei ori să bei, pentru aceasta s-a pogorât din cer un înger al Domnului şi, luând cu toată cucernicia acea sfântă apă, s-a suit iarăşi la cer."*** Auzind ucenicul aceasta, s-a înfricoşat şi s-a cutremurat de acea povestire, rămânând multă vreme fără glas. Apoi, venindu-şi în sine, plângea şi se tânguia de acea primejdie, strigând: "Vai mie, ticălosul, ce bunătate mare am pierdut! Acea bunătate, zavistnicul diavol nu m-a lăsat s-o dobândesc!"

După ce, cu nişte cuvinte ca acestea, s-a plâns şi s-a căit, cerea cu lacrimi ca să afle milă.

Deci bătrânul, milostivindu-se spre dânsul, i-a zis: ***"Fiul meu, Adam, pentru neascultarea sa, a căzut din Rai şi în locul vieţii veşnice a câştigat moartea; deci, a fost izgonit ca un netrebnic din slava şi din bunătăţile lui. În acelaşi fel eşti şi tu. Fiindcă n-ai ascultat porunca mea, ai căzut din darul care aveai să-l dobândeşti! Dar, de vreme ce te întristezi mult şi te nevoieşti, ridică-te din căderea neascultării, fă ascultare, îmblânzeşte cu fierbinţeala pe Dumnezeu şi cere de la Dânsul iertarea ta; căci Dumnezeu Se milostiveşte spre cei ce se nevoiesc şi miluieşte pe cei ce-L roagă".***

Astfel s-a mângâiat ucenicul de cuvintele bătrânului său şi a răbdat puţină vreme. Dar el, aducându-şi aminte de răul ce a pătimit, se întrista cu totul şi nu avea mângâiere. Atunci s-a dus iarăşi la bătrân şi a zis: "Părinte, nu am odihnă nicidecum din cauza gândurilor. Cum îmi aduc aminte de darul ce l-am pierdut, plâng nenorocirea mea şi nu ştiu ce să fac; pentru că, din pricina gândurilor, mă cufund în deznădejde şi nu-mi mai dă voie să mă duc la vreun bătrân iscusit, care să-mi arate calea, doar voi găsi odihnă de gânduri, şi astfel să capăt liniştea cea trebuincioasă".

Dumnezeiescul Paisie, luând puţină pâine, a dat-o ucenicului lui şi i-a zis: ***"Ia pâinea aceasta şi du-te în cetate şi, lângă zidul cetăţii în partea dreaptă, vei afla un om sărac şezând în nişte gunoaie, batjocorit şi lovit cu pietre de copii. Acelui om dă-i pâinea şi vei auzi de la dânsul, cu dumnezeiasca cuviinţă, cele de folos ţie!"***

Atunci ucenicul, luând pâinea, îndată a plecat şi, ducându-se în cetatea aceea, a găsit pe acel om şi aştepta să înceteze jocurile copiilor, ca să se apropie de dânsul. Acela, văzându-l, îndată i-a zis: "Vino aproape şi-mi dă binecuvântarea - adică pâinea - ce mi-a trimis-o bătrânul tău!"

Ucenicul apropiindu-se, săracul acela a luat pâinea din mâinile lui şi, sărutând-o, îl întreba: "Cum se mai află sfinţitul Paisie, că mult doream să aflu despre dânsul. Iar tu, fiule, de ce nu te învoieşti la câte îţi zice şi nu te pleci la poruncile lui? Nu ştii că, pentru neascultarea ta, te-ai lipsit de Sfânta Scriptură şi de darul de veci luat dintr-însa? Tu încă nu-l asculţi şi nu te pleci sfatului lui, ci vii către altul? Eu te asemăn cu cel ce ţine în mână apa curată şi rece şi nu bea dintr-însa, ci caută să afle apa ca să-şi potolească setea sa în alte părţi. Deci, du-te şi supune-te bătrânului tău, marelui Paisie, ca cine nu se supune lui, acela nu se supune nici poruncilor Mântuitorului nostru Iisus Hristos!" Acestea auzindu-le, ucenicul s-a întors, slăvind pe Dumnezeu şi de aici înainte păzea şi dădea ascultare la toate poruncile sfinţitului Paisie.

Dar n-a trecut multă vreme şi iarăşi, aducându-şi aminte de darul de care s-a lipsit, îşi plângea paguba sa şi iarăşi ruga pe marele Paisie să-i dea voie să meargă la cel ce şedea în gunoi. Cuviosul Paisie îi zicea să nu plece, deoarece nu se supunea; însă, el dorea să meargă la dânsul, pentru că se supăra de gânduri rele.

Deci, i-a zis: ***"Fiule, omul acela s-a dus către Domnul! Dar, fiindcă te văd că ai nădejde către omul acela şi sfatului lui te pleci, îţi dau voie. Deci, du-te în partea dinspre răsărit a cetăţii şi găsind acolo un mormânt, intră într-însul şi vei afla acolo îngropate trei trupuri de bărbaţi sfinţi, care s-au învrednicit de daruri prooroceşti. Aceia, cunoscându-şi mai înainte sfârşitul vieţii lor, s-au dus şi s-au aşezat în mormântul acela. Acestea văzându-le, zi celui ce zace între cei doi: "Robul lui Dumnezeu, Paisie, cu puterea lui Iisus Hristos, Care a înviat pe Lazăr cel mort de patru zile, îţi porunceşte să te scoli ca să-mi spui cele cuviincioase şi de folos pentru mine!"***

Atunci ucenicul, alergând cu osârdie, s-a dus în partea dinspre răsărit a cetăţii şi, aflând mormântul, a intrat înăuntru. Deci a zis către cel adormit, după porunca bătrânului. Şi, o, ce minune! Îndată mortul s-a sculat şi a zis: "Pentru ce nu te-ai plecat mie, care ţi-am zis să te supui poruncii bătrânului tău? Du-te şi te supune lui fără îndoială. De voieşti a te mântui, ascultă cuvintele lui; căci cel ce nu se supune cuvintelor lui, cu adevărat se împotriveşte poruncilor lui Hristos!" Acestea zicându-le, mortul iarăşi a adormit; iar ucenicul, minunându-se, s-a întors către sfinţitul Paisie şi i-a povestit toate. De aici înainte s-au împăcat gândurile lui, având grijă să

câştige prin ascultare bunătăţile ce le pierduse prin neascultare. Astfel el creştea prin sporirea faptelor bune şi a desăvârşirii.

***

Altădată au venit la marele Paisie doi fraţi şi au locuit împreună cu fraţii aceluia. Ei, făcând destulă vreme ascultare, adeseori rugau pe cuviosul să le dea voie să locuiască deosebit în pustie. Acela, văzând osârdia lor, le-a dat voie. Deci, ducându-se la dorită linişte, se nevoiau mult în pustnicie, izgonind de la dânşii asupririle vrăjmaşului. Dar diavolul, urâtorul binelui, ca un mare iscusit şi mare maestru ce este, a pornit război contra lor prin alţi monahi, astfel: Din lucrarea vicleanului, un oarecare monah a furat lucrurile unui alt monah ce locuia în pustie şi, cercetând el să afle cine le-a furat, a aflat pe un bătrân ce avea darul mai înainte vederii şi poate să afle pe hoţ. Deci, s-a dus la dânsul, căutând să afle cine i le-a furat.

Dar bătrânul acela nu era cu adevărat înaintevăzător din dumnezeiescul dar, ci proorocea din lucrarea diavolească. De aceea a zis către cel ce-l întreba: "Acei doi monahi ce au venit acum şi s-au sălăşluit în această pustie, aceia ţi le-au furat; deci, să nu-i laşi, până ce nu ţi le vor da". Acestea auzindu-le el, s-a dus la egumenul lavrei şi, dând sinodie, s-a dus la cei doi fraţi pe care, târându-i şi bătându-i, i-a adus în lavră şi i-a pus la închisoare ca pe nişte făcători de rele şi hoţi şi i-a osândit la moarte.

Cuviosul Paisie, cunoscând prin dumnezeiescul dar ispita fraţilor, s-a sculat îndată şi s-a dus la lavra; şi aceasta înştiinţându-se, s-au dus toţi părinţii la dânsul şi împreună cu dânşii era şi acel rătăcit bătrân, care se socotea înaintevăzător. Deci, după ce au dat toţi cuviincioasa sărutare cuviosului, i-a întrebat: ***"Ce aţi făcut, fraţilor, cu acei doi tineri ce petreceau în linişte?"***

Aceia i-au răspuns: "Sunt hoţi, părinte, şi pentru necuviincioasa lor purtare au fost puşi la închisoare".

Cuviosul i-a întrebat: ***"Cine v-a spus vouă cum că sunt ei hoţi?"***

Atunci ei au răspuns: "Acest bătrân ne-a spus".

Cuviosul a întrebat pe bătrân, dacă acei tineri sunt cu adevărat hoţi! Acela i-a răspuns: "Cu adevărat sunt hoţi!"

Atunci dumnezeiescul Paisie i-a zis: ***"Dacă ar fi fost de la Dumnezeu darul proorocie tale şi nu din amăgire diavolească, atunci nu s-ar fi arătat diavolul în gura ta!"***

Părinţii, auzind aceasta, s-au tulburat şi s-au înfricoşat mult, deoarece cuvintele sfinţitului Paisie erau adevărate şi fără nici o îndoială. Drept aceea, ei au ocărit pe bătrânul acela şi îl îndemnau să-şi ceară iertare de greşeala sa. Acela, înfricoşându-se, a căzut la picioarele cuviosului, zicând: "Iartă-mă, sfinţite părinte, şi te roagă pentru mine păcătosul!"

Cuviosul, rugând pe Dumnezeu pentru dânsul, îndată a ieşit din gura lui diavolul slavei deşarte, s-a arătat tuturor ca un porc. Deci, ieşind cu multă mânie şi turbare, s-a repezit asupra cuviosului, voind a-l rupe cu dinţii; dar dumnezeiescul părintele nostru Paisie, certându-l, l-a aruncat în prăpastie şi l-a pierdut.

Astfel acel bătrân rătăcit, nu numai că a scăpat de diavol, dar a văzut şi amăgirea ieşind dintr-însul şi, prihănindu-se, s-a pocăit. Deci, tânguindu-se şi plângând mult pentru greşeala sa, tăvălindu-se pe pământ, ruga pe cuviosul să-i ierte greşelile făcute în trecut, fiind amăgit.

Asemenea şi ceilalţi monahi care printr-însul se rătăciseră, ocărându-se şi-au cerut iertare.

Apoi au chemat pe cei doi tineri, despre care clevetiseră şi-şi cereau iertare, pentru necinstea şi pedeapsa ce le-au făcut.

Dar Părintele nostru Paisie, întristându-se pentru toţi aceia, i-a sfătuit cele cuviincioase şi potrivite. După aceea, luând la o parte pe proiestos, i-a arătat locul unde se aflau furate lucrurile pustnicului, nespunând pe hoţ; iar după aceea s-a întors în pustie.

***

El, auzind că Dumnezeu a arătat oamenilor multe prin cuviosul Pavel, s-a dus la dânsul. Deci, întâlnindu-se unul cu altul, erau nedespărţiţi şi ajutaţi unul de la altul; erau ca un zid tare, îndulcindu-se cu bucurie de bunătăţile liniştii şi în fiecare zi aflau noi nevoinţe de pustnicie şi de înaltă petrecere.

Sfinţitul Paisie era bătrân şi de o vârstă cu dumnezeiescul Pavel; iar după suflet era prea osârdnic. Drept aceea, dumnezeiescul Pavel zicea: "Să ne nevoim de-a pururea şi să ne ostenim până avem vreme; pentru că, atât cât trăim, Domnul

nostru nu se mulţumeşte să încetăm vreodată de la lucrarea celor bune şi să ne fie frică şi ruşine, dacă ne va găsi leneşi în vremea morţii noastre".

Sfinţitul Paisie, auzind cu bucurie dumnezeiasca lui sfătuire, a zis: ***"Eu, o, prea bunule decât toţi părinţii, urmez sfătuirii tale; căci, având îndrăzneală la rugăciunile tale, cred că Dumnezeu ne va învrednici să săvârşim această viaţă după socoteala ta, în lucrarea faptelor bune".***

Deci, amândoi erau făcători de minuni, doctori iscusiţi sufletelor şi trupurilor, rugători către Dumnezeu pentru toţi şi tuturor mijlocitori de mântuire. Însă povestirile dumnezeiescului Pavel fiind multe, le lăsăm altuia să le povestească. Asemenea şi ale Sfinţitului Paisie, fiind prea multe şi necuprinse, am spus puţine din cele multe, ca să îndemnam pe ascultători spre urmarea lor; căci nu ajunge cuvânt să arate cu de-amănuntul prea înalta petrecere a dumnezeiescului Paisie şi nici el nu voia să se cunoască isprăvile lui, pentru smerenia cea desăvârşită.

***

Chiar şi celor ce-l întrebau: "Care faptă este mai înaltă decât toate faptele bune?", el le răspundea: ***" Acea faptă este bună, care se face în ascuns ".***

Altădată, fiind întrebat cu aceeaşi întrebare, a răspuns: ***"Mai înaltă decât toate faptele bune este a urma cineva sfatul altora şi nu voinţei sale".*** El trecea vremea liniştii şi vremea vieţii sale bine şi cu plăcere de Dumnezeu. El iubea în linişte dumnezeiasca suire şi prietenie; iar în petrecerea împreună cu alţii dorea mântuirea celorlalţi. Dar cea mai minunată este că n-a lăsat vreodată să înţeleagă cineva nevoinţa lui în viaţa de obşte şi, când voia a se slăvi pentru vreo faptă a sa, o lăsa îndată ca să se păzească nevătămată şi să nu se prăpădească cu laudele; căci, după adevăr, lauda de la oameni este mare primejdie şi puţin câştig au cei ce se nevoiesc pentru laudă. Pentru aceasta şi Domnul ne porunceşte, zicând: Să nu cunoască stânga, ce face dreapta ta. De aici înainte socotesc, că este vremea ca să vorbim şi despre fericitul sfârşit al Cuviosului Paisie.

Ajungând la adânci bătrâneţi şi strălucind cu faptele bune ca o stea luminoasă, acest mare om al lui Dumnezeu a fost chemat de Dumnezeu către fericirea cea din cer. Trupul lui l-au îngropat cu cinste mulţimea monahilor, iar sufletul s-a suit la Creatorul său. După aceea, n-a trecut multă vreme şi s-a dus la pururea vieţuitoarea viaţă şi la strălucirea sfinţilor şi pururea pomenitul Pavel, acolo unde avea ceata dumnezeiescului Paisie. Acolo împreună se îndulcesc fericitele lor suflete de odihnă aceea, precum şi în această viaţă de acum au pătimit rău împreună în ostenelile pustniciei. Dar nu numai sufletele lor sunt unite în cer, ci şi

trupurile; că deşi s-au despărţit şi s-au pus în locuri deosebite, însă n-a trecut multă vreme, şi s-au unit iarăşi, punându-se în acelaşi loc, după cum urmează. Deci, se cuvine ca cititorii să ia aminte la această povestire, că vor avea de citit o minune prea slăvită.

***

După ce s-a săvârşit marele Paisie, dumnezeiescul Pavel s-a dus în pustia cea mai dinăuntru. Acolo, după puţină vreme, s-a săvârşit şi el şi s-a îngropat cu evlavie şi cu cinste. Auzind părintele nostru Isidor despre moartea marelui Paisie, a intrat într-un caic şi s-a dus la locul unde zăceau sfintele moaşte ale cuviosului Paisie. Deci, luându-le cu toată cinstea şi sărutându-le, le-a pus într-un sicriu ce-l avea gata, ca pe un lucru mare şi vrednic de cinste şi mai scump decât toată vistieria şi s-a întors înapoi, aducându-le cu el în caic, ca să îmbogăţească cu dânsele patria sa, Pisidia.

După ce a mers destulă cale pe mare, a ajuns în dreptul pustiei, unde erau sfintele moaşte ale Cuviosului Pavel. Acolo caicul s-a oprit şi nu mai mergea înainte; ci, ca şi când ar fi fost viu şi însufleţit, se abătea în altă parte şi se tot pornea spre pustia dumnezeiescului Pavel; deoarece şi Sfinţitul Paisie cerea obişnuita petrecere împreună cu Cuviosul Pavel.

Oamenii caicului, silindu-se a porni vasul mai departe, au încercat două zile în tot felul, dar n-au putut; drept aceea au cunoscut că caicul se ţinea acolo de Dumnezeu, iar nu din altă pricină. Neştiind ce să facă, s-au liniştit şi au lăsat caicul necârmuit ca să meargă încotro s-ar porni. Caicul, cârmuindu-se de mână nevăzută, a mers şi a stat nemişcat la uscat, aşteptând să-i ia povara. Văzând aceasta, cei ce erau în caic aveau mare întristare şi nedumerire.

Dar, într-acel ceas, a venit la mal un bătrân din părinţii cei vestiţi ai pustiei aceleia, care se numea Ieremia şi a zis către ei: "O, oameni buni, pentru ce vă luptaţi împotriva dumnezeieştii minuni, pe care o vedeţi, căci este peste fire! Pe prietenul şi împreună pustnicul său, dumnezeiescul Pavel, îl cheamă marele Paisie şi, vrând a se aduce şi a se pune cinstitele moaşte ale aceluia împreună cu ale sale, a adus caicul aici. Drept aceea, ieşind degrabă şi căutând sfintele lui moaşte şi găsindu-le, să le luaţi, ca să fie împreună şi sfintele lor trupuri".

Cinstitul părintele nostru Isidor şi cei împreună cu el, înconjurând pustia aceea, căutau sfintele moaşte ale dumnezeiescului Pavel şi găsindu-le, le-au luat şi le-au dus la caic, având-le ca pe o vistierie mai strălucită decât aurul şi decât pietrele cele de mult preţ.

O minune s-a făcut atunci, căci cârmele erau cu adevărat aceşti doi mari părinţi, Pavel şi Paisie. Ei cârmuiau caicul în toată calea aceea şi-l izbăveau de toată împiedicarea, până l-au dus nevătămat la Pisidia. Iar marele Isidor a adus cinstitele moaşte ale sfinţilor cu toată cântarea de laudă şi cinste la mănăstirea ce o zidise.

Şi câţi erau supăraţi de diavoli, ori pătimeau de vreo altă neputinţă, alergau la Sfintele lor moaşte şi numai apropiindu-se de ele, se vindecau. De atunci înainte câte prea slăvite minuni a lucrat Dumnezeu prin ei, nu este cu putinţă a le număra cineva. Iar eu, smeritul Ioan, am povestit numai aceste puţine din cele multe, spre slava: Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Paisie cel mare - drumul spre sfințenie

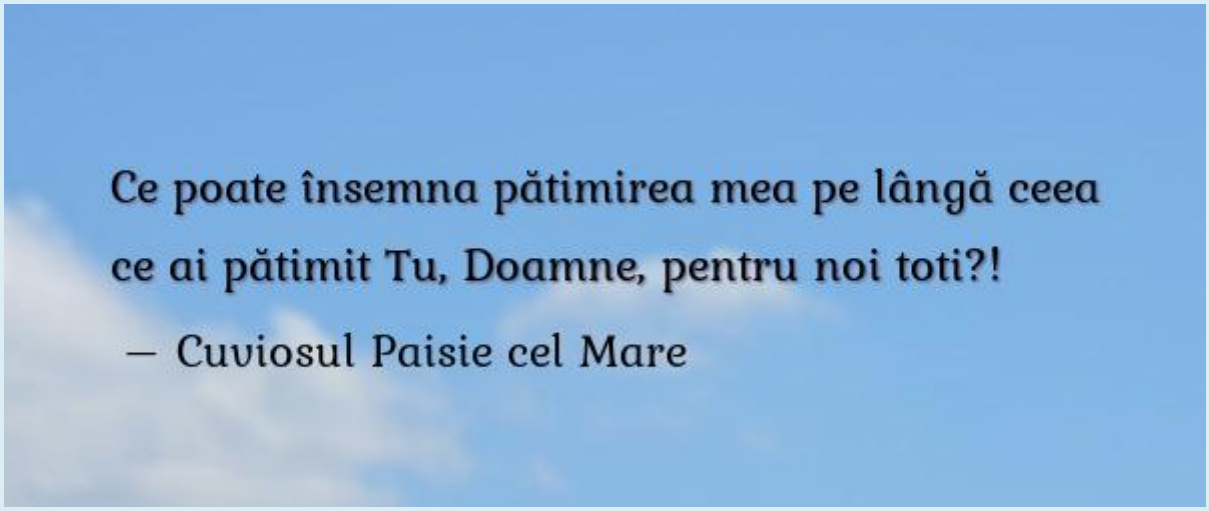

Neridicând privirea de jos vreme de trei ani, Sfântul Paisie s-a învrednicit să vorbească Mântuitorului și să Îi spele picioarele, trăind pe pământ precum un înger.

***

Născut în Egipt, din părinți credincioși, Sfântul Paisie a rămas orfan de tată pe când era doar prunc. Un înger s-a arătat în vis mamei lui și i-a spus că pe Paisie l-a ales Domnul, spre slava Lui, și să se veselească.

După ce a mai crescut puțin, tânărul Paisie a fost tuns monah de către cuviosul Pamvo, iar vreme de trei ani a privit doar în jos, pentru a nu vedea fața oamenilor.

Apoi s-a învrednicit de a vorbi cu Hristos și de a-I spăla picioarele, iar din momentul în care a băut acea apă, sfântul a trăit pe pământ precum un înger.

După multe minuni pe care le-a făcut în pustie și după o viață de aspră nevoință, Sfântul Paisie s-a mutat la Domnul, pentru a cânta împreună cu îngerii asemenea cărora trăise.

Sinaxar - Pomenirea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Paisie cel mare

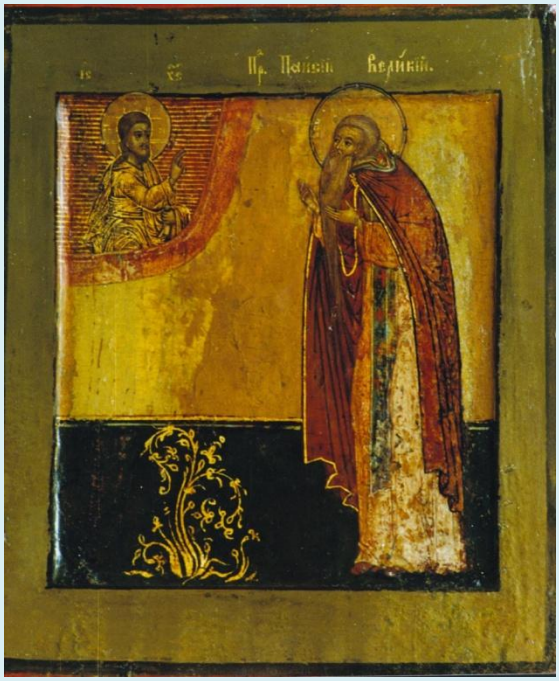

Tot în această zi (19 iunie), pomenirea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Paisie cel mare.

Acest de trei ori fericit cuvios şi purtător de Dumnezeu, părintele nostru Paisie cel mare, era de neam din Egipt, de unde era şi Moise, văzătorul de Dumnezeu. Născut a fost din părinţi cinstitori de Dumnezeu, învăţaţi în credinţa lui Hristos; şi având multă bogăţie şi împodobiţi cu străluciri, au învăţat cu silinţă şi pe fiii lor întru sporirile cele dumnezeieşti şi omeneşti.

După săvârşirea tatălui său, fericitul acesta, prunc încă şi mai mic decât ceilalţi fraţi, a rămas la maică-sa, care fiind foarte amărâtă, i s-a arătat în vis un înger, mai înainte spunându-i buna sporire a lui Paisie, zicându-i: "Pe fiul tău Paisie l-a ales Domnul, ca să slăvească şi să laude sfânt numele Său cel lăudat în vecii vecilor; acesta este plăcut lui Dumnezeu", şi l-a apucat pe el de mână; iar maică-sa a răspuns îngerului: "Toţi ai lui Dumnezeu sunt, şi la fel acesta care este plăcut lui Dumnezeu". Şi trezindu-se ea, se minuna de acea vedenie.

După ce s-a făcut copilandru, marele şi fericitul între cuvioşi, a fost tuns monah, de cuviosul Pamvo (prăznuit la 18 iulie), de către care a fost sfătuit să nu se uite la

faţă de om. Iar el, a petrecut trei ani neuitându-se în sus, ci avându-şi capul în jos plecat.

Şi dându-se pe sine la petrecerea sihăstrească, întru atâta a covârşit pe toţi, încât a vorbit împreună cu Hristos, şi I-a spălat picioarele Lui, iar după spălare a băut apa, şi îndată s-a făcut începător vieţuirii celei supraomeneşti.

Despre vestitele lui virtuţi şi despre minunata vieţuire cea întocmai cu a îngerilor; despre toată aspra vieţuire cea prin pustii şi despre minunile sale, se poate citi în cartea numită noul Ecloghion şi în Vieţile Sfinţilor.

Pentru iubitorii de prăznuire se poate spune atâta, că aflându-se fericitul cu trup muritor se ridicase mai presus de trup. Deci ajungând la bătrâneţi prea adânci, s-a mutat către Domnul, unde împreună cu îngerii cânta Ţiitorului a toate cântarea cea întreit sfântă.

A cărui pomenire cu credinţă săvârşind, prin rugăciunile lui, să ne învrednicim de veşnicele bunătăţi şi de fericirea cea veşnică. Amin.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol Iuda, rudenia Domnului; Sfântul cuvios Paisie cel mare

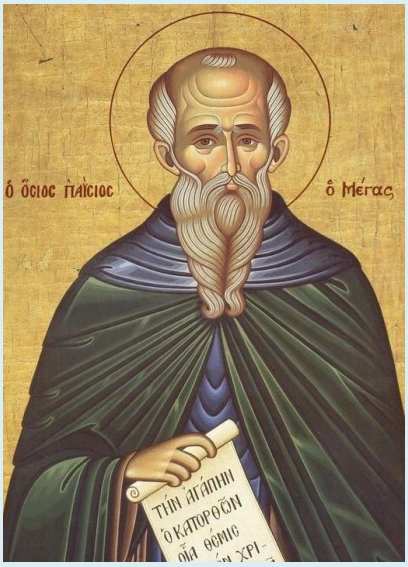

Sfântul apostol Iuda este unul dintre cei numiţi „fraţii Domnului”, care erau rude apropiate şi crescuseră împreună cu Iisus în aceeaşi casă. Unii erau fiii dreptului Iosif din prima căsătorie, iar alţii erau fiii fratelui său, Cleopa, deci veri după Lege cu Mântuitorul.

Tradiţia Bisericii ne spune că, după Înălţarea Domnului la cer, Sfântul apostol Iuda a propovăduit Evanghelia, mai întâi în Iudeea, în Galileea şi în Samaria, apoi în cetăţile Arabiei, Siriei şi Mesopotamiei şi mai pe urmă în Edesa.

A pătimit moarte mucenicească în Armenia.

El este scriitorul Epistolei sobornicești a lui Iuda din Noul Testament.

***

În această zi, Biserica îl pomeneşte şi pe Sfântul cuvios Paisie cel mare († 370)

Acest cuvios, purtător de Dumnezeu, era de neam din Egipt. Murind tatăl său, a rămas împreună cu cei şase fraţi în grija mamei lor.

Acesteia i s-a arătat un înger în vis, spunându-i despre buna sporire a copilului ei: „Pe fiul tău, Paisie, l-a ales Domnul ca să slăvească şi să laude sfânt numele Lui, Cel lăudat în vecii vecilor. Acesta plăcut este lui Dumnezeu”. Şi acestea zicând, îngerul l-a luat pe Paisie de mână.

Iar mama copilului a răspuns cerescului înger: „Toţi copiii mei ai lui Dumnezeu sunt, dar facă-se mila Domnului spre noi”.

Şi deşteptându-se, s-a minunat de acel vis.

După ce a mai crescut, Paisie a fost tuns monah de cuviosul Pamvo şi timp de trei ani a stat cu capul plecat în jos. Şi era atât de înduhovnicit, încât adesea vorbea cu Hristos.

Iar odată, pe când se ruga în chilia sa, i-a apărut Hristos, însoţit de doi îngeri, iar el, urmând pildei lui Avraam, a spălat picioarele Domnului.

Şi a ajuns la cea mai înaltă culme a nevoinţei, încât în trup muritor fiind, s-a ridicat mai presus de trup.

Sfântul cuvios Paisie, ajungând la adânci bătrâneţi, s-a mutat la Domnul.

Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul apostol Iuda, ruda Domnului; Sfântul cuvios Paisie cel mare

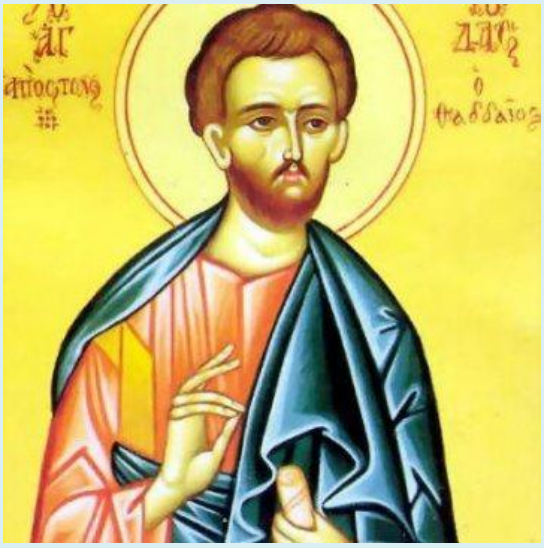

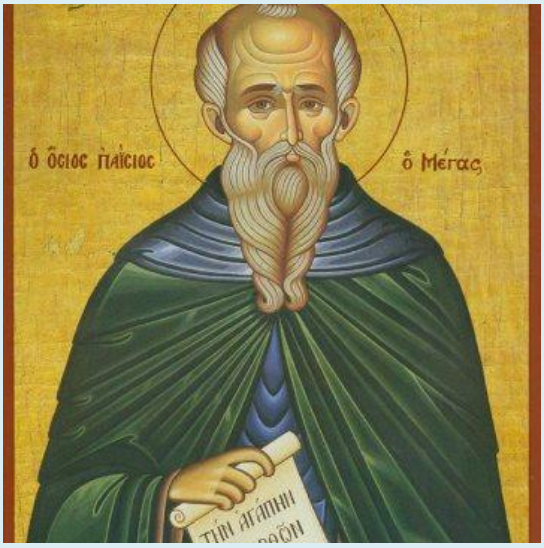

Sfântul apostol Iuda, ruda Domnului

Sfântul apostol Iuda a fost unul din cei doisprezece Sfinţi apostoli ai lui Hristos, trăgându-se din seminţia lui David şi a lui Solomon. El s-a născut în Nazaretul Galileii, din tatăl său, Iosif teslarul - care a fost după aceea logodnicul Preacuratei Fecioare Maria - şi din maica sa Salomeea, nu cea din Betleem, ci alta, care a fost fiica lui Agheu, fiul lui Varahie şi fratele lui Zaharia.

Sfântul cuvios Paisie cel mare

Cuviosul Părintele nostru Paisie a fost din Egipt. El s-a născut din părinţi dreptcredincioşi, îmbunătăţiţi şi îmbogăţiţi de obiceiuri bune şi creştineşti, care aveau şapte copii asemeni lor în obiceiuri şi fapte bune. Bogăţia lor le era destulă, încât puteau să ajute şi pe cei ce aveau trebuinţă; căci, cu cât împărţeau la săraci averile lor, cu atât mai mult Dumnezeu le înmulţea toate.

Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul apostol Iuda, ruda Domnului; Sfântul cuvios Paisie cel mare (Sâmbăta morților - Moșii de vară)

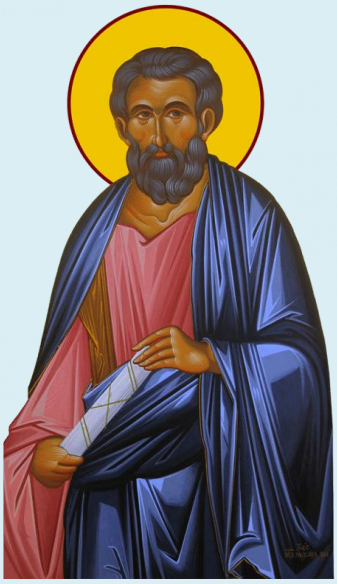

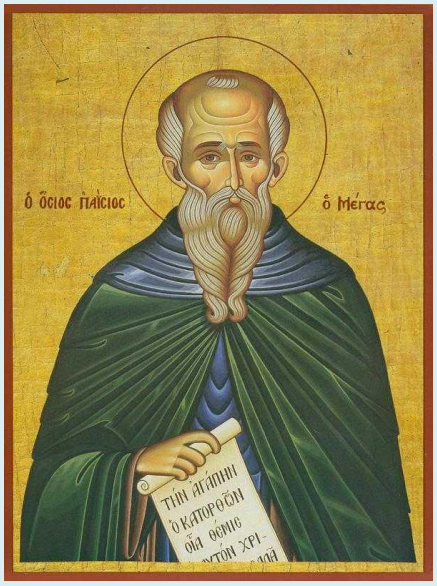

19.06.2021

Sâmbăta morților

Biserica Ortodoxă a rânduit sâmbăta ca zi de pomenire a morţilor. Două dintre sâmbetele din cursul anului bisericesc sunt dedicate însă, în chip special, pomenirii generale a morţilor:

⇒ Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne - Moșii de iarnă, și

⇒ Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorârii Duhului Sfânt - Moșii de vară.

În prima sâmbătă din luna iunie, Biserica Ortodoxă a rânduit să se facă pomenirea celor adormiţi. Astfel, în toate locaşurile de cult, după Sfânta Liturghie, va fi oficiat parastasul pentru cei trecuţi la Domnul.

Sâmbăta aceasta este înainte de Sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt (Rusalii) şi este închinată celor adormiţi pentru ca să se împărtăşească şi ei de mângâierea Sfântului Duh care S-a pogorât la Cincizecime peste apostoli şi de atunci cârmuieşte lumea în chip nevăzut.

Această zi poartă numele de „Sâmbăta Moşilor”, iar în popor este cunoscută sub numele de Moşii de vară.

Slujbele de pomenire a celor adormiți poartă numele de parastas, cuvânt de proveniență greacă, care înseamnă înfățișare înaintea cuiva, mijlocire, deci, prin acest serviciu religios se mijlocește înaintea lui Dumnezeu pentru cei morți.

Cu acest prilej se aduc la biserică prinoase (colivă, vin, colaci) care, după ce sunt binecuvântate, se împart pentru sufletele adormiților noștri.

Sfântul apostol Iuda, ruda Domnului

Sfântul apostol Iuda a fost unul din cei doisprezece apostoli ai lui Hristos.

Sfântul Iuda s-a născut în Nazaretul Galileii, din Iosif teslarul - care a fost după aceea logodnicul prea curatei Fecioare Maria. Mama sa era Salomeea, nu cea din Betleem, ci alta, care a fost fiica lui Agheu, fiul lui Varahie şi fratele lui Zaharia. Provenea din seminţia lui David şi a lui Solomon.

Tropar, glasul 1: Al lui Hristos frate şi mucenic tare, ştiindu-te pe tine, Sfinte Iuda, cu sfinţenie te lăudăm pe tine, cel ce ai călcat înşelăciunea şi credinţa ai păzit. Pentru aceasta astăzi prea sfântă pomenirea ta prăznuind, dezlegare de păcate cu rugăciunile tale luăm.

Sfântul apostol Iuda este unul dintre cei numiţi „fraţii Domnului”, care erau rude apropiate şi crescuseră împreună cu Iisus în aceeaşi casă. Unii erau fiii dreptului Iosif din prima căsătorie, iar alţii erau fiii fratelui său, Cleopa, deci veri după Lege cu Mântuitorul.

Tradiţia Bisericii ne spune că, după Înălţarea Domnului la cer, Sfântul apostol Iuda a propovăduit Evanghelia, mai întâi în Iudeea, în Galileea şi în Samaria, apoi în cetăţile Arabiei, Siriei şi Mesopotamiei şi mai pe urmă în Edesa. A pătimit moarte mucenicească în Armenia.

El este scriitorul Epistolei sobornicești a lui Iuda din Noul Testament.

Sfântul cuvios Paisie cel mare

Sfântul cuvios părinte Paisie a fost originar din Egipt.

Murind tatăl său, a rămas împreună cu cei şase fraţi în grija mamei lor. Acesteia i s-a arătat un înger în vis, spunându-i despre buna sporire a copilului ei: „Pe fiul tău, Paisie, l-a ales Domnul ca să slăvească şi să laude sfânt numele Lui, Cel lăudat

în vecii vecilor. Acesta plăcut este lui Dumnezeu". Şi acestea zicând, îngerul l-a luat pe Paisie de mână.

Tropar , glasul 3: Îngerul cel în trup, cununa călugărilor, omul cel fără de trup, locuitorul cerurilor, dumnezeiescul Paisie se bucură prăznuind împreună cu noi pomenirea sa, dând dumnezeiesc dar celor ce se ostenesc pentru el; pentru aceasta cu multă osârdie să-l slăvim.

Iar mama copilului a răspuns cerescului înger: „Toţi copiii mei ai lui Dumnezeu sunt, dar facă-se mila Domnului spre noi". Şi deşteptându-se, s-a minunat de acel vis.

După ce a mai crescut, Paisie a fost tuns monah de cuviosul Pamvo şi timp de trei ani a stat cu capul plecat în jos. Şi era atât de înduhovnicit, încât adesea vorbea cu Hristos.

Iar odată, pe când se ruga în chilia sa, i-a apărut Hristos, însoţit de doi îngeri, iar el, urmând pildei lui Avraam, a spălat picioarele Domnului.

Şi a ajuns la cea mai înaltă culme a nevoinţei, încât, în trup muritor fiind, s-a ridicat mai presus de trup.

Sfântul cuvios Paisie, ajungând la adânci bătrâneţi, s-a mutat la Domnul.

Proloage - Pomenirea prea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului, părintele nostru Paisie cel mare († 370)

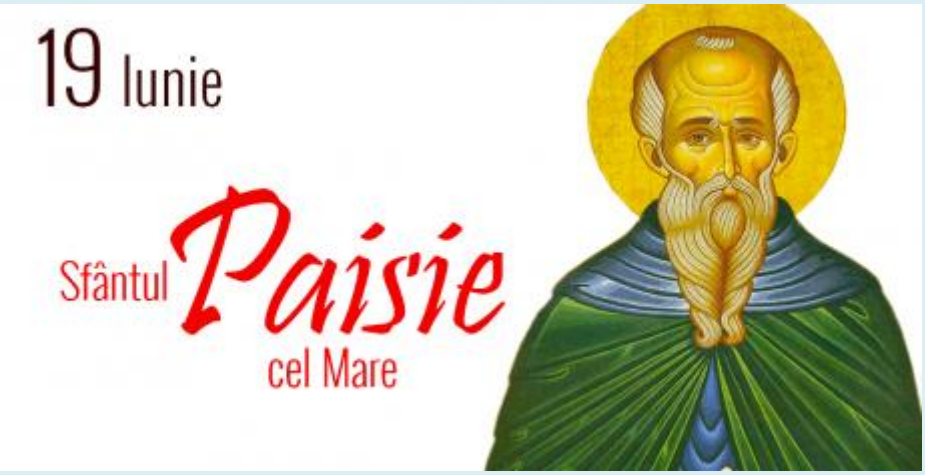

Întru această zi, pomenirea prea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului, părintele nostru Paisie cel mare († 370)

Acest de trei ori fericit, cuviosul şi purtătorul de Dumnezeu, Părintele nostru Paisie cel mare era, de neam, din Egipt, de unde era şi Moise, văzătorul de Dumnezeu.

Născut a fost din părinţi cinstiţi de Dumnezeu, învăţaţi în credinţa lui Hristos şi, fiind împodobiţi şi cu celelalte străluciri, ei l-au învăţat, cu stăruinţă şi pe fiul lor sporirea în cele dumnezeieşti şi omeneşti.

După moartea tatălui său, acest fericit copil, a rămas, mai mic decât ceilalţi fraţi la mama lor. Acesteia, fiind foarte amărâtă, i s-a arătat un ceresc înger, spunându-i bună-sporirea copilului şi zicându-i: “Pe fiul tău, Paisie, l-a ales Domnul, ca să slăvească şi să laude sfânt numele Lui, cel lăudat în vecii vecilor. Acesta este plăcut lui Dumnezeu. “ Şi, aceasta zicând îngerul l-a apucat pe Paisie de mână. Iară mama a răspuns cerescului înger: “Toţi copiii mei, ai lui Dumnezeu sunt, dar facă-se mila Domnului, spre noi.” Şi, deşteptându-se, s-a minunat de acel vis.

Deci, după ce s-a făcut copilandru, prea marele şi fericitul între cuvioşi a fost tuns monah, de Cuviosul Pamvo, de către care, sfătuit fiind să nu se uite la faţa oamenilor trei ani, a petrecut neuitându-se în sus, ci avându-şi capul plecat, în jos.

Şi, dându-se la petrecerea sihăstrească, întru atâta a covârşit pe toţi, încât vorbea împreună cu Hristos, şi-I spăla picioarele Lui. Şi îndată s-a făcut nevoitor, în vieţuirea cea mai presus de om. Şi a ajuns la cea mai înaltă culme a nevoinţei.

Iar, despre vestitele lui bunătăţi şi despre minunata vieţuire, cea întocmai cu a îngerilor, precum şi despre minunile sale, va citi cel ce doreşte să ştie, în cartea numită Noul Evloghion.

Pentru care, pe scurt, zicem, iubitorilor de prăznuire, doar atâta că acest fericit, aflându-se cu trup muritor, s-a ridicat mai presus de trup. Deci, ajungând la bătrâneţi prea adânci, s-a mutat către Domnul, în ceruri, unde, înpreună cu îngerii, cântă Ţiitorului a toate, cântarea cea întreit sfântă.

A căruia pomenire, cu credinţă, săvârşind, pentru rugăciunile lui, să ne fie nouă să ne învrednicim veşnicilor bunătăţi şi fericirii celei veşnice. Amin.

Întru această zi, povestirea unui oarecare pustnic, despre viaţa prea cuviosului părintelui nostru Paisie cel mare

În părţile Siriei era un nevoitor, împodobit, cu multe fapte bune. Acesta, rugându-se odată, a ajuns într-un gând ca acesta: „Oare s-a făcut asemenea cu cineva din cei ce ai bineplăcut lui Dumnezeu?”

Şi, gândind unele ca acestea, a auzit un glas de Sus, zicându-i: „Du-te în Egipt şi acolo vei afla un nevoitor, Paisie cu numele, care a câştigat smerenia şi dragostea, cea către Dumnezeu, asemenea cu tine.”

Iar acel cinstit bătrân, n-a pregetat, nicidecum pentru lungimea drumului, ci a pornit, îndată, să meargă în Egipt. Şi, ajungând la muntele Nitriei, întreba unde se află Paisie. Şi, fiindcă numele lui Paisie era cunoscut de toţi, nu i s-a ascuns bătrânului locul chiliei lui Paisie, şi nici lui Paisie nu i-au ascuns venirea bătrânului. Şi cum a intrat bătrânul în pustie şi se ducea drept la Paisie, îndată, şi Paisie l-a întâmpinat în drum cunoscându-se între ei, prin dumnezeiescul dar, s-au îmbrăţişat, cu bucurie, şi şi-au dat sărutarea cea în Hristos.

Apoi, ducându-se la chilia lui Paisie şi rugându-se, s-au aşezat. Şi bătrânul, începând a grăi către dumnezeiescul Paisie, vorbea în limba sirienilor, dar Paisie fiind egiptean, ştia numai această limbă. Deci, întristându-se mult, că nu înţelegea cuvintele, cele de suflet folositoare, ale bătrânului, Paisie, îndată, înălţând la cer ochii şi mintea sa, a suspinat din adâncul inimii şi a zis: ***„Fiule al lui Dumnezeu şi Cuvinte, dă-mi darul Tău mie, robul Tău, ca să cunosc graiul cuvintelor bătrânului.”*** Şi, printr-o minune de grabnică cercetare a Domnului, îndată, a început a vorbi şi înţelege limba siriacă.

Drept aceea, vorbind mult, şi-au povestit unul altuia arătările pe care s-au învrednicit, fiecare, a le avea şi despre părinţii, cu care au vorbit şi au petrecut, şi ce fapte bune aveau acei părinţi. Şi erau plini de bucurie, amândoi, pentru o împreună vorbire ca aceasta.

Iar după ce au trecut 6 zile, şi au sfârşit câte aveau să vorbească şi dorea bătrânul să se întoarcă la locul său, atunci, Paisie a chemat pe ucenicii săi şi le-a zis: ***„Iată, aici, o prea iubiţi fii, om sfânt, din cei desăvârşiţi în fapta cea bună, plin de Duhul Sfânt şi de dumnezeiesc dar. Deci, luaţi toţi binecuvântarea lui, cu evlavie, ca să o aveţi, ca turn de strajă, împotriva vrăjmaşilor.”***

Şi, îndată, au căzut toţi la pământ şi, închinându-se, precum se cădea acelui sfânt bătrân, cereau fierbinte rugăciunile şi binecuvântarea lui. Şi acela, făcând rugăciuni pentru dânşii, i-a binecuvântat şi, luându-şi ziua bună de la toţi, a plecat.

Iar, după puţină vreme, a venit la marele Paisie, un pustnic, iar ucenicii cuviosului Paisie îi ziceau lui: „O părinte, mare câştig ai fi avut, dacă ai fi venit cu puţin mai înainte. Că un dumnezeiesc om a venit la noi, din Siria, strălucit şi cu mintea şi cu inima, care după ce ne-a întărit prin cuvintele mântuitoare, a plecat cu puţin mai înainte. Şi dacă vrei să-l ajungi, să ştii că nu e departe.”

Şi, alergând pustnicul, ca să-l ajungă, dumnezeiescul Paisie i-a zis: ***„Stai, că acela, acum a trecut mai mult de 18 mile, ducându-se pe un nor, la chilia sa.”*** Şi, auzind acestea, s-au minunat toţi şi au slăvit pe Dumnezeu.

Luna iunie în 19 zile: pomenirea Sfântului apostol Iuda († 80)

Sfântul apostol Iuda este unul din cei doisprezece apostoli, ales chiar de Mântuitorul, să-i fie martor şi propovăduitor pe pământ, al Patimilor şi Învierii Lui, şi să vestească dumnezeiasca Lui învăţătură, chemând pe toţi oamenii.

Nu se ştie, aproape nimic, din viaţa acestui Sfânt apostol, mai înainte de che-marea sa de către Mântuitorul. Sfintele Evanghelii pomenesc numele lui, doar când numără ceata celor doisprezece ucenici ai Domnului. Nu ştim însă nici unde locuia, nici cu ce se îndeletnicea. Este mai presus de orice îndoială, că era din unul din oraşele Galileii.

Sfinţii evanghelişti Matei şi Marcu îl numesc Levi şi Tadeu. Avea mare râvnă pentru Hristos şi dorea ca toată lumea să-L cunoască pe Iisus ca adevăratul Dumnezeu, venit pentru mântuirea noastră.

Că a zis către Domnul: ***"Doamne, ce s-a întâmplat, că vrei să Te arăţi nouă şi nu lumii."(Ioan, 14,22)*** o întrebare care arată limpede dorinţa fierbinte, ca toţi să-l cunoască pe Mântuitorul, să-L iubească şi să se mântuiască.

Tradiţia Bisericii ne spune că, după Înălţarea Domnului, apostolul Iuda a propovăduit , mai întâi, Evanghelia în Iudeea, în Galileea şi în Samaria, apoi în cetăţile Arabiei, Siriei şi Mesopotamiei, şi, mai pe urmă, s-a dus în Edesa, la regele Avgar, ca să-l tămăduiască.

Se ştie că Sfântul apostol Iuda Tadeul a vestit cuvântul Evangheliei şi în Persia.

Nu el, ci alt Iuda, unul din cei şaptezeci de ucenici, Iuda, "ruda Domnului", este scriitorul Epistolei sobornicești a lui Iuda, din Noul Testament.

A sfârşit, fiind spânzurat şi săgetat de necredincioşi. Şi şi-a dat sufletul lui Dumnezeu, la Ararat, în Armenia.

Întru această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Ioan sihastrul, din Limonar (sec. VI)

Ne-a spus nouă (lui Ioan şi lui Sofronie) ava Dionisie, prea iubitul şi păzitorul de vase al bisericii din Ascalon, despre Ioan Sihastrul, zicând: "Mare, prin viaţa lui era bărbatul acela pentru veacul cel de acum, şi lui Dumnezeu foarte plăcut. Şi vieţuia în hotarele satului Sehustra, care era departe de Ierusallim, ca la 20 de stadii. Şi avea stareţul, în peştera sa, chipul Preacuratei, Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu şi Pururea Fecioarei Maria, având, în braţe, pe cel mai înainte de veci Prunc, pe Hristos, Dumnezeul nostru. Şi stareţul, când vrea să se ducă undeva, ori în pustie, departe, ori la Ierusalim, ca să se închine cinstitei Cruci şi la mormântul lui Hristos şi să cerceteze Sfintele locuri, sau la muntele Sinaiului, ca să se roage, sau la Sfinţii mucenici, care se aflau departe de de Ierusalim, căci îi plăcea stareţului să dea cinstire sfinţilor, şi umbla, uneori, în Efes, la mormântul Sfântului evanghelist Ioan, şi, uneori, la Sfântul Teodor, în Evhaita, iar, alteori, la Sfânta Tecla, în Seleucia Isauriei, alteori, la Sfântul Serghie, în Sarafas, uneori, la unul, iar, alteori, la alt Sfânt, deci, oricând, se ducea, îşi pregătea în peştera sa, candela, înaintea chipului Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu şi o aprindea, precum îi era obiceiul, şi stând la rugăciune, se ruga lui Dumnezeu, ca să-i îndrepteze calea lui şi, privind icoana Născătoarei de Dumnezeu, grăia: "Prea curată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, pentru că plec în călătorie îndepărtată, întru care multe zile am să zăbovesc, tu, singură să ai grije de candela ta şi, nestinsă, după a mea rugăciune să o păzeşti, până ce mă voi întoarce. Că eu, având

ajutorul tău, împreună-călător cu mine, mă duc pe drumul, la care m-am gândit." Acestea zicându-le, spre Sfânta icoană, se ducea pe drumul său şi zăbovea uneori, o lună, alteori, două şi trei, iar, alteori... cinci sau şase. Şi, întorcându-se, afla, întotdeauna, candela plină, arzând, precum o lăsase, şi niciodată, n-a aflat-o pe ea stinsă.

Şi încă ne-a spus nouă Dionisie, preotul, că acest părinte Ioan, umblând odată în hotarele satului aceluia, unde era peştera lui, a întâlnit un leu mare, mergând în calea lui, la un loc foarte strâmt, între şiruri de spini, cu care locuitorii îşi îngrădeau ţarinile lor. Şi atât de strâmtă era calea aceea, încât, un om pe jos, şi nepurtând nimic cu el, abia putea să treacă printre acei spini. Şi, când amândoi, stareţul şi leul, s-au apropiat unul de altul, stareţul nu-i da cale leului, nici leul pentru strâmtorarea locului nu putea să se întoarcă din cale, nici să treacă ei, unul pe lângă altul nu era cu putinţă. Şi leul, văzând pe plăcutul lui Dumnezeu, că nicidecum nu vrea să se întoarcă, ci să treacă pe calea care era înainte, a stat de-a stânga stareţului, pe picioarele cele dinapoi şi pe gardul acela cu greutatea trupului său, lărgindu-l puţin. Şi a făcut Sfântul cale slobodă şi a trecut stareţul pe lângă leu, atingându-se, cu spatele lui, de pieptul leului; şi aşa s-au dus fiecare în calea sa.

La acest avă Ioan a venit un frate şi, văzând că în peştera lui nu se află nimic, i-a grăit lui: "Cum petreci aici, ava, neavând cele de trebuinţă pentru viaţă?"

Răspuns-a bătrânul: "Fiule, peştera aceasta este negustorie duhovnicească; dă şi ia. Dă lucrul de mână şi ia cele trebuincioase."

Şi aşa, acest plăcut al lui Dumnezeu părinte, vieţuind în pustiniceştile sale nevoinţe şi osteneli, ani îndestulaţi, s-a dus la Domnul şi s-a numărat în ceata Sfinţilor ce stau înaintea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, Unuia în Treime, Dumnezeului nostru, Căruia I Se cuvine slava în veci. Amin.

Întru această zi, cuvânt despre cinstirea preoţească

Voiţi oare să ştiţi cât de mare este cinstea şi puterea preoţească? Cugetaţi la Botez, care spală păcatele tuturor şi face să ne naştem din Dumnezeu. Pentru că, de la păcat, prin pocăinţă, ne-am născut a doua oară. Şi, vezi, cât de mare este cinstea pe care le-a dat-o lor Dumnezeu şi cât de mare darul, pentru că, prin punerea mâinilor lor, vine binecuvântarea peste noi. Drept aceea, şi fac rugăciune pentru toţi, că, pentru toţi, au să dea seama.

Deci, acestea socotindu-le, fraţilor, să nu vă împotriviţi întru nimic preoţilor, pentru că sunt slugi ale lui Dumnezeu şi înainte-stătători, ci, să le faceţi lor vrednică cinste şi, după poruncile lor, fără abatere, să umbăm, ca să câştigăm mântuire şi moştenitori să fim cereştilor bunătăţi.

Întru această zi, cuvânt din Pateric

Un preot oarecare a fost oprit, de episcopul său, ca să nu facă dumnezeiasca Liturghie. Şi, i s-a întâmplat să se ducă într-un sat, pentru oarecare trebuinţă şi după plecarea lui, s-a mutat episcopul din viaţă. Deci, fiindcă preotul era sub canon, s-a întristat mult, şi, nepricepând ce va face, a mers la Constantinopol şi, ducându-se la un oarecare episcop, om al lui Dumnezeu, i-a mărturisit lui lucrul acesta.

Iar episcopul i-a zis lui: "Arată-mi mie greşala ta. Şi , dacă, pe nedrept te-a oprit episcopul tău, îţi voi da eu ţie dezlegare de acel canon".

Iar preotul, a zis către dânsul: " M-a trimis pe mine la o oarecare trebuinţă, stă-pâne, şi nu mi-a fost cu putinţă să o îndeplinesc. Şi, mâniindu-se, m-a pedepsit."

Deci, episcopul i-a zis: "Greşala ta, fiule, precum spui, nu-i nimic şi, fără de pricină, te-a oprit episcopul tău. Dar, măcar că la lucrul acesta este aşa, pe cât socotesc, nu se cade ca unul să lege, iar altul să dezlege. Însă, cum va voi Domnul, aşa va face, pentru tine."

Şi, luând episcopul pe preot, au mers la o mănăstire şi au spus egumenului şi fraţilor cele ce i s-au întâmplat preotului. Deci, le-a zis lor: "Rogu-vă pe voi, părinţilor sfinţi, să vă osteniţi săptămâna aceasta pentru Domnul, cu priveghere, cu post şi cu rugăciune, şi Dumnezeu, pentru rugăciunile voastre, va milui pe preotul acesta, fiind despărţit de Biserică, fără dreptate."

Iar ei au zis: "Precum ai poruncit, stăpâne, aşa vom face, cu rugăciunile tale."

Însă a rămas şi episcopul, cu preotul, acolo, postind cu priveghere şi cu rugă-ciuni şi cu sfărâmarea inimii. Iar, după ce s-a sfârşit săptămâna, către dimineaţă, în vremea slavoslaviei, s-a arătat episcopul, cel ce pedepsise pe preot, stând în mijlocul părinţilor şi cântând împreună cu ei.

Iar episcopul, văzându-l pe el, a zis preotului: "Oare, îl cunoşti pe acesta, ce stă cu noi?"

Iar preotul a zis: "Da, stăpâne, episcopul meu este."

Apoi i-a zis lui:" Mergând, închină-te lui, ca să-i ceri iertare."

Deci, mergând, preotul a căzut la picioarele lui, zicând: "Iartă-mă, stăpâne, pentru Domnul."

Iar episcopul i-a răspuns de trei ori: "Dumnezeu să te ierte, fiule." Şi, după ce a zis aceasta, s-a făcut nevăzut.

Deci, episcopul, împreună cu egumenul şi cu fraţii, văzând semnul ce se făcuse, au prea slăvit pe Dumnezeu, Cel ce face minunate şi nenumărate minuni.

A căruia este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida (19 iunie)

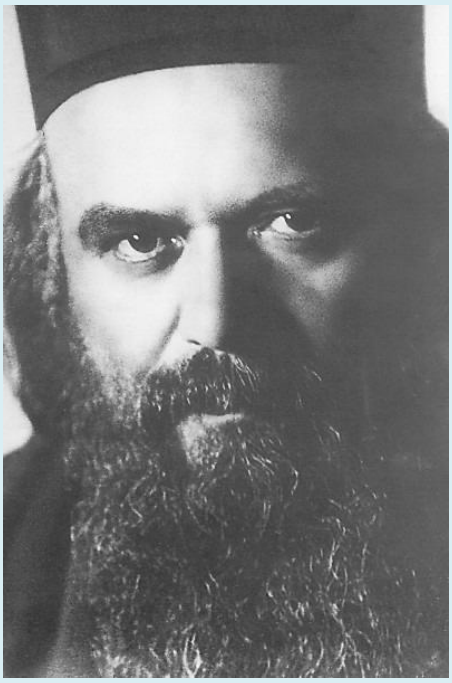

Pomenirea Sfântului prea cuvios Paisie cel mare

Sfântul Paisie a fost egiptean de neam şi născut în Egipt. În urma unei vedenii ce a avut-o, maica lui 1-a închinat slujirii lui Dumnezeu.

Tânăr fiind, Paisie a sosit la Avva Pamvo, care 1-a primit ca ucenic şi ca împreună următor marelui Avvă Ioan cel pitic, care mai târziu a şi scris viaţa Sfântului Paisie.

Spre marea bucurie a părintelui lui duhovnicesc, Paisie a adăugat pururea nevoinţă peste nevoinţă şi înfrânare peste înfrânare. La el de multe ori venea Sfântul proroc Ieremia, pe care Sfântul Paisie îl iubea mult şi din ale cărui cărţi proroceşti citea mereu.

La el veneau şi îngerii lui Dumnezeu şi a venit însuşi Domnul Hristos, Care i-a zis: *Pace ţie, nevoitorule al Meu ales!*

Prin harul covârşitor al lui Dumnezeu, Sfântul Paisie postea zile şi chiar săptămâni în şir. Adesea el nu gusta nimic timp de câte cincisprezece zile şi mai adesea câte o

săptămână, iar odată, după mărturia Sfântului Ioan cel pitic, el nu a gustat nimic timp de şaptezeci de zile.

El bătea război greu cu duhurile iadului, care veneau uneori la el cu chipul lor adevărat, iar alteori ca îngeri de lumină. Dar fericitul rob al lui Dumnezeu nu se lăsa înşelat şi dus în ispită.

Sfântul Paisie s-a făcut vestit în tot Egiptul pentru străvederea lui şi pentru puterea facerii de minuni.

El s-a strămutat la veşnica împărăţie la anul 400.

Sfântul prea cuvios Isidor, pelusiotul a mutat sfintele moaşte ale lui Paisie cel mare la mânăstirea lui şi le-a îngropat acolo cu cinste.

Pomenirea Sfântului apostol Iuda

Sfântul Iuda a fost unul dintre cei doisprezece apostoli mari. El era fiul lui Iosif şi al Salomeei, *(nu Salomeea din Betleem, ci o alta)* şi fratele lui Iacov, ruda Domnului.

Iosif teslarul a avut cu Salomeea patru fii: Iacov, Osia, Simon şi Iuda. Acest Iuda este uneori numit în Scriptura Noului Testament *Iuda, fratele lui Iacov*, din pricină că Iacov era mai bine cunoscut de către toţi (Luca 6: 16, Fapte 1: 13).

Sfântul Iuda îşi începe astfel epistola sa: ***Iuda, rob al lui Iisus Hristos şi frate al lui Iacov (Iuda 1: 1).*** Chiar dacă s-ar fi putut numi pe sine frate al Domnului cu aceeaşi îndreptăţire ca şi Iacov, el nu o face, din smerenie şi din ruşine, căci el nu uită că nu a crezut în El de la început.

Când bătrânul Iosif, mai înainte de moartea lui, a voit să facă parte după dreptate şi lui Iisus, ca şi celorlalţi fii ai lui, toţi fiii lui după trup au protestat şi s-au împotrivit, inclusiv Iuda. Doar Iacov a fost cel care, de bună voia lui, i-a făcut parte lui Iisus din porţia lui de moştenire. Iuda mai este cunoscut şi ca Levi sau Tadeus.
Mai este un Tadeus, între cei şaptezeci de apostoli mai mici (prăznuit la 21 august), dar acest Tadeus sau Iuda, a fost unul dintre apostolii cei mari.

Iuda a predicat Evanghelia prin toată Iudeea, Samaria, Galileea, Idumeea, Siria, Arabia, Mesopotamia şi Armenia. La Edessa, cetatea regelui Avgar, el a sporit predicarea celuilalt Tadeu, care fusese acolo mai înaintea lui.

Când Iuda a ajuns cu predicarea în ţinutul Muntelui Ararat, el a fost prins de păgâni, răstignit şi omorât cu săgeţi. Aşa a luat Sfântul apostol Iuda şi cununa muceniciei.

Pomenirea Sfântului cuvios Zosima

Sfântul Zosima acesta a fost soldat în armata romană în timpul împărăţiei lui Traian. El a mărturisit cu curaj credinţa lui creştină în Hristos Domnul, faptă pentru care a fost dat la schingiuiri bestiale.

Din mijlocul chinurilor lui, el a auzit un glas din cer care îi zice: *împuterniceşte-te, Zosime, cu semnul Sfintei Cruci, căci iată Eu cu tine sunt!* La el în temniţă pogorau îngerii lui Dumnezeu.

După multe chinuri de nedescris, Sfântul Zosima a fost decapitat la anul 116 după Hristos.

Pomenirea Sfântului Ioan din singurătate

Acest Sfânt Ioan a dus o viaţă de mari nevoinţe, în veacul al şaselea, în apropiere de Ierusalim.

Curăţindu-şi sufletul cu asprele nevoinţe, el a ajuns la măsuri mari, că până şi fiarele sălbatice se supuneau lui.

Sfântul Cuvios Ioan a trecut la Domnul la bătrâneţe adâncă, în anul 586 după Hristos.

Cântare de laudă la Sfântul Paisie cel mare

Marele Paisie din fragedă vârstă
Uşile dorinţelor lumii în urma lui le-a închis.

El duhul la Dumnezeu şi-a înălţat,
La Domnul, singura lui dorire,
Precum marii sfinţi de demult.

Monahii vin şi pe marele Paisie întreabă:
„Dintre virtuţi care

Îi este mai plăcută lui Dumnezeu? "

„Cea care ascunsă este!" le răspunde Paisie,
„Iar cea care cunoscută se face,
Domnul nu o primeşte."

Când Paisie cu nevoinţele-adânci
Pe Domnul cu viaţa lui L-a proslăvit,
Domnul Cel proslăvit la Paisie vine şi-i zice:
„Pace ţie, Sfinte al Meu.
Grăieşte, care ţi-e dorirea?
Căci dup-a ta dorire ţie va fi.
Cere şi vei primi!"

Auzind dintru a Domnului gură aceste cuvinte de foc,
Paisie capul îşi pleacă şi plânge ca un copil.
„ Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase,
Om păcătos sunt eu!
Eu din pricina păcatelor mele
Apăsat sunt pururea la pământ.
După mare milostivirea Ta,
iartă-mi mie păcatele mele,
Toate păcatele mele,
Doamne, cele din copilăria mea
Şi până acum şi dăruieşte-mi răbdare
Ca altele la sarcina mea să nu mai adaug;
Dăruieşte-mi mie ca până la cea din urmă suflare a mea
Pururea Voia Ta să fac,
Şi de iubire spre Tine
Inima mea pururea să ardă."

Domnul a împlinit a plăcutului Lui rugă,
Şi o binecuvântare a dăruit sfântului Lui.

Cugetare

Fraţii 1-au întrebat odată pe Sfântul Paisie cel mare: „Părinte, grăieşte-ne nouă un cuvânt de mântuire. Cum să trăim după Dumnezeu?"

Iar Avva le-a zis: „Mergeţi şi păziţi poruncile lui Dumnezeu şi păziţi şi aşezămintele Părinţilor."

Aşezămintele Părinţilor sunt cele rodite din însăşi viaţa lor cea dusă intru nevoinţe până la sânge pentru Domnul, ele sunt o sfântă tradiţie vie neîntreruptă de aproape două mii de ani, experienţa şi cercarea vieţii a mii şi sute de mii de sfinţi, bărbaţi şi femei, din toate locurile.

Câtă bogăţie duhovnicească şi înţelepciune nu se ascunde în această milenară tradiţie! Câte mii de dovediri ale fiecărui adevăr cuprins în Sfintele Scripturi! Şi toată această bogăţie, toată această înţelepciune, toate aceste dovezi, toată această experienţă, protestanţii le resping! O cumplită e sărăcia cerşetorilor!

Luare aminte

Să luăm aminte la vindecarea minunată a celor doi orbi (Matei 20: 30):

- *La cum cei doi orbi au strigat către Domnul: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, Fiul lui David!*
- *La cum Domnul S-a atins de ochii lor, iar ei au văzut;*
- *La cum orbit de păcat sunt şi eu, dar şi eu pot să văd dacă strig tare către Domnul să Se atingă de mine şi să mă vindece.*

Predică despre răzbunare şi răzbunător

Nu spune: „Vreau să răsplătesc cu rău!" Nădăjduieşte în Domnul şi El îţi va veni în ajutor (Pilde 20: 22).

Să nu fii niciodată răzbunător, să nu răsplăteşti nimănui răul cu rău. Ajunge răutatea aproapelui tău. Dacă îi vei întoarce cu rău cele rele pe care ţi le-a făcut ţie, atunci tu cu mâna ta sporeşti şi dublezi răul în lume. Dar dacă nu răsplăteşti lui cu rău, el totuşi până la urmă va stinge propriul lui rău cu pocăinţa. Astfel, cu răbdarea şi cu iertarea, tu vei micşora răul din lume.

Să nu fii niciodată răzbunător, să nu răsplăteşti nimănui răul cu rău, ci mai curând să nădăjduieşti în Domnul. El vede şi ţine minte toate şi la timpul potrivit vei vedea şi tu şi va vedea şi cel ce ţi-a făcut rău, că Domnul vede şi ţine minte toate.

Tu îţi zici: Şi ce mare lucru am făcut dacă nu am plătit răului cu rău? Iar eu îţi răspund: Ai făcut lucrul cel mai înţelept pe care putea să îl faci în acea situaţie, adică, ai predat lupta şi răzbunarea Celui Care este mai puternic decât tine, iar Cel

Care este mai puternic va câştiga răsunător biruinţa pentru tine şi ţi-o va dărui. Căci dacă intri în război cu cel care ţi-a făcut rău, s-ar putea să fii înfrânt. Pe când Domnul nu poate niciodată să fie înfrânt.

Prin urmare, lasă războiul tău în sarcina Celui Care biruie întotdeauna şi aşteaptă cu răbdare; învaţă de la prunc. Dacă cineva face rău pruncului în prezenţa părinţilor lui, pruncul nu loveşte înapoi pe cel care 1-a lovit, ci priveşte către părinţii lui şi plânge. Pruncul ştie că părinţii lui îl vor apăra. Cum se poate să nu ştii ceea ce până şi un copil mic ştie? Tatăl tău Cel ceresc este pururea lângă tine. Aşadar, nu fi răzbunător; nu răsplăti răului cu rău; ci mai degrabă priveşte către Tatăl tău Cel ceresc şi plângi. Numai aşa iţi vei asigura deplin izbânda în conflictul tău cu oamenii cei răi.

O, Stăpâne Atotputernice Doamne, Carele ai zis: A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti (Romani 12: 19; Evrei 10: 30), păzeşte-ne pe noi de toţi nelegiuiţii sub Mâna Ta Cea atotputernică şi opreşte-ne pe noi de la a întoarce răului cu rău! Povăţuieşte-ne pe noi cu puterea Duhului Tău Celui Sfânt ca să îndurăm toate cu răbdare, iar nu să ne răzbunăm, Căci Ţie se cuvine toată slava şi mulţumita în veac. Amin.

Cântare de laudă la Sfântul Paisie cel mare

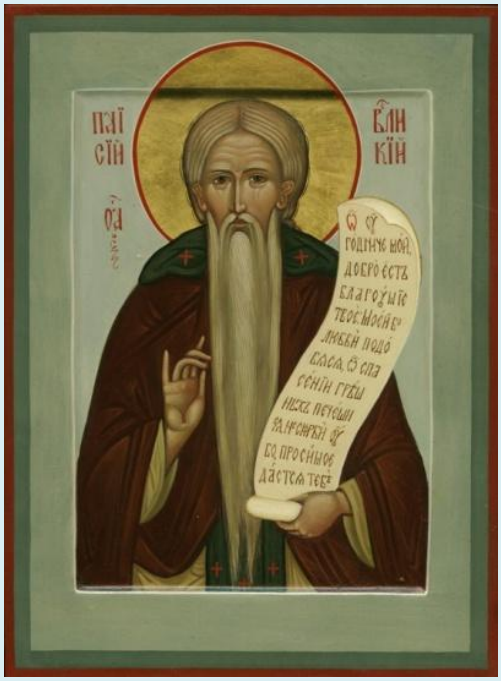

Marele Paisie din fragedă vârstă
Uşile dorinţelor lumii în urma lui le-a închis.

El duhul la Dumnezeu şi-a înălţat,
La Domnul, singura lui dorire,
Precum marii sfinţi de demult.

Monahii vin şi pe marele Paisie întreabă:
„Dintre virtuţi care
Îi este mai plăcută lui Dumnezeu? "

„Cea care ascunsă este!" le răspunde Paisie,
„Iar cea care cunoscută se face,
Domnul nu o primeşte."

Când Paisie cu nevoinţele-adânci
Pe Domnul cu viaţa lui L-a proslăvit,
Domnul Cel proslăvit la Paisie vine şi-i zice:
„Pace ţie, Sfinte al Meu.
Grăieşte, care ţi-e dorirea?
Căci dup-a ta dorire ţie va fi.

Cere şi vei primi!"

Auzind dintru a Domnului gură aceste cuvinte de foc,
Paisie capul îşi pleacă şi plânge ca un copil.
„ Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase,
Om păcătos sunt eu!
Eu din pricina păcatelor mele
Apăsat sunt pururea la pământ.
După mare milostivirea Ta,
iartă-mi mie păcatele mele,
Toate păcatele mele,
Doamne, cele din copilăria mea
Şi până acum şi dăruieşte-mi răbdare
Ca altele la sarcina mea să nu mai adaug;
Dăruieşte-mi mie ca până la cea din urmă suflare a mea
Pururea Voia Ta să fac,
Şi de iubire spre Tine
Inima mea pururea să ardă."

Domnul a împlinit a plăcutului Lui rugă,
Şi o binecuvântare a dăruit sfântului Lui.

Cugetare

Fraţii 1-au întrebat odată pe Sfântul Paisie cel mare: „Părinte, grăieşte-ne nouă un cuvânt de mântuire. Cum să trăim după Dumnezeu?"

Iar Avva le-a zis: „Mergeţi şi păziţi poruncile lui Dumnezeu şi păziţi şi aşezămintele Părinţilor."

Aşezămintele Părinţilor sunt cele rodite din însăşi viaţa lor cea dusă intru nevoinţe până la sânge pentru Domnul, ele sunt o sfântă tradiţie vie neîntreruptă de aproape două mii de ani, experienţa şi cercarea vieţii a mii şi sute de mii de sfinţi, bărbaţi şi femei, din toate locurile.

Câtă bogăţie duhovnicească şi înţelepciune nu se ascunde în această milenară tradiţie! Câte mii de dovediri ale fiecărui adevăr cuprins în Sfintele Scripturi! Şi toată această bogăţie, toată această înţelepciune, toate aceste dovezi, toată această experienţă, protestanţii le resping! O cumplită e sărăcia cerşetorilor!

Luare aminte

Să luăm aminte la vindecarea minunată a celor doi orbi (Matei 20: 30):

- *La cum cei doi orbi au strigat către Domnul: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, Fiul lui David!*
- *La cum Domnul S-a atins de ochii lor, iar ei au văzut;*
- *La cum orbit de păcat sunt şi eu, dar şi eu pot să văd dacă strig tare către Domnul să Se atingă de mine şi să mă vindece.*

Predică despre răzbunare şi răzbunător

Nu spune: „Vreau să răsplătesc cu rău!" Nădăjduieşte în Domnul şi El îţi va veni în ajutor (Pilde 20: 22).

Să nu fii niciodată răzbunător, să nu răsplăteşti nimănui răul cu rău. Ajunge răutatea aproapelui tău. Dacă îi vei întoarce cu rău cele rele pe care ţi le-a făcut ţie, atunci tu cu mâna ta sporeşti şi dublezi răul în lume. Dar dacă nu răsplăteşti lui cu rău, el totuşi până la urmă va stinge propriul lui rău cu pocăinţa. Astfel, cu răbdarea şi cu iertarea, tu vei micşora răul din lume.

Să nu fii niciodată răzbunător, să nu răsplăteşti nimănui răul cu rău, ci mai curând să nădăjduieşti în Domnul. El vede şi ţine minte toate şi la timpul potrivit vei vedea şi tu şi va vedea şi cel ce ţi-a făcut rău, că Domnul vede şi ţine minte toate.

Tu îţi zici: Şi ce mare lucru am făcut dacă nu am plătit răului cu rău? Iar eu îţi răspund: Ai făcut lucrul cel mai înţelept pe care putea să îl faci în acea situaţie, adică, ai predat lupta şi răzbunarea Celui Care este mai puternic decât tine, iar Cel Care este mai puternic va câştiga răsunător biruinţa pentru tine şi ţi-o va dărui. Căci dacă intri în război cu cel care ţi-a făcut rău, s-ar putea să fii înfrânt. Pe când Domnul nu poate niciodată să fie înfrânt.

Prin urmare, lasă războiul tău în sarcina Celui Care biruie întotdeauna şi aşteaptă cu răbdare; învaţă de la prunc. Dacă cineva face rău pruncului în prezenţa părinţilor lui, pruncul nu loveşte înapoi pe cel care 1-a lovit, ci priveşte către părinţii lui şi plânge. Pruncul ştie că părinţii lui îl vor apăra. Cum se poate să nu ştii ceea ce până şi un copil mic ştie? Tatăl tău Cel ceresc este pururea lângă tine. Aşadar, nu fi răzbunător; nu răsplăti răului cu rău; ci mai degrabă priveşte către Tatăl tău Cel ceresc şi plângi. Numai aşa iţi vei asigura deplin izbânda în conflictul tău cu oamenii cei răi.

O, Stăpâne Atotputernice Doamne, Carele ai zis: A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti (Romani 12: 19; Evrei 10: 30), păzeşte-ne pe noi de toţi nelegiuiţii sub

Mâna Ta Cea atotputernică şi opreşte-ne pe noi de la a întoarce răului cu rău! Povăţuieşte-ne pe noi cu puterea Duhului Tău Celui Sfânt ca să îndurăm toate cu răbdare, iar nu să ne răzbunăm, Căci Ţie se cuvine toată slava şi mulţumita în veac. Amin.

Sfântul Siluan Athonitul - Domnul iubeşte sufletul căruia îi este milă pentru orice făptură, pentru că atunci el se aseamănă Lui

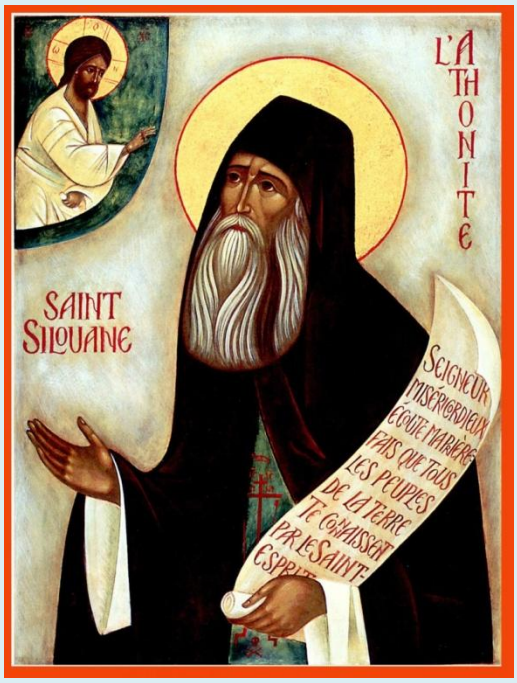

Trebuie să avem o inimă plină de milă şi nu numai să-i iubim pe oameni, ci să ne fie milă de fiece făptură, de tot ce a fost făcut de Dumnezeu.

Ai văzut în pom o frunză verde şi ai rupt-o, fără să fie nevoie. Chiar dacă aceasta nu e un păcat totuşi mi-e milă şi pentru frunză, inimii care a învăţat să iubească îi este milă pentru orice făptură. Dar omul e făptura cea mai mare. De aceea, dacă vezi că s-a rătăcit şi se pierde, roagă-te pentru el şi plângi dacă poţi; iar dacă nu poţi, atunci suspină cel puţin pentru el înaintea lui Dumnezeu. Domnul iubeşte sufletul care face aşa, pentru că atunci el se aseamănă Lui.

Aşa se ruga cuviosul Paisie cel mare pentru ucenicul lui, care se lepădase de Hristos şi se căsătorise cu o evreică, ca Domnul să-l ierte. Şi Domnul a fost atât de bucuros de această rugăciune, că a vrut să-L mângâie El Însuşi pe robul Său şi i S-a arătat şi i-a zis: „Paisie, de ce te rogi pentru acesta care s-a lepădat de Mine?” Dar Paisie a zis: „Doamne, Tu eşti milostiv, iartă-l!” Atunci Domnul i-a zis: „O, Paisie, prin iubirea ta te-ai asemănat Mie!” Atât de plăcută e Domnului rugăciunea pentru vrăjmaşi.

(Cuviosul Siluan Athonitul, Între iadul deznădejdii şi iadul smereniei, Editura Deisis, 1996, pp. 93-94)

Sfântul Siluan Athonitul - Toți oamenii vor să aibă pace

Toţi oamenii vor să aibă pacea, dar nu ştiu cum să ajungă la ea.

***Paisie cel mare** s-a mâniat şi l-a rugat pe Domnul să-l izbăvească de mânie. Domnul i S-a arătat şi i-a zis: „Paisie, dacă nu vrei să te mânii, nu dori nimic, nu judeca pe nimeni, nu urî pe nimeni, şi nu te vei mai mânia”.*

Astfel, orice om, dacă-şi taie voia lui înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, va avea totdeauna pace în suflet, dar cel căruia îi place să-şi facă voia sa, nu va avea pace niciodată.

Sufletul care s-a predat pe sine voii lui Dumnezeu îndură cu uşurinţă orice întristare şi orice boală, pentru că atunci şi când e bolnav, el se roagă şi vede pe Dumnezeu: „Doamne, Tu vezi boala mea. Ştii că sunt păcătos şi neputincios. Ajută-mă să îndur totul şi să-Ţi mulţumesc bunătăţii Tale”. Şi Domnul alină boala şi sufletul simte ajutorul dumnezeiesc şi stă înaintea lui Dumnezeu vesel şi mulţumitor.

(Sfântul Siluan Athonitul, Între iadul deznădejdii și iadul smereniei, Editura Deisis, 2001, p. 94)

Sfântul Siluan Athonitul - Înfiați de Duhul Sfânt

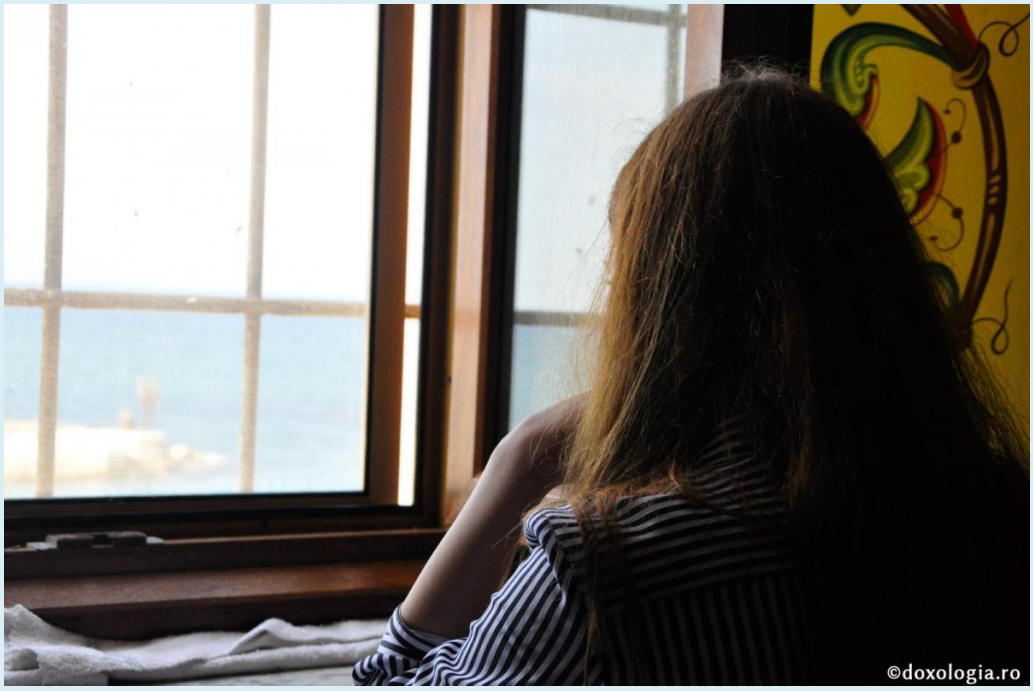

Slavă Domnului că nu ne-a lăsat orfani, ci ne-a dat pe pământ pe Duhul Sfânt (Ioan 14, 15-18). Duhul Sfânt învaţă sufletul o negrăită iubire pentru norod şi milă pentru toţi cei rătăciţi.

Domnului i-a fost milă de cei rătăciţi şi a trimis pe Fiul Său Unul-Născut ca să-i mântuiască; iar Duhul Sfânt învaţă aceeaşi milă pentru cei rătăciţi care merg în iad. Dar cine n-a primit pe Duhul Sfânt, acela nu vrea să se roage pentru vrăjmaşi.

***Cuviosul Paisie cel mare** se ruga pentru unul dintre ucenicii lui care se lepădase de Hristos şi, pe când se ruga, i S-a arătat Domnul şi i-a zis: „Pentru cine te rogi, Paisie? Nu ştii că el s-a lepădat de Mine?”. Dar cuviosul continua să-i fie milă pentru ucenicul său, şi atunci Domnul i-a zis: „Paisie, prin iubirea ta te-ai asemănat Mie”.*

Aşa se dobândeşte pacea, altă cale decât aceasta nu este. Dacă cineva se roagă mult şi posteşte, dar n-are iubire pentru vrăjmaşi, nu poate avea pace sufletească. Nici eu n-aş putea vorbi despre ea, dacă Duhul Sfânt nu m-ar fi învăţat această iubire.

(Sfântul Siluan Athonitul, Între iadul deznădejdii și iadul smereniei, Editura Deisis, Sibiu, pp. 96-97)

Cuviosul Paisie Aghioritul - Evlavia se transmite

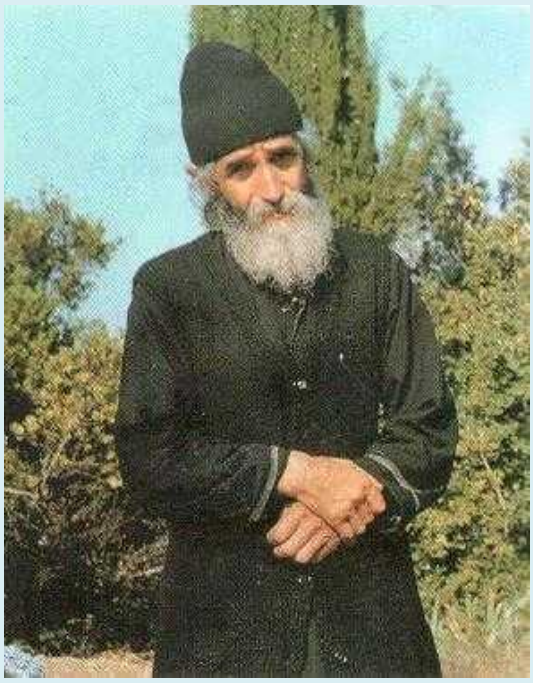

Cuviosul Paisie Aghioritul

- Părinte, cum să dobândesc evlavie?

- Sfinţii Părinţi spun că, pentru a dobândi evlavie, trebuie să trăieşti sau să ai legături cu oameni care au evlavie şi să iei aminte cum se comportă ei.

Sfântul Paisie cel mare, când a fost întrebat de cineva: „Cum pot dobândi frica lui Dumnezeu?" i-a răspuns: „Să te însoţeşti cu oameni care îl iubesc pe Dumnezeu şi au frica lui Dumnezeu, ca să dobândeşti şi tu frica dumnezeiască" (Pateric, Avva Pimen, c. 65). Aceasta, desigur, nu înseamnă că vei face la exterior tot ce vezi că fac aceia, fără să simţi lăuntric, pentru că aceasta nu este evlavie adevărată, ci una mincinoasă. Minciuna este respingătoare. Evlavia este har de la Dumnezeu înlăuntrul omului. Orice face cel evlavios o face pentru că aşa simte înlăuntrul lui. Desigur, înlăuntrul nostru există evlavia firească, dar dacă omul nu o cultivă, aghiuţă îl aruncă, prin uitare, în nesimţire şi neevlavie. Însă prin comportamentul celui evlavios se deşteaptă iarăşi evlavia înlăuntrul lui.

- Părinte, pentru ce Sfinţii Părinţi numai despre evlavie spun că dacă vrei să o dobândeşti, trebuie să ai legături cu omul evlavios? De ce nu spun la fel şi despre altă virtute?

- Pentru că evlavia se transmite. Mişcările, comportamentul celui evlavios se transmit ca aroma (esenţă extrasă din diferite flori sau arbori), atunci când, în mod firesc, în celălalt există intenţie bună şi smerenie. Şi să-ţi mai spun şi aceasta: dacă cineva nu are evlavie, nu are nimic. Cel evlavios vede curat orice este sfinţit, aşa cum este în realitate, chiar dacă este fără ştiinţă de carte. Nu va face vreo greşeală, de pildă, în ceva care este legat de noimele dumnezeieşti. Este ca şi copilaşul care nu îşi bagă în minte vreun gând rău despre tatăl său şi mama sa, pentru că-i iubeşte şi îi respectă şi vede bine şi curat toate cele pe care le fac părinţii lui. Cu atât mai mult aici, când este vorba de Dumnezeu, Care nu Se compară cu nimic şi este desăvârşit în toate! Cel care nu are evlavie cade în greşeli, în înşelări chiar şi în privinţa dogmelor.

(Cuviosul Paisie Aghioritul, Cuvinte duhovnicești, vol.2: Trezvie duhovnicească, traducere de Ieroschimonah Ștefan Nuțescu, Ed. a 2-a, Editura Evanghelismos, București, 2011, pp. 143-144)

Cuviosul Paisie Aghioritul - Fiecare virtute are nevoie de discernământ

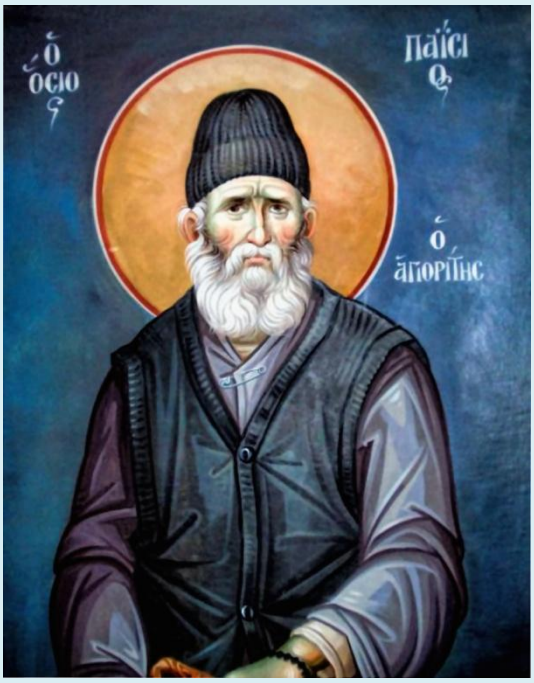

Cuviosul Paisie Aghioritul

- Gheronda, Sfântul Isaac Sirul, scrie: „Dumnezeu ia în considerare virtutea după discernământul cu care este săvârşit”.

- Aşa este. Fiecare faptă a noastră, pentru a fi plăcută lui Dumnezeu, şi fiecare virtute, are nevoie de discernământ. Discernământul este sarea virtuţilor. De aceea şi Hristos ne spune în Evanghelie: „Orice jertfă va fi sărată cu sare” (Marcu 9, 49). Să ne gândim, de pildă, de cât discernământ are nevoie asceza! Omul trebuie să aibă în vedere puterile pe care le are, şi starea lui duhovnicească etc. Căci, dacă întreci măsura, vei ajunge să nu mai poţi face nimic, iar acest lucru va fi spre paguba întregii tale vieţi duhovniceşti.

De aceea Părinţii spun că tot ce este peste măsură este de la diavol. Pentru cuviosul Paisie cel mare, de pildă, care putea să postească chiar şi douăzeci de zile, nu era o exagerare când ţinea adesea post negru de trei zile. Însă unul căruia îi tremură picioarele şi nu poate posti cele trei zile nici măcar o dată pe an, dacă ar voi să ţină mereu post negru, aceasta ar fi o exagerare, adică de la diavol.

(Cuviosul Paisie Aghioritul, Patimi şi virtuţi, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2007, p. 311)

Sfântul Paisie cel mare şi importanţa mărturisirii credinţei

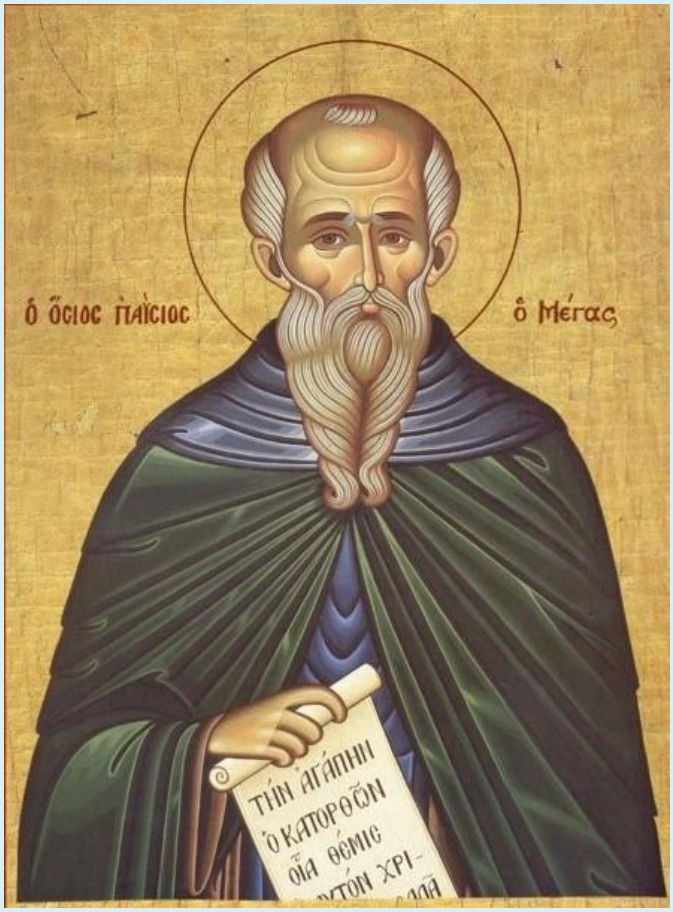

Din viaţa Sfântului Paisie cel mare, cel prăznuit astăzi, un cuvios al vremurilor noastre - părintele Seraphim Rose - a reamintit de o pildă cu totul specială şi cât se poate de potrivită pentru pericolele care pândesc astăzi creştinii. Vremurile pe care le trăim sunt prin excelenţă ale vicleniei şi ale "frăţietăţii" făţarnice, în care este dovadă de fundamentalism să "persişti" în a arăta diferenţele ca o prăpastie de netrecut între credinţa ortodoxă şi alte confesiuni. Şi pilda mai arată ceva - cât de uşor se pierde harul! Pentru o simplă tăcere, pentru un gest de politeţe, pentru o prea mare docilitate faţă de un cuvânt hulitor, mascat şi el bine, ucenicul cuviosului s-a văzut lipsit cu totul de har! Ce să mai vorbim de gesturile făcute premeditat, în cunoştinţă de cauză…

***

"În Viaţa marelui Părinte al pustiei egiptene, Sfântul Paisie cel mare (19 iunie) găsim un exemplu viu - cât de uşor se poate pierde harul lui Dumnezeu.

Un ucenic al său mergea odată către oraş să-şi vândă acolo rucodelia sa (obiecte lucrate cu mâinile sale).

Pe cale a întâlnit un evreu, care, văzându-i simplitatea, a început să-l ispitească, zicându-i: "Iubitule, cum crezi tu într-un simplu om răstignit, care nu este nicidecum Mesia cel aşteptat? Nu este El acela, ci altul va veni".

Ucenicul, având o minte mai slabă şi o inimă simplă, începu să asculte aceste cuvinte şi ajunse până la a rosti: "Poate că ceea ce spui tu este adevărat".

Când s-a întors în pustie, Sfântul Paisie şi-a întors faţa de la el şi nu a voit să-i adreseze nici un cuvânt. La urmă, după multe rugăminţi ale ucenicului, Sfântul îl întrebă: "Tu cine eşti? Nu te cunosc pe tine! Acel ucenic al meu era creştin şi avea asupra lui harul Sfântului Botez, dar la tine nu văd aceasta. Dacă tu vei fi fiind cu adevărat ucenicul meu, atunci harul Sfântului Botez te-a părăsit şi chipul de creştin nu mai este în tine".

Ucenicul îi povesti cu lacrimi convorbirea cu evreul, iar Sfântul răspunse: "Sărace! Ce poate fi mai rău şi mai necurat decât asemenea cuvinte prin care tu te-ai lepădat de Hristos şi de Sfântul Botez? Acum mergi şi plânge-ţi păcatul, căci cu mine nu mai poţi fi; numele tău s-a scris împreună cu cei care s-au lepădat de Hristos, cu care împreună vei fi judecat şi chinuit".

Auzind această judecată, ucenicul se cutremură şi se aruncă la picioarele bătrânului său, rugându-l să nu-l lepede de la rugăciunile sale. Sfântul, cuprins de milă, se închise în chilia lui şi rugă cu lacrimi pe Dumnezeu să ierte păcatul ucenicului său. Dumnezeu ascultă ruga Sfântului şi îl învrednici de semnul iertării şi milostivirii Sale asupra ucenicului.

Atunci Sfântul îl chemă pe ucenic la sine şi-i spuse: "Copile, vino şi dă slavă lui Hristos Dumnezeu împreună cu mine, căci duhul cel necurat al hulei s-a dus de la tine, iar Duhul Sfânt de la Sfântul Botez străluceşte iar peste capul tău. De acum păzeşte-te, ca nu cumva din lene şi nepăsare duşmanul să te atace iar şi, biruindu-te, să te arunce în focul gheenei".

P.S. : Din articolul: Fuga în Egipt

"În mănăstirea Sirienior se află peştera în care a locuit o vreme Sfântul Paisie şi în care a fost vizitat de Însuşi Domnul Iisus! Pentru că cea mai caldă primire, cea mai frumoasă dovadă de dragoste pe care o puteai aduce unui vizitator era, în deşert, să

speli picoarele musafirului tău (după modelul dat de Însuşi Mântuitorul apostolilor săi), Sfântul Paisie a pus apă într-un lighean şi …a spălat picioarele Domnului Iisus (icoana reprezentând acest moment se află la intrarea joasă în grotă). După plecarea Sa, Sfântul Paisie a băut cu mare poftă apa sfântă din lighean, "îndată făcându-se începător vieţuirii cele supraomeneşti… despre el se poate spune că aflându-se fericitul cu trup muritor, se ridicase mai presus de trup", vieţuind ca îngerii, întocmai cum proorocise Pruncul Iisus".

Părintele Seraphim Rose - Religia viitorului

Pentru starea spirituală a umanităţii contemporane este profund semnificativ faptul că experienţele "harismatice" şi de "meditaţie" prind din ce în ce mai mult teren printre "creştini". Aceşti aşa-zişi creştini sunt indubitabil sub influenţe religioase extrem orientale. Dar aceasta ca rezultat a ceva cu mult mai fundamental: pierderea gustului şi trăirii duhovniceşti a adevăratului Creştinism, singura cauză a fenomenului prin care un lucru atât de străin Creştinismului ca meditaţia extrem orientală poate să pună stăpânire pe sufletele creştinilor.

Existenţa centrată pe sine şi care nu urmăreşte altceva decât autosatisfacţia, este atât de generalizată în viaţa "creştinilor" zilelor noastre, încât aceştia practic nu mai au acces la înţelegerea unei spiritualităţi autentice. Iar când astfel de oameni întreprind totuşi acţiuni în vederea unei "vieţi spirituale", o fac ca pe o altă formă de autosatisfacţie. Aceasta se vede clar din idealul religios total fals, atât al mişcării "harismatice", cât şi al diferitelor forme de "meditaţie creştină": toate promit (şi acordă imediat) experienţe şi "simţiri de mulţumire" şi "pace".

Dar acesta nu este câtuşi de puţin idealul creştin, a cărui definiţie esenţială este tocmai războiul neîncetat împotriva diavolului şi a patimilor. "Mulţumirea" şi "pacea" propovăduite de mişcările "spirituale" contemporane sunt în modul cel mai evident produsul înşelăciunii diavoleşti, al mulţumirii de sine, ceea ce înseamnă moarte pentru o viaţă duhovnicească orientată spre Dumnezeu.

Toate aceste forme de "meditaţie creştină", majoritatea de provenienţă păgână orientală, operează exclusiv la nivelul psihic şi nu au absolut nimic în comun cu trăirea creştină. ***Trăirea creştină constă din a lupta până la sânge împotriva patimilor, pentru dobândirea veşnicei Împărăţii cereşti, care nu se poate instaura desăvârşit decât la sfârşitul acestei lumi temporare. Iar adevăratul luptător creştin nu-şi slăbeşte vigilenţa şi nu-şi află liniştea, nici măcar atunci când pregustă din binecuvântările veşnice, ce i-ar putea fi dăruite încă din această***

viaţă. Pe când religiile orientale, cărora Împărăţia cerurilor nu le-a fost descoperită, luptă pentru a obţine simple stări psihice, care încep şi sfârşesc în viaţa de aici.

În era noastră de apostazie care precede venirea lui antihrist, satana a fost dezlegat pentru o vreme (Apoc. 20,7) pentru a lucra minuni mincinoase, care nu i-au fost îngăduite în timpul "celor o mie de ani" de har în Biserica lui Hristos (Apoc. 20,3) şi pentru a câştiga pentru sine, în recolta lui drăcească, acele suflete care "n-au primit iubirea adevărului" (II Tes. 2,10). Putem spune că vremea lui antihrist este cu adevărat aproape, prin chiar faptul că această "recoltă" satanică se strânge acum nu atât, din rândurile popoarelor păgâne, cât dintre rândurile creştinilor care au pierdut dulceaţa Creştinismului.

Ţine chiar de natura lui antihrist să prezinte împărăţia satanei, ca şi când ar fi a lui Hristos. Mişcarea "harismatică" contemporană şi "meditaţia creştină", ca şi "noua conştiinţă religioasă", cu care formează corp comun, sunt înainte-mergătoare religiei viitorului, religia umanităţii de pe urmă, religia lui antihrist. Iar scopul lor "spiritual" de căpetenie este să facă accesibile tuturor creştinilor iniţieri satanice, care până acum erau restrânse doar în lumea păgână.

Să zicem că aceste "experienţe religioase" sunt încă cel mai adesea căutări de natură experimentală şi făcute orbeşte, ce conţin tot atâta autoînşelare de ordin psihic, pe cât sunt de autentice în riturile lor de iniţiere demonică; fără îndoială, nu toţi cei care au "meditat" cu succes sau care cred că au primit "botezul duhului" au fost şi iniţiaţi în împărăţia lui satan. Dar, în pofida acestor aspecte aparent liniştitoare, acesta este scopul acestor experienţe şi nu există nici cea mai mică îndoială că tehnicile de iniţiere vor deveni din ce în ce mai eficace pe măsură ce omenirea devine mai pregătită pentru ele, prin atitudinea de pasivitate şi deschidere la noile "experienţe religioase" care îi sunt inculcate prin aceste mişcări.

Dar cum a ajuns umanitatea - şi fireşte creştinătatea - la o asemenea stare disperată? Desigur, nu din cauza închinării pe faţă la satana, care este întotdeauna limitată la un număr destul de mic de oameni. Este vorba mai curând de ceva cu mult mai subtil, dar cu atât mai înspăimântător pentru creştinul ortodox conştient: s-a pierdut din parte harul lui Dumnezeu, ca o consecinţă imediată a slăbirii credinţei şi a pierderii gustului creştinismului autentic.

În Occident este un fapt incontestabil că harul lui Dumnezeu s-a pierdut cu multe secole în urmă. Romano-catolicii şi protestanţii de astăzi nu cunosc puterea harului dumnezeiesc. De aceea nu ne mirăm că ei nu sunt capabili să-l deosebească de înşelătoriile drăceşti. Dar vai! Succesul falsului spiritual, chiar printre creştinii

ortodocşi de astăzi, dă la iveală cât de mult, chiar şi aceştia, au pierdut mireasma adevăratului creştinism. Deci nici ei nu mai sunt capabili să distingă între adevăratul creştinism şi pseudo-creştinism. De prea multă vreme creştinii ortodocşi iau de-a gata comoara nepreţuită a credinţei lor şi neglijează să pună în practică o învăţătură alcătuită din aurul cel mai curat.

Câţi dintre creştinii ortodocşi au măcar cunoştinţă de existenţa textelor de bază ale spiritualităţii ortodoxe, care ne învaţă tocmai cum să distingem spiritualitatea autentică de cea falsă, texte care arată viaţa şi învăţăturile sfinţilor îmbunătăţiţi care au obţinut într-o măsură bogată harul lui Dumnezeu încă din această viaţă? Câţi dintre ei şi-au însuşit învăţătura cuprinsă în Lavsaicon, în Scara Sfântului Ioan Scărarul, în Omiliile Sfântului Macarie, în Vieţile purtătorilor de Dumnezeu Părinţi ai pustiei, în Războiul nevăzut, în cartea Viaţa mea în Hristos, a Sfântului Ioan de Kronstadt şi în multe alte cărţi ortodoxe?

În Viaţa marelui Părinte al pustiei egiptene, Sfântul Paisie cel mare (19 iunie) găsim un exemplu viu - cât de uşor se poate pierde harul lui Dumnezeu.

***

Un ucenic al său mergea odată către oraş să-şi vândă acolo rucodelia sa (obiecte lucrate cu mâinile sale). Pe cale a întâlnit un evreu, care, văzându-i simplitatea, a început să-l ispitească, zicându-i: "Iubitule, cum crezi tu într-un simplu om răstignit, care nu este nicidecum Mesia cel aşteptat? Nu este El acela, ci altul va veni".

Ucenicul, având o minte mai slabă şi o inimă simplă, începu să asculte aceste cuvinte şi ajunse până la a rosti: "Poate că ceea ce spui tu este adevărat".

Când s-a întors în pustie, Sfântul Paisie şi-a întors faţa de la el şi nu a voit să-i adreseze nici un cuvânt. La urmă, după multe rugăminţi ale ucenicului, Sfântul îl întrebă: "Tu cine eşti? Nu te cunosc pe tine! Acel ucenic al meu era creştin şi avea asupra lui harul Sfântului Botez, dar la tine nu văd aceasta. Dacă tu vei fi fiind cu adevărat ucenicul meu, atunci harul Sfântului Botez te-a părăsit şi chipul de creştin nu mai este în tine".

Ucenicul îi povesti cu lacrimi convorbirea cu evreul, iar Sfântul răspunse: "Sărace! Ce poate fi mai rău şi mai necurat decât asemenea cuvinte prin care tu te-ai lepădat de Hristos şi de Sfântul Botez? Acum mergi şi plânge-ţi păcatul, căci cu mine nu mai poţi fi; numele tău s-a scris împreună cu cei care s-au lepădat de Hristos, cu care împreună vei fi judecat şi chinuit".

Auzind această judecată, ucenicul se cutremură şi se aruncă la picioarele bătrânului său, rugându-l să nu-l lepede de la rugăciunile sale. Sfântul, cuprins de milă, se închise în chilia lui şi rugă cu lacrimi pe Dumnezeu să ierte păcatul ucenicului său. Dumnezeu ascultă ruga Sfântului şi îl învrednici de semnul iertării şi milostivirii Sale asupra ucenicului.

Atunci Sfântul îl chemă pe ucenic la sine şi-i spuse: "Copile, vino şi dă slavă lui Hristos Dumnezeu împreună cu mine, căci duhul cel necurat al hulei s-a dus de la tine, iar Duhul Sfânt de la Sfântul Botez străluceşte iar peste capul tău. De acum păzeşte-te, ca nu cumva din lene şi nepăsare duşmanul să te atace iar şi, biruindu-te, să te arunce în focul gheenei".

&&&

Este semnificativ că mişcările "harismatice" şi "de meditaţie" au prins rădăcină tocmai printre "creştinii ecumenişti". Trăsătura de bază a protestanţilor ecumenişti este următoarea: că Biserica Ortodoxă nu este singura Biserică a Iui Hristos, una şi adevărată; că harul lui Dumnezeu este prezent şi în alte confesiuni "creştine", şi chiar în interiorul religiilor necreştine; că ceea ce Sfinţii Părinţi ai Bisericii Ortodoxe numesc calea cea strâmtă a mântuirii nu este decât "una dintre multele căi", care toate duc la mântuire, şi că practicile credinţei cuiva în Hristos sunt de mică importanţă, precum şi apartenenţa la o anumită confesiune.

Este adevărat, nu toţi ortodocşii care iau parte la întrunirile interconfesionale ecumenice cred întru totul aşa (deşi lucrul este cu siguranţă adevărat despre protestanţi şi romano-catolici), dar prin simpla lor participare la astfel de întruniri, care, desigur, prevăd rugăciuni comune cu cei care cred greşit în Hristos şi Biserica Sa, adresează implicit ereticilor cu care se află împreună aceleaşi cuvinte ca şi ucenicul din pildă: "Poate că ceea ce spuneţi voi este adevărat". Nici nu este nevoie de mai mult pentru ca un creştin ortodox să piardă harul lui Dumnezeu. Şi câtă nevoinţă îi trebuie pentru a-L câştiga înapoi!

Deci, cu atât mai mult creştinul ortodox trebuie să umble în faţa lui Dumnezeu cu frică şi cutremur, din grija de a nu pierde harul Său, care nu este nicidecum dăruit tuturor, ci numai celor care ţin dreapta credinţă, care duc o viaţă de luptă duhovnicească cu păcatul şi care păzesc cu tărie comoara harului dumnezeiesc ce-i duc la cer.

Cu atât mai mult trebuie să lupte astfel creştinii din ziua de azi, care sunt înconjuraţi din toate părţile de un creştinism fals, care are propriul său arsenal de experienţe ale "harului" şi "Duhului Sfânt", putând cita pe de rost din Sfânta

Scriptură şi din Sfinţii Părinţii, pentru a-şi "întări" propriile erezii! Cu siguranţă trăim vremurile de pe urmă, când înşelăciunea este atât de subtilă încât amăgeşte, de este cu putinţă, şi pe cei aleşi (Matei 24,24).

Falşii prooroci ai timpurilor noastre anunţă cu glas din ce în ce mai puternic apropierea "noii ere a Duhului Sfânt", a "noii Cincizecimi", a "punctului Omega". Este exact ceea ce se numeşte, în adevăratele profeţii ale Bisericii Ortodoxe, domnia lui antihrist. Această profeţie, tocmai acum în zilele noastre, începe să se împlinească, cu forţa unei puteri demonice.

Întreaga atmosferă spirituală contemporană se încarcă cu puterea experimentelor de iniţiere demonică şi aceasta, pe măsură ce "taina nelegiuirii" intră în faza penultimă, în care începe să posede sufletele oamenilor şi, într-adevăr, nu numai pe ale lor, ci chiar pe ale celor aleşi ai Bisericii lui Hristos, de-i va fi cu putinţă.

Împotriva acestei "experienţe religioase" de mare forţă, creştinii ortodocşi trebuie să se trezească şi să se înarmeze cu adevărat, să devină pe deplin conştienţi de ceea ce înseamnă Ortodoxia creştină şi în ce chip scopurile sale sunt total diferite de ale tuturor celorlalte religii, fie ele "creştine" sau necreştine.

Creştini ortodocşi, păstraţi cu sfinţenie harul ce vi s-a dat! Nu îngăduiţi ca el să devină o chestiune de obişnuinţă. Nu-l măsuraţi după măsura omenească şi nu vă aşteptaţi ca el să pară logic sau pe înţelesul celor care nu sunt capabili să pătrundă nimic din ceea ce depăşeşte omenescul sau celor care cred că îl pot obţine altfel decât arată predania Sfintei Biserici a lui Hristos dintotdeauna. Căci adevărata Ortodoxie, în mod necesar, apare cu adevărat "nelalocul ei" în aceste vremuri satanice; o minoritate din ce în ce mai accentuată a celor dispreţuiţi şi cam "nebuni", siliţi să trăiască în mijlocul unei mase al cărei "revivalism" religios este inspirat de un cu totul alt fel de duh.

Noi însă să ne mângâiem cu cuvintele cele tari şi sigure ale Domnului nostru Iisus Hristos: ***Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă Împărăţia (Luca 12,32).***

Fie ca toţi creştinii ortodocşi să se întărească pentru marea bătălie care îi aşteaptă, şi să nu uite niciodată că, în Hristos, victoria este deja a noastră. Căci El ne-a promis că porţile iadului nu vor birui Biserica Sa (Matei 16,18) şi că pentru cei aleşi El va scurta zilele urgiei şi strâmtorii celei de pe urmă (Matei 24,22). Şi apoi, cu adevărat, dacă Dumnezeu este cu noi, cine este împotriva noastră? (Rom. 8,31).

Chiar în mijlocul celor mai sălbatice ispite, nouă ni s-a poruncit: Îndrăzniţi! Eu am biruit lumea (Ioan, 16: 33).

Să trăim deci şi noi, aşa cum au făcut-o toţi adevăraţii creştini înaintea noastră, cu certitudinea că toate cele ce se văd au un sfârşit şi că Mântuitorul nostru va veni curând; căci Cel Ce mărturiseşte acestea, zice: Da, vin curând! Amin! Vino, Doamne Iisuse! (Apoc. 22,20)

Sursa:
http://saraca.orthodoxphotos.com/biblioteca/Religia%20Viitorului/8-duhul%20vremilor.htm#2.%20RELIGIA%20VIITORULUI

Arhimandrit Ilie Cleopa - A se învăţa omul a posti este o luptă şi trebuie voinţă. Dai voinţă, iei putere!

Ai auzit de cuviosul Paisie cel mare? Patruzeci de ani a trăit numai cu Sfânta Împărtăşanie.

Se împărtăşea o dată la 40 de zile şi nu-i mai era foame şase săptămâni! Şi mergând el odată prin pustie, tocmai în ziua în care a împlinit 40 de zile, a întâlnit un om care se tăvălea pe jos de foame:

– Văleu, mi-i rău la stomac! Văleu!

– Ce-ai păţit? l-a întrebat Sfântul Paisie.

– Părinte, de trei zile n-am mâncat.

– Şi ce-i?

– Am mare sete, mare durere înăuntru; ard, nu mai pot de sete!

Într-adevăr, la post cea mai mare luptă o duce creştinul cu setea, nu cu foamea. Începând de mâine seară sau de poimâine seară, dacă vrei să posteşti până la

moarte, nu te mai luptă foamea, ci setea; setea şi slăbiciunea. Ameţire de cap şi începi a te clătina ca omul beat. Dar să lupţi înainte, că nu mori!

Şi l-a întrebat Cuviosul Paisie:
– Ce ai, frate, de câte zile n-ai mâncat?

– De trei zile, părinte.

– Apoi, atâta nevoinţă ai? Uite eu am astăzi 40 de zile de când n-am gustat nimic!

Şi a auzit un glas:
– Paisie, nu te mândri! Tu posteşti cu darul Meu, iar acesta posteşte silindu-se pe sine; acum se învaţă a posti. Şi mai mare plată are el, care ţine trei zile, luptându-se cu puterea lui, decât tu, care posteşti cu darul Meu 40 de zile. Pentru că a se învăţa omul a posti este o luptă şi trebuie voinţă. Dai voinţă, iei putere! În măsura în care voieşte omul, Dumnezeu îl ajută.

***

Îmi povestea unul, săracul, care a stat într-o pădure: „Am ţinut post – zice – până sâmbăta, şi vineri seara spre sâmbătă atâta sete îmi era, că-mi venea gândul măcar să ling o frunză de aceea cu rouă. Dar am zis: Nu! Dacă am lins o frunză, am pierdut postul şi nu vreau”.

S-a luptat săracul până a doua zi aşa. Pe la ora zece, a adus oleacă de apă dintr-un pârâu şi a băut. Şi mă uitam: Care vrea şi are dragoste se luptă; şi după măsura voinţei şi a credinţei lui, Dumnezeu îi dă dar. Mai târziu nu mai simte atâta osteneală.

(Arhimandrit Ilie Cleopa, Ne vorbește Părintele Cleopa, ediția a 2-a, vol. 3, Editura Mănăstirea Sihăstria, Vânători-Neamț, 2004, pp. 108-110)

Arhimandritul Arsenie Papacioc - Măreția călugăriei

Pr. Cleopa: La cuviosul Paisie cel mare a venit la miezul nopţii Constantin cel mare, împăratul creştinilor. Strălucea ca soarele!

Şi zice Cuviosul Paisie: „Mata eşti Hristos?”

„Nu sunt Hristos! Paisie, ferice de voi şi de toţi care vor răbda în mănăstire până la sfârşit! Eu am mare slavă, am făcut atâtea biserici, am dat libertate creştinismului, am văzut Sfânta Cruce pe cer, am scos de la închisoare atâtea mii de călugări şi preoţi, am palate de aur..., dar nu sunt unde sunt călugării! Acolo unde sunt călugării nici nu pot privi! Atâta slavă au adevăraţii călugări!”

Pr. Arsenie: Se spune despre Sfânta Elena, mama împăratului, că servea călugăriţele în genunchi, că zicea: „Eu sunt împărăteasa unui împărat stricăcios, dar voi sunteţi împărătesele lui Hristos!”

Vă daţi seama! Lucrul acesta, părinţilor, nu este o glumă sau alegorie, ci este un adevăr. Suntem miresele lui Hristos! Pe cine să iubească mai mult un mire, decât pe mireasa lui? Nu aţi observat, pe apostoli întâi i-a numit „slugi” şi pe urmă i-a numit „fraţii Mei”! Suntem acolo unde trebuie să fim. Poziţia călugărilor este mare pe suprafaţa pământului.

(Ne vorbește Părintele Arsenie, ediția a 2-a, vol. 2, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2010, pp. 141-142)

Nicolae Pintilie - Sfântul Paisie cel mare și coșurile cu trei torți

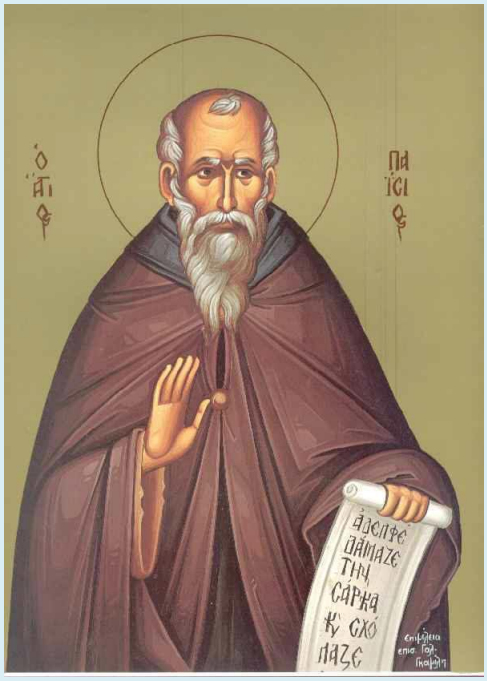

Primele frământări în cadrul Bisericii creştine au fost legate de credința în Persoanele Sfintei Treimi. Cunoscute sunt ereziile lui Apolinarie din Laodiceea, continuate și dezvoltate de către preotul Arie din Alexandria. Chiar dacă învățăturile greșite au fost condamnate la primul sinod ecumenic de la Niceea din anul 325, acestea au mai persistat un timp - mai ales în zonele rurale din Egipt.

În viața Sfântului cuvios Paisie cel mare, prăznuit de către Sfânta Biserică pe 19 iunie, există o întâmplare care scoate în evidență faptul că dogma Sfintei Treimi încă nu era înțeleasă deplin: „Un bătrân oarecare locuia într-un sat ce se învecina cu părţile Egiptului. Acela, rătăcindu-se din neştiinţă, zicea că se cuvine creştinilor să cinstească şi să slujească numai Tatălui şi Fiului, iar Sfântului Duh să nu-i slujească, nici să-I zică Dumnezeu. Însă, Domnul i-a descoperit Cuviosului Paisie relele cugetări ale aceluia şi satul în care locuia.

Şi, îndată, dumnezeiescul Paisie, făcând o mulţime de coşniţe cu trei urechi, le-a luat şi le-a dus către acel bătrân. Deci, văzând coşniţele cu trei urechi şi necunoscând pe Paisie, oamenii se minunau şi se mirau mult de facerea coşniţelor şi întrebau ce sunt acelea şi ce are de gând să facă cu ele?

Iar el a zis: Voiesc să le vând.

Atunci, iarăşi l-au întrebat: De ce le-ai făcut cu trei urechi?

El a zis: Fiindcă sunt prieten şi iubitor al Sfintei Treimi şi se cade să arăt cu lucrurile cele trei feţe ale Sfintei Treimi, să o laud şi să o slăvesc în trei ipostasuri.

Acestea zicându-le pe scurt dumnezeiescul Paisie, bătrânul şi toţi câţi se aflau acolo au cunoscut adevărul.

Iar dumnezeiescul Paisie, cu glas îndrăzneţ a răsturnat toate cuvintele cele hulitoare ale ereticilor şi le-a arătat mai neputincioase decât ţesătura păianjenului, iar dreapta credinţă le-a arătat-o mai pe larg şi cu mai multe pilde, şi întipărind-o în inimile lor, i-a adus la adevărata cunoştinţă a Sfintei Treimi."

(extras din: Vieţile sfinţilor)

Pr. Eugeniu Rogoti - Sfântul Paisie cel mare, cuviosul vorbitor cu îngerii

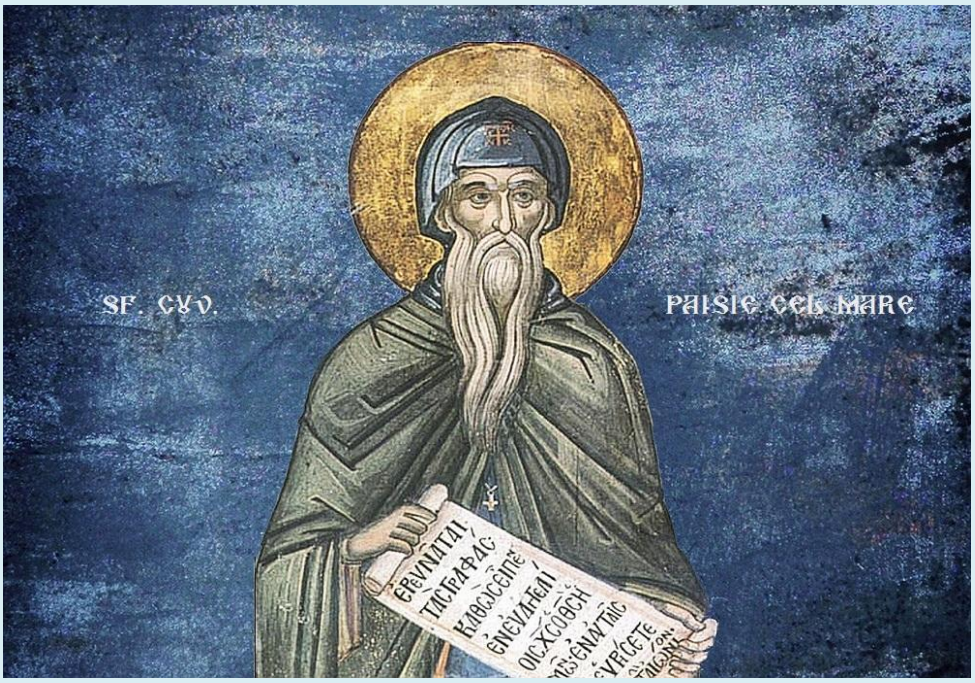

Biserica Ortodoxă săvârşeşte astăzi pomenirea cuviosului Paisie cel mare, vieţuitor în pustia Nitriei din Egiptul monahilor veacului al IV-lea. Ucenic al lui Avva Pamvo, cuviosul Paisie a devenit, prin truda vieţuirii monahale, un adevărat Avva la care veneau creştini din toate părţile pentru a primi cuvânt de mângâiere şi învăţătură. Abţinerea aproape totală de la hrană şi de la somn l-au dus pe Avva Paisie pe culmi nebănuite ale sporirii duhovniceşti, aşa cum ne spune viaţa lui, scrisă de ucenicul Ioan Colovul.

Sfântul Ioan Colovul, contemporan al lui Avva Paisie cel mare, i-a descris amănunţit viaţa, aşa cum a făcut Sfântul Atanasie cu viaţa lui Avva Antonie cel mare.

Potrivit acestei descrieri, Paisie s-a născut într-o familie de oameni credincioşi, iar după moartea tatălui, el fiind mezinul, printr-o vedenie pe care a avut-o mama lui, adolescentul a fost adus la mănăstire, fiind închinat lui Dumnezeu. A ucenicit pe lângă Avva Pamvo din pustia Nitriei, Egipt, care la rândul său ucenicise pe lângă marele Antonie.

La îndemnul părintelui său duhovnicesc, Paisie vieţuieşte timp de trei ani fără a ridica privirea din pământ, pentru a scăpa de ispita vederii.

După moartea Avvei Pamvo, pomenit în data de 18 iulie, Paisie se însingurează, mâncând din ce în ce mai puţin, pentru a spori duhovniceşte. Ajunge să primească daruri cu totul ieşite din comun pentru râvna lui, fapt care îl face cunoscut în întreaga pustie egipteană.

Se desparte de fratele Ioan Colovul şi merge să se nevoiască de unul singur în pustie. Acolo este cunoscut pentru faptele sale minunate de pustnicie şi mulţi alţi monahi vin să locuiască în jurul peşterii în care stătea el. Aşa se formează o adevărată comunitate de monahi care vieţuiau fiecare la chilia lui.

În una din vedeniile pe care le avusese în peştera sa, Paisie primeşte de la Însuşi Mântuitorul Hristos vestea că acea pustie va fi plină de vieţuitori pe care Dumnezeu îi va îngriji ca să aibă cele necesare vieţii.

Învăţătura principală a cuviosului Paisie era ca monahul să asculte întru totul de stareţul său şi să nu facă nimic după voia proprie. Mai târziu, din cauza înmulţirii monahilor în jurul peşterii sale, cuviosul s-a mutat din nou, şi mai departe, pentru a se nevoi în linişte. În această perioadă, ne spune Ioan Colovul, Avva Paisie a fost răpit la cer, unde s-a împărtăşit în chip nevăzut de dumnezeieştile Taine.

Avva Paisie a primit de la Dumnezeu poruncă să nu fugă de oameni, ci să le dedice şi acestora timp pentru a-i îndruma şi îmbărbăta.

***

Odată, un ucenic neascultător al unui bătrân a murit şi bătrânul a avut vedenie că sufletul acestuia s-a dus în iad.

Pentru aceasta, bătrânul respectiv a ţinut post aspru timp de patruzeci de zile, rugând pe Mântuitorul să scoată din iad pe ucenicul lui. În vedenie, însă, Domnul i-a spus că hotărârea Sa fusese ca sufletul aceluia să fie în iad până la venirea Sa întru slavă pe norii cerului. Bătrânul a considerat că nu s-a rugat şi nu a postit destul şi a repetat postirea sărindarului, dar răspunsul a fost acelaşi din partea lui Dumnezeu. Atins de întristarea care duce la deznădejde, bă-trânul a mers la Avva Paisie ca să-i ceară să se roage împreună cu el pentru ucenicul neascultător.

Făcând cei doi aşa, Mântuitorul i S-a arătat lui Paisie, care L-a rugat să facă atunci aşa cum a hotărât, pentru că El este Dumnezeu şi face câte voieşte. Astfel, bătrânul a avut atunci o vedenie în care Mântuitorul a coborât de pe norii cerului întru slavă şi l-a scos din iad pe ucenic. Mare a fost bucuria bătrânului şi mulţumirea către Avva Paisie, mijlocitor şi rugător pentru toţi cei care se află în nevoi.

***

Altă dată, ne spune viaţa cuviosului Paisie, la acesta a venit un avvă din Siria care întrebase cine mai este nevoitor ca el şi primise răspuns despre Paisie din Egipt. Cum cei doi vorbeau limbi diferite, Avva Paisie s-a rugat lui Dumnezeu să-i dea înţelegerea limbii siriene, apoi au vorbit despre petrecerea duhovnicească. După plecarea părintelui sirian, un tânăr monah a vrut să-l ajungă din urmă ca să-i ceară binecuvântare, dar Paisie i-a spus să nu încerce, pentru că acela mergea ca pe un nor uşor şi era deja la mare distanţă, spre casa lui.

***

Unul din ucenicii Sfântului Paisie, mergând în cetate să vândă rucodelia, a intrat în discuţii cu un evreu care i-a spus că Mesia abia urmează să vină.

Intrând în inima lui îndoiala, Paisie a început să-l ignore în pustie. La întrebarea ucenicului de ce este tratat astfel, Avva i-a răspuns că, din cauza îndoielilor din inima lui despre Mântuitorul, harul Botezului l-a părăsit pe acela şi el nu mai poate fi considerat creştin.

Ucenicul a căzut la picioarele bătrânului cu lacrimi şi i-a cerut ajutor ca să primească din nou harul creştinilor. Avva s-a îndurat de el şi L-a rugat pe Milostivul Dumnezeu să-l întoarcă pe ucenic în rândul creştinilor.

***

Un alt ucenic tânăr i s-a plâns bătrânului Paisie că e chinuit de diavol prin patima desfrânării şi a gândurilor deşarte. Avva i-a răspuns că nimic din aceasta nu este adevărat, ci el singur se chinuieşte pentru că nu face ascultare şi că diavolul nici nu şi-a pus problema să-l ispitească, nefiind nevoie. L-a învăţat din nou pe tânăr cum să ducă lupta duhovnicească împotriva propriilor porniri şi abia de atunci va fi ispitit de diavol.

Când s-a întâmplat acest lucru, bătrânul s-a rugat pentru ucenic şi Domnul a trimis un înger care să-l întărească şi să reziste ispitelor.

&&&

La adânci bătrâneţi, a plecat în pace la Hristos Domnul.

Stihiră la Laude din slujba Sfântului cuvios Paisie cel mare: „Zburând împrejurul crugurilor cereşti, prin îndumnezeita ta viaţă, o Paisie, părinte, ai intrat în nor, prin

care cu adevărat, nu prin chipuri umbroase, ci prin dar te-ai arătat lui Dumnezeu, cuvioase, primind în sineţi strălucirea”.

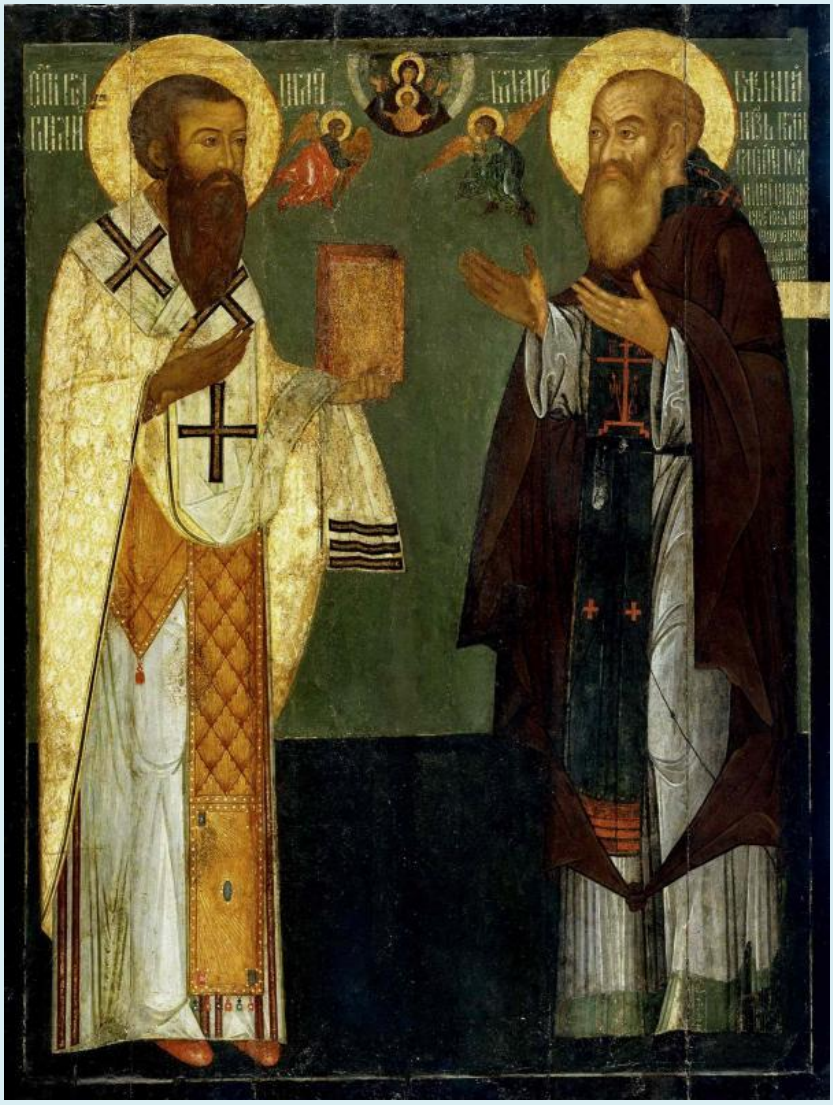

Vasile Arcanu - Acasă la Sfântul Paisie cel mare

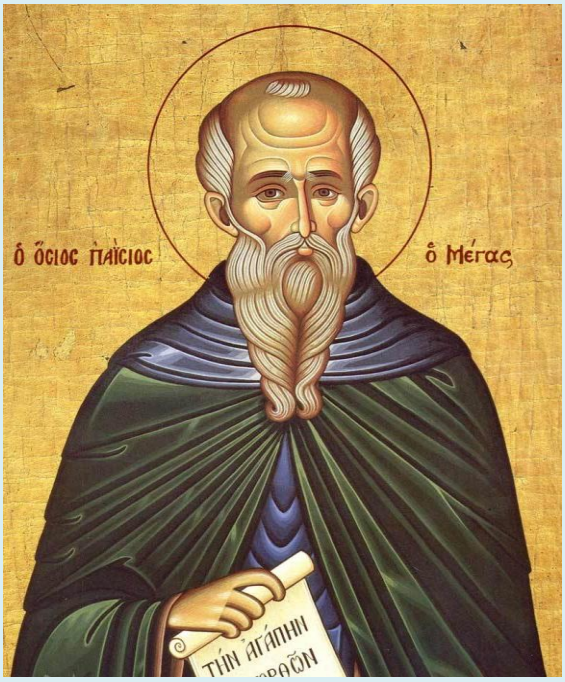

Se spune că, traversând un braţ al Nilului şi ajungând în deşertul Shihet (în graiul copţilor), Wadi-El-Natrun (în cel al arabilor), Mântuitorul Iisus a binecuvântat locul şi i-a spus mamei Sale aceste cuvinte: „O, Maica mea, să ştii că în acest deşert vor locui mulţi călugări, asceţi şi nevoitori, şi toţi aceştia Îi vor sluji Domnului, asemenea îngerilor!“

Ne aflăm în deşertul din nord-vestul Egiptului, în Wadi-El-Natrun, una dintre cele trei zone ale faimosului pustiu, cuprinzând Kellia, Scitia şi Nitria, unde, pe la sfârşitul secolului al III-lea, au apărut simultan primele forme de viaţă monahală din lume. Tot aici au fost localizaţi Sfinţii Părinţi la care face referire „Patericul Egiptean“.

În prezent, Wadi-El-Natrun este considerată a fi un fel de reşedinţă a Patriarhiei Ortodoxe Copte a Alexandriei şi Egiptului. Nitria a fost fondată ca zonă monastică de către Anba (abba) Amun (vieţuitor din secolul al III-lea) şi s-a păstrat datorită faptului că a fost mereu populată de călugări. Aglomeraţia din Nitria l-ar fi determinat pe Abba Amun să creeze o a doua zonă monastică aflată la doar 18 km, numită Kellia. Acesta este unul dintre cele mai importante locuri arheologice creştine din lume, unde au fost descoperite nu mai puţin de 1.600 de edificii construite pe o suprafaţă de 100 kilometri pătraţi, într-un răstimp de doar 300 de ani.

„Diamante“ de mult preţ

Mănăstirea coptă ortodoxă „Sfântul Paisie cel mare“ se află într-o zonă deosebit de frumoasă, cu un potenţial turistic imens, recunoscută la scară planetară. Această zonă este un tezaur ce adăposteşte „diamante“ de mult preţ pentru credincioşi.

În Mănăstirea „Sfântul Macarie“ se află moaştele Sfântului Macarie egipteanul, ale Sfântului Macarie alexandrinul, ale Sfântului Macarie cetăţeanul, mormântul şi o parte din moaştele Sfântului prooroc Ioan Botezătorul.

În Mănăstirea Sfântul „Paisie cel mare“ se găsesc moaştele Sfântului Paisie cel mare.

În Mănăstirea Deir-El-Surian găsim copacul Sfântului Efrem Sirul şi părticele din mai multe moaşte de sfinţi, iar la Mănăstirea El Baramous se află moaştele Sfinţilor Maxim, Dometie, Moise Arapul sau cel negru şi ale Sfântului mare mucenic Gheorghe. De jur împrejur, totul este împânzit de nisip.

Ne aflăm în partea vestică a deşertului Sahara şi, cum era şi firesc, în astfel de condiţii vitrege, pentru oricare pelerin, mănăstirea pare mult mai aproape de miracol, decât de realitate. Pe bună dreptate, această mănăstire poate fi considerată o adevărată oază cu vestigii istorice şi culturale de mare importanţă, ce deschide un orizont în spiritualitatea creştină.

Numeroşi sunt cei care au păşit pragul acestei mănăstiri, cum la fel de sonore sunt numele unora dintre ei.

Jean Coppin (1615-1690) a fost aici în 1638, Thevenot în 1657, Wansleben în 1672, Sicard în 1712. Granger a făcut o călătorie în 1730, Sonnini în 1778, Andreossy în 1799 şi Curzon în 1837. În 1839, Tattam făcea o evaluare a manuscriselor din arhiva mănăstirii, iar în 1843, Wilkinson descoperea doar 13 călugări în mănăstire şi locul cu „cea mai bună apă din lume“.

În 1875 însă, când faimosul Junkers a cerut permisiunea autorităţilor de a vizita mănăstirea, acest lucru i s-a refuzat, deoarece europenii dinaintea sa ar fi furat mai multe documente de valoare de aici.

Ales de Dumnezeu

Cuviosul Paisie cel mare, a cărui pomenire se face la 19 iunie, potrivit calendarului ortodox, sau Anba (Abba) Bishoy (Pishoy) cum îi spun creştinii copţi, s-a născut pe 8 abib (15 iulie, după calendarul nostru), în jurul anului 320, după Hristos, într-un orăşel din Delta Nilului.

Orăşelul în care a văzut lumina zilei se numea Shansa sau Shensa, din provincia Menoufeya, părinţii săi fiind „cinstitori de Dumnezeu, învăţaţi în credinţa lui Hristos, având multă bogăţie şi împodobiţi cu străluciri, care au învăţat cu silinţă şi pe fiii lor întru sporirile cele dumnezeieşti şi omeneşti“.

Întrucât tatăl a murit de tânăr, Paisie, alături de fraţii lui, a rămas în grija mamei sale, care era foarte tristă. Atunci, un înger i s-a arătat în vis acesteia, transmiţându-i un mesaj divin: „Domnul vrea să-i dăruieşti unul dintre copiii tăi, ca să-i servească Lui“. Plină de smerenie, dar şi de teamă, femeia i s-a adresat, rostind cuvintele: „Doamne, ia-l pe care vrei tu!“

Şi atunci, îngerul l-a luat de mână pe Sfântul Paisie, spunând: „Pe fiul tău, Paisie, l-a ales Domnul, ca să slăvească şi să laude sfânt numele Său cel lăudat în vecii vecilor; acesta este plăcut lui Dumnezeu“. Fiind mic şi foarte plăpând, mama sa i-a cerut îngerului să aleagă altul care să se poată achita de toate sarcinile pe care i le va da Domnul, însă „el este cel ales de Dumnezeu, iar puterea Sa în cei slabi se arată!“, a replicat îngerul.

3 ani nu s-a uitat în sus

Când a împlinit 20 de ani, Paisie a luat calea pustiului Sahara, locul său de nevoinţă fiind la început Mănăstirea Shiheet (sau Scete). Alături de un alt novice, cel care avea să devină Sfântul Ioan cel scund (Yehness, în graiul copţilor), tânărul Paisie a fost luat în ucenicie de Sfântul Pamvo (Anba Bamouyah sau Pambo ori Bemwah, prăznuit în calendarul nostru la 18 iulie).

Sfătuit de învăţătorul său să nu se uite la faţă de om, Paisie a petrecut trei ani neuitându-se în sus, ci ţinând întotdeauna capul plecat.

În perioada cât a stat aici, se spune că, Sfântul Paisie ar fi găsit manuscrisul original al Profetului Ieremia. Din acest motiv i s-a atribuit numele Paisie, ieremianul.

Când învăţătorul său a fost chemat la ceruri, Paisie a cerut Domnului să-l îndrume spre ce va face în continuare. Şi Domnul i-a trimis un înger care i-a îndreptat paşii către mănăstirea ce-i avea să-i poarte numele.

Zi şi noapte, Sfântul Paisie se îndeletnicea cu postul şi rugăciunea, meditând la Legea Domnului. Aşa se face că, ani buni, s-a dedicat organizării acestei mănăstiri, cu ajutorul călugărilor şi asceţior de aici. Bunul său renume avea să depăşească graniţele Egiptului, făcând ca el să fie vizitat de mulţi pelerini, printre care şi Sfântul Efrem Sirul, sosit aici tocmai din părţile Siriei.

Alături de Sfântul Ioan cel scund, vrednicul de pomenire Paisie a gustat din experienţa unică a vieţuirii într-o peşteră săpată de mână omenească, undeva în subsolul bisericii mănăstirii vecine, Deir-El-Sourian.

Mai presus de trup

Tradiţia mai spune că, pe vremea când vieţuia în peştera din interiorul bisericii Mănăstirii Deir-El-Sourian, Sfântul Paisie cel mare a fost vizitat de Însuşi Mântuitorul Iisus Hristos. Atunci, din prea plinul inimii sale, a făcut un gest mai puţin întâlnit în deşert, acela de a spăla picioarele musafirului său! Imediat ce a şters picioarele Domnului şi după ce a plecat, Paisie a băut cu mare poftă apa sfântă din ligheanul în care a spălat picioarele Sale… Şi tot tradiţia spune că de îndată s-a făcut începător al vieţuirii cele supraomeneşti, exact aşa cum suna profeţia pruncului Iisus când a trecut cu familia sfântă prin aceste locuri.

Acasă, în Wadi-El-Natroun

În anii 407-408, când triburile de berberi au invadat aceste locuri, Sfântul Paisie a părăsit zona, stabilindu-se în muntele Ansena. În Antinoopolis (o localitate situată lângă oraşul Mallawi, căruia astăzi arabii îi spun Deir-El-Barsha) el avea să-l întâlnească pe Sfântul Paul de Tammah (căruia i se mai spune Tamweh sau Tamwa). Cei doi stâlpi ai spiritualităţii din pustia egipteană aveau să locuiască împreună, şi buna lor frăţietate duhovnicească avea să facă astfel încât ei să rămână nedespărţiţi, Dumnezeu promiţând că vor rămâne pe veci alături.

Cuviosul Paisie s-a mutat la ceruri în anul 417. După persecuţii, creştinii de atunci au luat cele două trupuri şi le-au aşezat în Mănăstirea „Sfântul Paisie“.

Asemenea Mănăstirilor Sfântul Macarie cel mare, Baramous (Romanilor) şi a Sfântului Ioan cel scund, această sfântă mănăstire a avut de suferit de pe urma

celor cinci atacuri ale berberilor. Conducătorul lor a ordonat distrugerea acestor mănăstiri pe vremea patriarhului Andronic (616-623). Când a luat sfârşit ofensiva berberilor, patriarhul Veniamin I (623-662) a reconstruit aceste Sfinte mănăstiri. Practic, în secolele VIII-XI, majoritatea mănăstirilor din zona Wadi El Natroun au fost reconstruite sau restaurate.

Moaştele celor doi „corifei“ ai creştinismului ortodox vor fi strămutate de la Alexandria în Wadi-El-Natroun, abia în secolul al IX-lea. Trupul intact al Sfântului Paisie se păstrează şi astăzi lângă moaştele Sfântului Paul de Tammah.

„Mare Părinte al deşertului“

Sfântul Paisie a trăit în vremurile de „aur“ ale creştinismului, între 320-417, după Hristos. A dus o viaţă ascetică deosebită, asemănătoare cu cea a îngerilor. A dat dovadă de dragoste faţă de semeni şi simplitate. A săvârşit mari minuni, atât în viaţă, cât şi după.

Despre Sfântul Paisie se spune că a fost unul dintre acei puţini pentru care Dumnezeu ţinea lumea în timpul său, fiind supranumit „Marele Părinte al deşertului“. Este destul de greu de spus dacă Sfântul Paisie a ales acest spaţiu pentru nevoinţă sau deşertul l-a ales pe el. Cert este că a dat acestui spaţiu propria-i identitate.

Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Paisie cel mare

https://www.youtube.com/watch?v=JxD7IEu6Xm0

Mănăstirea Sfântul Paisie cel mare se află în pustia "Wadi-El-Natrun", din nord-vestul Egiptului, cuprinzând Kellia, Schetia şi Nitria, unde, spre sfârşitul secolului al III-lea, au apărut primele forme de viaţă monahală din lume.

Sfântul Paisie cel mare s-a născut în anul 320, în localitatea Shansa, din Egipt, şi a trecut la cele veşnice în ziua de 15 iulie 417, pe când se nevoia în Muntele Ansena. Mănăstirea numită după numele său, în care sunt păstrate Sfinte sale moaşte, se află în partea de est a pustiului, fiind una dintre cele mai importante mănăstiri creştine din Egipt.

Mănăstirea Sfântul Paisie cel mare

Primul aşezământ monahal din acest loc a fost întemeiat chiar de către Sfântul Cuvios Paisie cel mare, pe care copţii îl numesc "Avva Bishoi", în secolul al IV-lea.

După data de 15 iulie 417, când Cuviosul Paisie a trecut la cele veşnice, Sfântul Isidor Pelusiotul a mutat Sfintele sale moaşte, precum şi pe cele ale cuviosului

Pavel de Tammah, într-o mănăstire din Deir El Barsha, care există până astăzi, în apropiere de localitatea Mallawi.

În data de 13 decembrie 841, papa Yusab I al copţilor a mutat moaştele celor doi Sfinţi în actuala mănăstire, aflată în valea Wadi-El-Natrun, adică în pustia Schetia.

Potrivit tradiţiei, se spune că, încercând să mute doar moaştele Sfântului Paisie, barca în care acestea au fost aşezate nu s-a urnit din loc, pentru a traversa Nilul, până ce nu au fost aduse şi moaştele Sfântului Pavel. Cinstitele trupuri ale celor doi sfinţi se păstrează încă şi astăzi în Mănăstirea Sfântul Paisie cel mare.

Mănăstirea Sfântul Paisie cel mare a fost atacată şi pustiită de cinci ori, de către barbari. Prin secolul al XV-lea, scriitorul Al-Maqrizi susţine că cea de-a patra pustiire a mănăstirii a avut loc în vremea papei Andronic (616-2623). După această pustiire, se crede că papa Veniamin I (623-662) este cel care ar fi reconstruit mănăstirea. După ce atacurile barbare au încetat definitiv, în secolul al IX-lea, trupurile celor doi Sfinţi cuvioşi au fost aduse înapoi în mănăstire.

Ultima pustiire a mănăstirii a avut loc în anul 1096, când toţi călugării acesteia au fost omorâţi sau au fugit în alte mănăstiri din zonă. Atunci, sub papa Veniamin al II-lea (1327-1339), mănăstirea a fost amplu reparată şi consolidată, furnicile fiind cele care au contribuit mult la afectarea structurii de rezistenţă a vechilor clădiri, care era din lemn.

Incinta mănăstirii, având o lungime de 166 de metri, de la vest la est, şi o lungime de 95 de metri, de la nord la sud, este împrejmuită cu un zid de piatră, având înălţimea de zece metri şi grosimea de doi metri, construit în secolul al IX-lea. În mijlocul mănăstirii se înalţă un turn din piatră, construit în secolul al V-lea, pentru a supraveghea mănăstirea, faţă de atacurile barbarilor.

Iniţial, mănăstirea avea patru uşi de acces, câte una pe fiecare latură a zidului împrejmuitor. Astăzi, însă, din cele patru uşi s-au mai păstrat doar două, cea dinspre nord şi cea dinspre sud. Uşa principală de acces, cea din partea nordică a mănăstirii, care îşi păstrează până astăzi culoarul şi turnul original, este cea mai frumoasă şi bine păstrată din întreaga vale pustnicească.

Actualul ansamblu monahal cuprinde cinci biserici, cea mai mare dintre acestea fiind închinată Sfântului Paisie cel mare. Celelalte patru sunt închinate Maicii Domnului, Sfântului Iskhiron, Sfântului Gheorghe şi Sfântului Arhanghel Mihail.

O clădire mare a fost construită în incinta mănăstirii, pe la începutul secolului al XX-lea, însă papa Shenuda al III-lea a înlocuit-o cu un aşezământ modern, cu trei etaje.

În interiorul mănăstirii se află o fântână numită "Fântâna martirilor". Potrivit unei vechi tradiţii, în această fântână şi-au spălat barbarii săbiile, după ce i-au omorât pe cei 49 de cuvioşi din Schitia. Tot în această fântână au aruncat, mai apoi, cinstitele trupuri ale mucenicilor, înainte ca acestea să fie luate de creştini şi aşezate în Mănăstirea Sfântul Macarie cel mare, din apropiere.

Prin purtarea de grijă a papei Shenuda al III-lea, mănăstirea închinată Sfântului Paisie cel mare a început să se dezvolte şi mai mult, în ultima vreme, cumpărând şi cultivând terenuri din apropiere. Bisericile şi clădirile originale au fost restaurate, altele noi fiind adăugate. Chiliile pentru monahi, arhondaricul şi reşedinţa episcopală au fost amenajate, iar zidurile şi porţile de intrare au fost reîntărite.

Radu Alexandru - Moaştele Sfântului Paisie cel mare

Moaştele Sfântului Paisie cel mare se găsesc în Mănăstirea Coptă "Sfântul Paisie cel mare“ din Wadi-El-Natrun, una dintre cele trei zone aflate în nord-vestul Egiptului, cuprinzând Kellia, Schetia şi Nitria, unde, spre sfârşitul secolului al III-lea, au apărut simultan primele forme de viaţă monahală din lume. În prezent, Wadi-El-Natrun este considerată a fi un fel de reşedinţă a Patriarhiei Ortodoxe Copte a Alexandriei şi Egiptului.

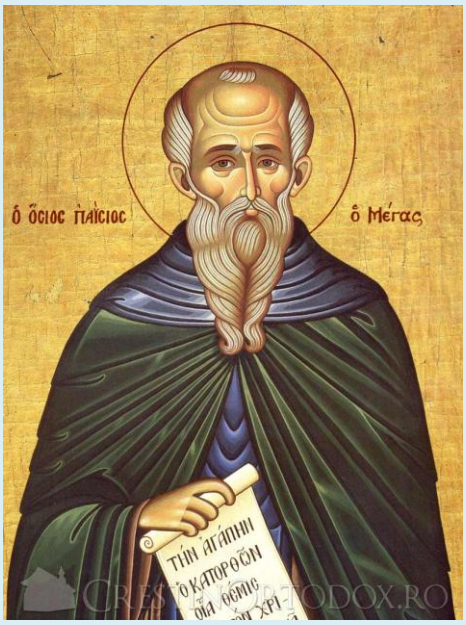

Sfântul Paisie cel mare, pomenit în Biserica Ortodoxă pe 19 iunie, sau Anba (Abba) Bishoy (Pishoy) cum îi spun creştinii copţi, este unul din Părinţii la care face referire "Patericul Egiptean“. S-a născut pe 8 abib (15 iulie, după calendarul nostru), în jurul anului 320, într-un orăşel din Delta Nilului, într-o familie creştină.

La vârsta de 20 de ani, Paisie a luat calea pustiului Sahara, locul său de nevoinţă fiind la început Mănăstirea Shiheet (sau Scete). Alături de un alt novice, cel care avea să devină Sfântul Ioan cel scund (Yehness, în graiul copţilor), tânărul Paisie a fost luat în ucenicie de Sfântul Pamvo (Anba Bamouyah sau Pambo ori Bemwah, prăznuit în calendarul nostru la 18 iulie).

Sfătuit de învăţătorul său să nu se uite la faţă de om, Paisie a petrecut trei ani neuitându-se în sus, ci ţinând întotdeauna capul plecat.

În perioada cât a stat aici, se spune că, Sfântul Paisie ar fi găsit manuscrisul original al Profetului Ieremia. Din acest motiv i s-a atribuit numele Paisie ieremianul.

Zi şi noapte, Sfântul Paisie se îndeletnicea cu postul şi rugăciunea, meditând la Legea Domnului. Aşa se face că, ani buni, s-a dedicat organizării acestei mănăstiri, cu ajutorul călugărilor şi asceţilor de aici.

Alături de Sfântul Ioan cel scund, vrednicul de pomenire Paisie a gustat din experienţa unică a vieţuirii într-o peşteră săpată de mână omenească, undeva în subsolul bisericii mănăstirii vecine, Deir-El-Sourian.

Tradiţia mai spune că, pe vremea când vieţuia în peştera din interiorul bisericii Mănăstirii Deir-El-Sourian, Sfântul Paisie cel mare a fost vizitat de Însuşi Mântuitorul Iisus Hristos.

În anii 407-408, când triburile de berberi au invadat aceste locuri, Sfântul Paisie a părăsit zona, stabilindu-se în muntele Ansena. În Antinoopolis (o localitate situată lângă oraşul Mallawi, căruia astăzi arabii îi spun Deir-El-Barsha) el avea să-l întâlnească pe Sfântul Paul de Tammah (căruia i se mai spune Tamweh sau Tamwa).

Cei doi stâlpi ai spiritualităţii din pustia egipteană aveau să locuiască împreună şi buna lor frăţietate duhovnicească avea să facă astfel încât ei să rămână nedespărţiţi, Dumnezeu promiţând că vor rămâne pe veci alături.

Cuviosul Paisie s-a mutat la ceruri în anul 417. Sfântul Isidor Pelusiotul a mutat apoi moaştele Sfântului Paisie şi pe cele ale Sfântului Pavel de Tammah, în Mănăstirea Sfântului Pishoy din Deir El Barsha, care exista până astăzi, în apropiere de Mallawi.

Pe 13 decembrie 841, Papa Iosif I al copţilor, a mutat trupului Sfântului Paisie şi pe cel al Sfântului Pavel în pustia Schetică.

Se spune că iniţial au încercat să mute numai moaştele Sfântului Paisie cel mare, însă când l-au urcat pe barca pe care urmau să traverseze Nilul, aceasta nu s-a mişcat până nu au adus şi moaştele Sfântului Pavel de Tammah.

În prezent, trupul intact al Sfântului Paisie se păstrează şi astăzi lângă moaştele Sfântului Paul de Tammah, în biserica mare a Mănăstirii Copte Sfântul Paisie din Deşertul Nitrian.

În ziua pomenirii Sfântului Paisie cel mare (15 iulie potrivit în calendarul copt), an de an, mii de credincioşi copţi vin în pelerinaj la această mănăstire, pentru a primi binecuvântarea şi mijlocirea sfântului.

Peştera Sfântului Paisie cel mare

Peştera Sfântului Paisie cel mare este locul sfinţit de rugăciunile marelui ascet egiptean, mult iubitor de Hristos şi cu dragoste fierbinte pentru întreaga făptură. Această peşteră se află în Mănăstirea Sirienilor, numită între localnici şi Mănăstirea Sfântul Paisie cel mare, aşezată în renumita vale din Deşertul Nitriei - Wadi El Natrun.

Valea din Deşertul Nitriei este acea renumită zonă, numită în Patericul Egiptean drept "Valea Schiturilor", sau "Valea Schiţiotilor". Valea cu pricina se află în regiunea Beheira, în partea de nord-vest a Egiptului, cuprinzând renumitele aşezări din Kelia, Sciţia şi Nitria.

Mănăstirea Sfântul Paisie cel mare din Deşertul Nitriei este una dintre cele mai importante mănăstiri creştine din Egipt. Aceasta păstrează, pe lângă Peştera Avvei Paisie cel mare şi moaştele acestuia, spre închinare şi ocrotire.

Sfântul Paisie cel mare - Avva Bishoi

Oare cine nu a auzit măcar unul dintre cuvintele Avvei Paisie cel mare, păstrate, în parte, în Patericul egiptean?! Minunate sunt cuvintele izvorâte din inima sa, dar şi mai minunată vieţuirea lui cea închinată lui Hristos şi dragostei pentru toţi oamenii.

Paisie cel mare s-a născut în Egipt, în localitatea Shensa, la data de 15 iulie 320, într-o familie de creştini foarte înstăriţi şi iubitori de Dumnezeu. El era cel mai mic şi cel mai prăpădit dintre fraţii săi. Cu toate acestea, după cum ştim că Domnul le alege pe cele slabe ale lumii, spre a le ruşina pe cele tari şi mândre ale ei, tot aşa s-a întâmplat şi cu tânărul Paisie.

Rămasă văduvă şi cu mari greutăţi în creşterea copiilor, mamei lui Paisie i se arată un înger al Domnului şi îi spune: "Pe fiul tău cel mic, Paisie, l-a ales Domnul, ca să slăvească şi să laude sfânt numele Său cel lăudat în vecii vecilor. Acesta este plăcut lui Dumnezeu."

Crescând tânărul Paisie, a crescut în el şi râvna monahală, astfel, nu după mult timp (cam pe la 20 de ani) el va fi tuns în monahism de Avva Pamvo. Sfătuit de acesta din urmă să nu se uite la faţă de om, călugărul Paisie a petrecut trei ani

neridicând privirea din pământ. Cuviosul şi Avva Paisie cel mare s-a mutat la ceruri în anul 417.

Avva Paisie cel mare a dus o viaţă încărcată de mari nevoinţe, după cum vedem încă şi astăzi privind peştera în care el a vieţuit atâta mulţime de ani, după trecerea la Domnul a părintelui său, Avva Pamvo.

Peştera acestui minunat nevoitor se află în Mănăstirea Sirienilor - Deir-El-Sourian, aşezată în Pustiul egiptean Wadi Natrun - Deşertul Nitriei. Peştera este săpată de mâna omului şi se află astăzi în subsolul bisericii centrale a mănăstirii. Se crede că în această peşteră el a vieţuit, pentru o vreme, alături de Sfântul Ioan cel scund.

Potrivit tradiţiei locului, acesta este locul unde s-au întâlnit doi mari sfinţi ai Bisericii lui Hristos: Sfântul Efrem Sirul şi Sfântul Paisie cel mare. Acesta este locul în care Sfântul Efrem Sirul a vizitat pe Bătrânul Paisie, spre cuvânt de folos şi binecuvântare. Viind văzător cu duhul, Avva Paisie a cunoscut mai dinainte venirea la el a Sfântului Efrem Sirul, drept pentru care el s-a rugat mult spre a primi de la Dumnezeu puterea de a vorbi limba siriană, spre a-şi odihni musafirul. După îndelungi nopţi de rugăciune, Avva Paisie cel mare a ajuns să vorbească, prin darul Duhului Sfânt, limba siriană, din care mai înainte nu ştia o iotă.

Ajungând la această peşteră, Sfântul Efrem Sirul şi-a înfipt toiagul său în nisip, la intrarea în peşteră. El a rămas aici vreme de o săptămână, bucurându-se de cuvintele marelui nevoitor, în rugăciune comună şi mari nevoinţe. La plecarea de aici, Toiagul Sfântului Efrem era deja înfrunzit, prinzând rădăcină în pământul uscat al deşertului. Aceasta s-a făcut spre a arăta binecuvântarea lui Dumnezeu pricinuită de întâlnirea celor doi mari sfinţi.

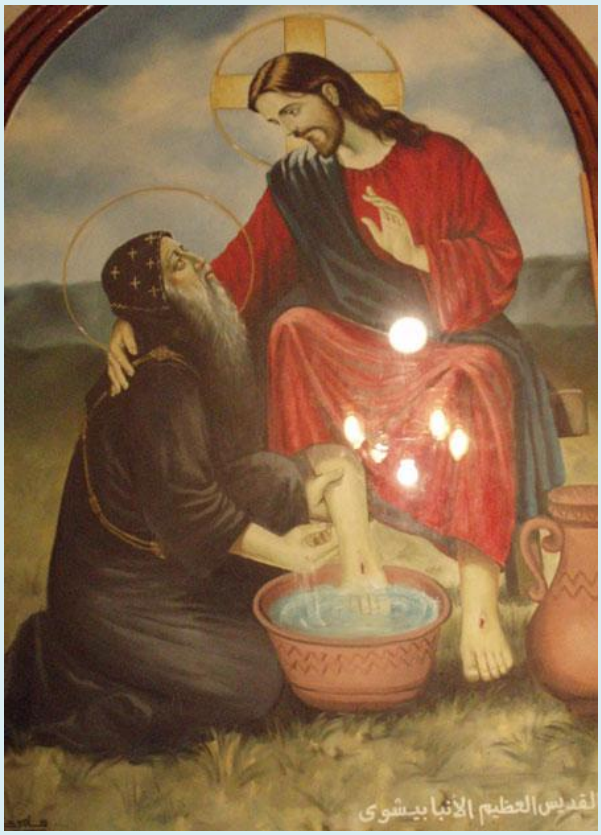

Astăzi, lângă peştera Sfântului Paisie cel mare se înalţă un copac de o grosime foarte mare, având o vechime de peste 16 secole. Acesta se crede că a rămas încă de atunci din toiagul înfipt în pământ de Sfântul Efrem Sirul, purtând acum numele de "Copacul Sfântului Efrem Sirul".

Legat de petrecerea în această peşteră a marelui nevoitor Paisie, se mai spune de Tradiţia locului că Însuşi Mântuitorului l-a vizitat pe sfânt, în vremea unei rugăciuni de noapte.

Din nespusa lui bucurie, Avva Paisie cel mare a luat puţina apă pe care o avea, extrem de greu de găsit în acele locuri uscate, şi a spălat picioarele musafirului său. Se spune că după ce a plecat musafirul, Paisie a băut acea apă, singura pe care o avea. Se crede că din acel moment şi mai mult a început sfântul să simtă prezenţa şi lumina lui Dumnezeu. Şi astăzi se mai păstrează o funie ce atârnă din bolta peşterii, aducând aminte de nevoinţele marelui Paisie, care se lega cu părul de această funie, spre a nu adormi la rugăciune.

Sfântul Paisie cel mare (Sec. IV) : Ascultarea aduce darul…

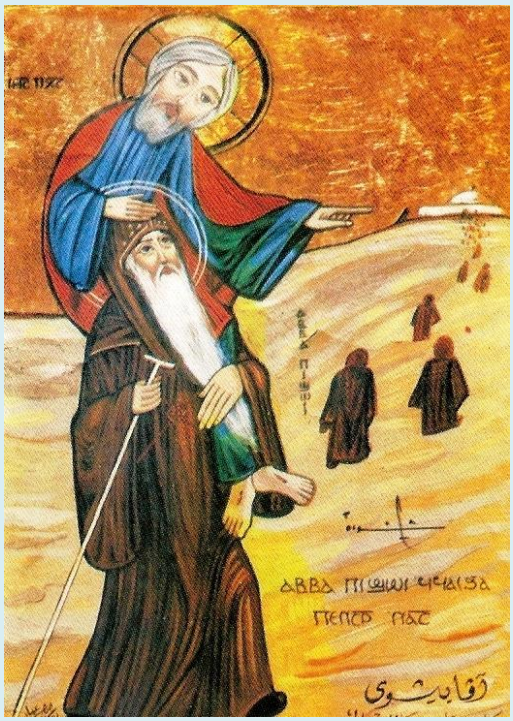

Odată rugându-se Sfântul Paisie în chilia sa, a mers la el Hristos cu doi îngeri, precum a mers şi la patriarhul Avraam, şi i-a zis: „Bucură-te, Paisie, astăzi trebuie să ne găzduieşti!” Iar Paisie, urmând patriarhului, i-a primit cu osârdie, însă nu se silea să pregătească mâncări şi băuturi ca Avraam, ci a găzduit pe Acela ce este pretutindeni cu socoteală curată.

Apoi, punând apă în spălătoare, a spălat - o, minune! pentru pogorârea cea desăvârşită a Domnului - preacuratele Lui picioare. Astfel, Paisie se silea cu osârdie la primirea de străini, iar Mântuitorul îi arăta lui cu iubire de oameni dragostea Sa cea mare. Şi fiindcă din bunătăţile primirii de străini nu este alta mai bineprimită decât a spăla cineva picioarele celor ce vin la el, şi aceasta a săvârşit-o Paisie, de aceea Mântuitorul a zis către dânsul: „Pace ţie, slugii Mele”, apoi S-a făcut nevăzut.

Iar dumnezeiescul Paisie, învăpăindu-se de dumnezeiasca dragoste a acelei vorbiri cu Mântuitorul, şi urmând pe Cleopa, adică având ca acela inima arzând, a alergat la apa aceea care a spălat picioarele Lui, pe care i-o lăsase Hristos ca un lucru mare şi vrednic de credinţă, şi a băut-o cu osârdie şi mare poftă, lăsând puţin şi ucenicului său, care era dus în Egipt.

Iar acela venind foarte ostenit din călătorie, cuviosul i-a zis: „Du-te fiule, la spălătoare şi bea apa ce este într-însa ca să stingi setea ce o ai din pricina arşiţei soarelui”.

Iar ucenicul a zis că va face după porunca lui, însă gândea altceva în inima sa, zicând în sine: „Eu am venit cu atâta arşiţă şi bătrânul, în loc să mă trimită la izvor ca să beau apă curată şi rece, îmi porunceşte fără socoteală să beau apa din spălătoare, care este murdară!”

Acestea le gândea ucenicul, iar cuviosul a zis iarăşi: „Du-te, fiule, la spălătoare şi bea!”

Iar ucenicul a zis: „Mă duc”, însă nu s-a dus.

Iar cuviosul i-a zis pentru a treia oară să bea, dar n-a ascultat. Atunci i-a zis cuviosul: „O, fiule, ai luat plata neascultării tale, adică te-ai lipsit de dumnezeieştile daruri!”

Acestea auzind ucenicul, s-a întristat foarte mult şi alergând la spălătoare, n-a mai găsit nimic şi a zis către bătrân: „Părinte, nu găsesc apă în spălătoare ca să beau”.

Iar dumnezeiescul Paisie a zis către el: „Cum este cu putinţă să mai afli, făcându-te nevrednic? Pentru că neascultarea alungă darul de la cel neascultător, precum şi ascultarea îi aduce darul celui ascultător.”

Iar ucenicul, întristându-se de cele ce a auzit, a întrebat: „Ce era acel mare dar de care m-am lipsit, şi cum s-a şters din spălătoare?”

Iar cuviosul i-a povestit după aceea toate cele făcute, precum am spus mai înainte, zicându-i lui încă şi aceasta: „De vreme ce ai rămas în neascultare şi n-ai primit a bea apa aceea, pentru care ţi s-a poruncit de trei ori să bei, pentru aceasta s-a pogorât din cer un înger al Domnului şi, luând cu toată cucernicia acea sfântă apă, s-a suit iarăşi la cer.”

Auzind ucenicul aceasta, s-a înfricoşat şi s-a cutremurat de acea povestire, rămânând multă vreme fără glas. Apoi, venindu-şi în sine, plângea şi se tânguia de acea primejdie, strigând: „Vai mie, ticălosul, ce bunătate mare am pierdut! Acea bunătate, zavistnicul diavol nu m-a lăsat s-o dobândesc!”

Iar după ce, cu nişte cuvinte ca acestea, s-a plâns şi s-a căit, cerea cu lacrimi ca să afle milă. Deci bătrânul, milostivindu-se spre dânsul, i-a zis: „Fiule, Adam a căzut din Rai pentru neascultarea sa şi în locul vieţii veşnice a câştigat moartea; deci a fost izgonit ca un nevrednic pentru slava aceea şi pentru bunătăţile lui. În acelaşi fel eşti şi tu. Fiindcă n-ai ascultat porunca mea, ai căzut din darul care aveai să-1 dobândeşti!

Dar, de vreme ce te întristezi mult şi te pocăieşti, ridică-te din căderea neascultării şi fă ascultare, îmblânzeşte cu fierbinţeală pe Dumnezeu şi cere de la Dânsul iertarea ta; căci Dumnezeu Se milostiveşte spre cei ce se pocăiesc şi miluieşte pe cei ce-L roagă”.

مغارة الأنبا بيشوى
القرن الرابع
ST.BISHOY'S
HERMITAGE
4th century

Maria Chirculescu
Miriam Turism

Icoane

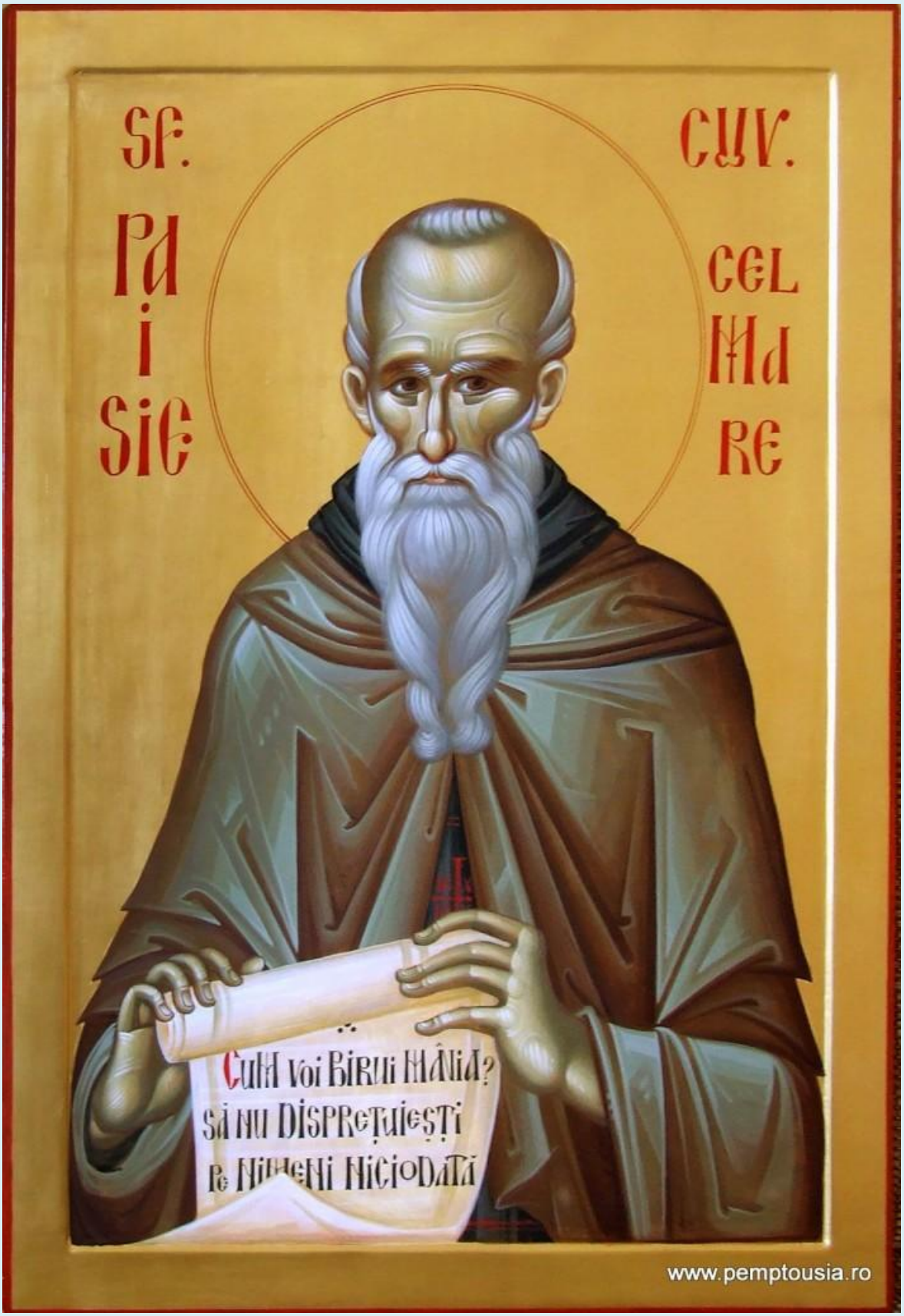
SF.
CUV.
PA
I
SIE
CEL
MA
RE
CUM VOI BIRUI MÂNIA?
SĂ NU DISPREȚUIEȘTI
PE NIMENI NICIODATĂ
www.pemptousia.ro

ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ
Ὁ ΚΑΤΟΡΘΩΝ
ΘΕΜΙΣ

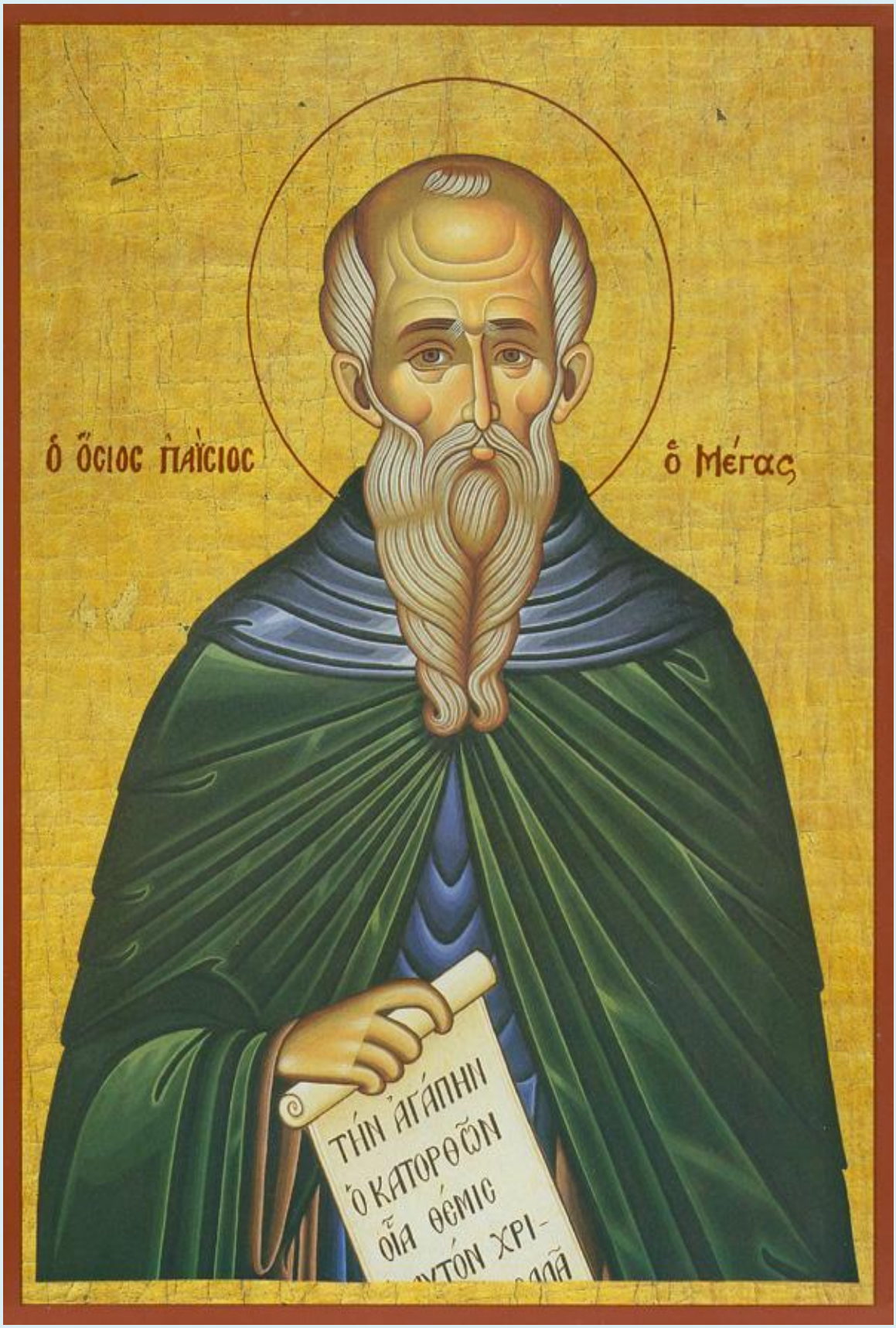
Ὁ Ὅσιος Παΐσιος
ὁ Μέγας
τὴν ἀγάπην
ὁ κατορθῶν
οἷα θεμις
χρι-

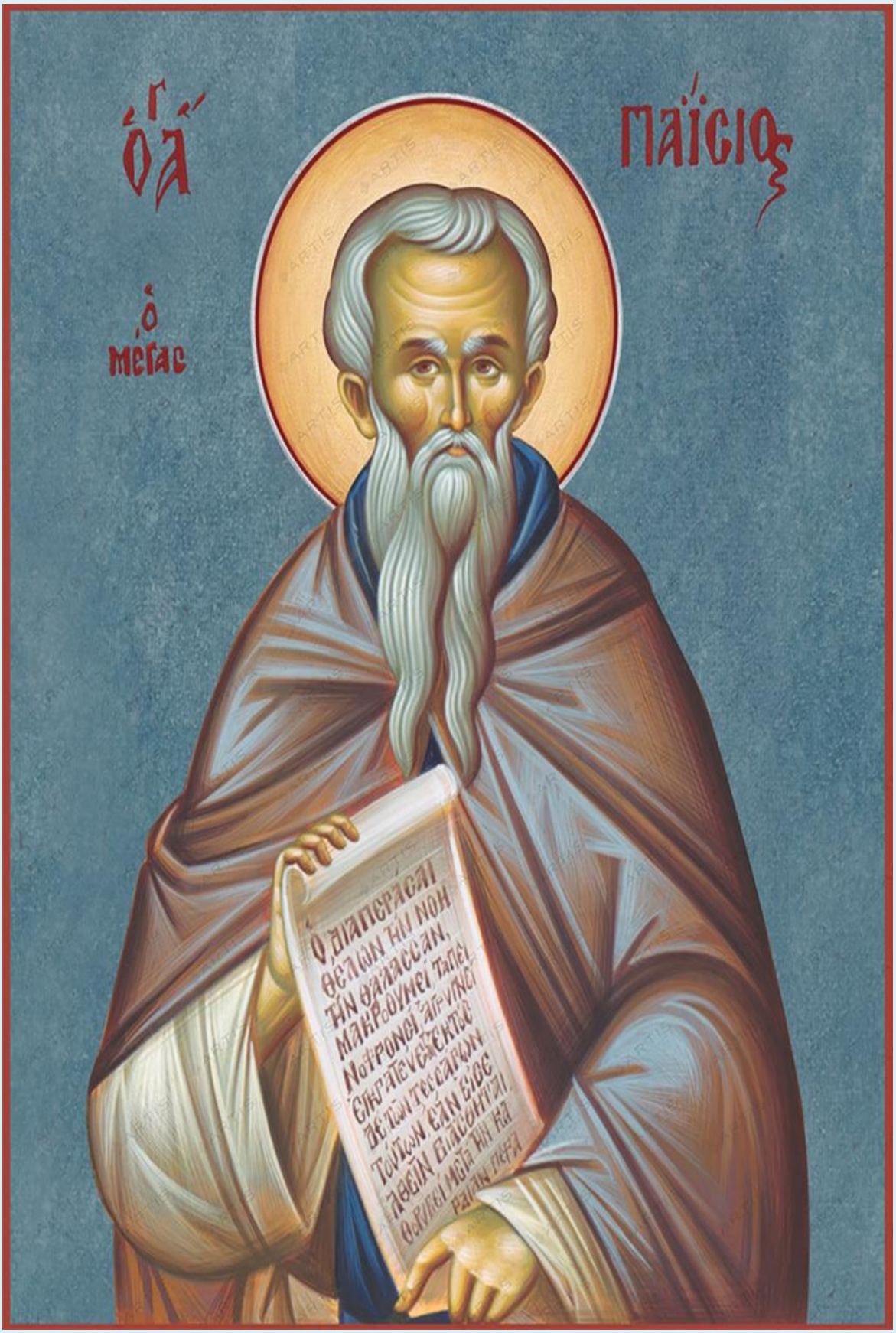
ὁ Γ Ά
Παΐσιος
ὁ Μέγας

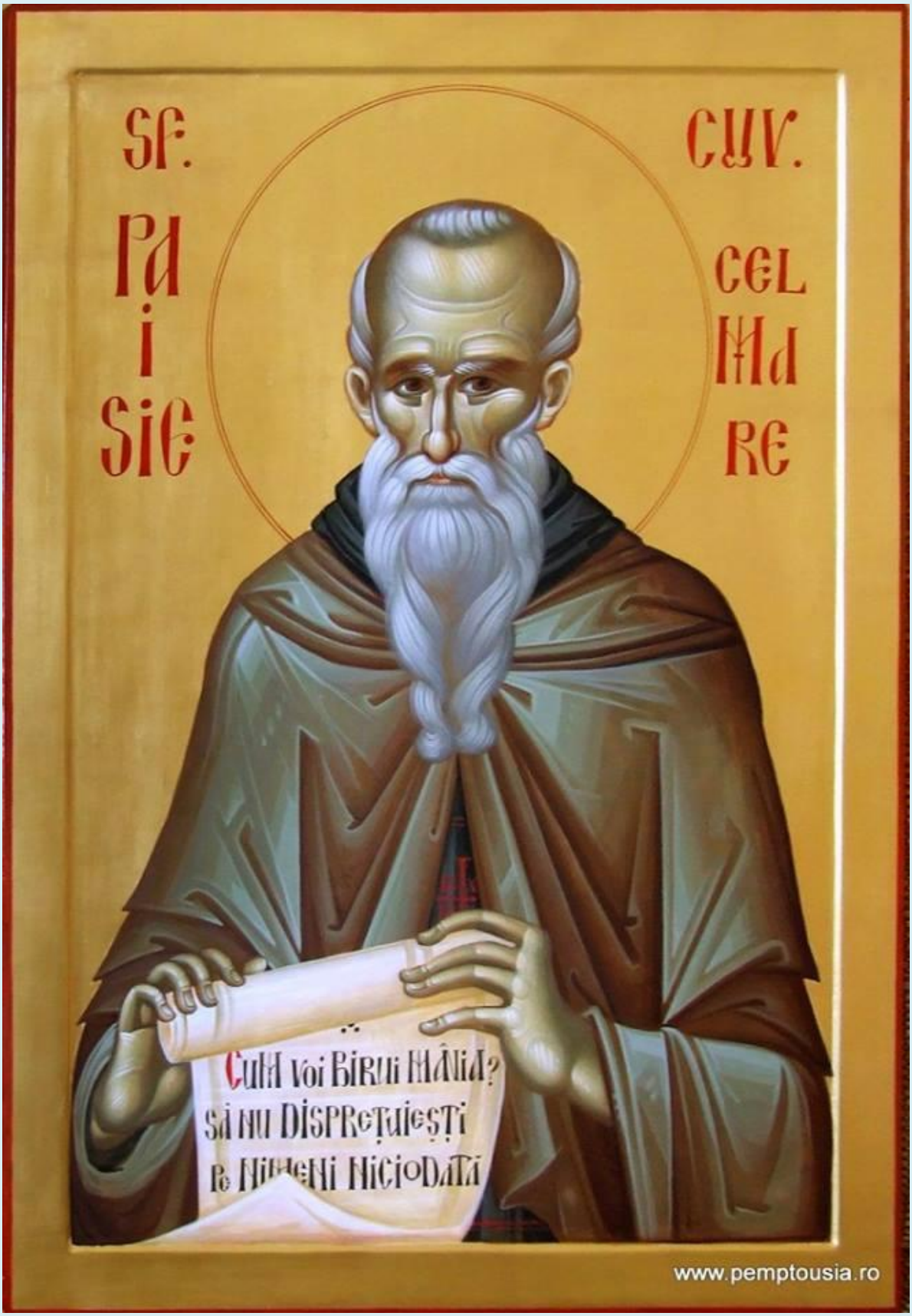
SF.
CUV.
PA
I
SIC
CEL
MA
RE
CUM VOI BIRUI MÂNIA?
SĂ NU DISPREȚUIEȘTI
PE NIMENI NICIODATĂ
www.pemptousia.ro

SF. CUV.
PAISIE
CEL
MARE
EDITURA BONIFACIU

ΓΡΑΦΑΙ
ΤΑΣΓΡΑΦΑΣ
ΚΑΘΩΣΕΙΠΕ
ΕΝΕΥΛΗΣΕΙ
ΟΙΣΧΟΒΟΣΗ
ΜΕΣΕΝΑΥΤΟΙΣ
ΓΡΕΥΡΕΣΤΕ

Sf. Ap. IUDA RUDA DOMNULUI
Sf. Cuv. PAISIE cel Mare
19 iunie

19 iunie

Sfântul apostol Iuda, ruda Domnului și Sfântul cuvios Paisie cel mare

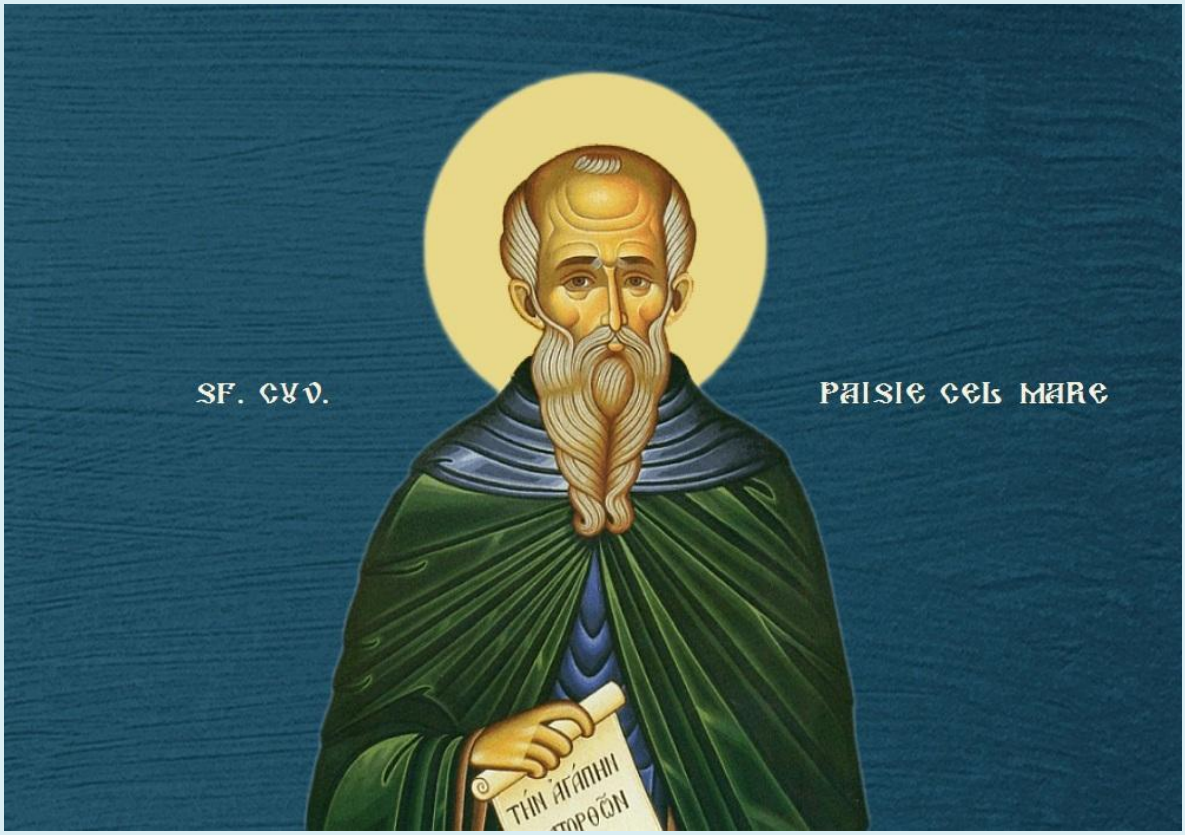
SF. CUV.
PAISIE CEL MARE

SF. AP. IUDA RUDA DOMNULUI
SF. CUV. PAISIE CEL MARE

Troparul Sfântului Cuvios Paisie cel Mare

19 Iunie - Glasul 3

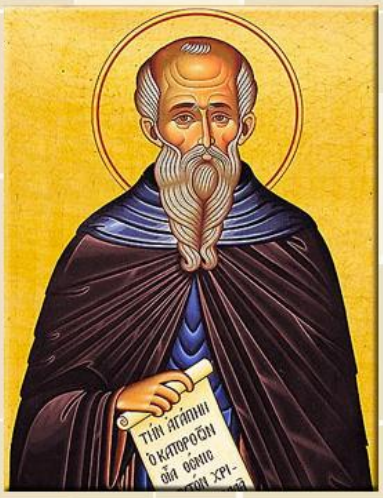

Îngerul cel în trup, cununa călugărilor, omul cel fără de trup, locuitorul cerurilor, dumnezeiescul Paisie se bucură prăznuind împreună cu noi pomenirea sa, dând dumnezeiesc dar celor ce se ostenesc pentru el; pentru aceasta cu multă osârdie să-l slăvim.

Troparul Sfântului Cuvios Paisie cel Mare

19 Iunie - Glasul 3

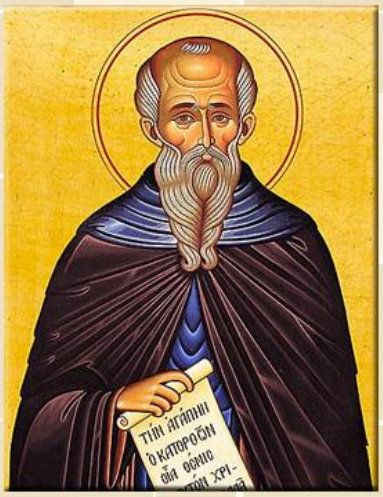

Îngerul cel în trup, cununa călugărilor, omul cel fără de trup, locuitorul cerurilor, dumnezeiescul Paisie se bucură prăznuind împreună cu noi pomenirea sa, dând dumnezeiesc dar celor ce se ostenesc pentru el; pentru aceasta cu multă osârdie să-l slăvim.

Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Paisie cel mare!